

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

three
is a war

TANGLED LIES SERIES

PAM GODWIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

one

Yoğun bir sis duyularımı boğuyor, beni rüyalar ve kâbuslar arasında bir cehennemde hapsediyor. Uykuya mı daldım? Uyanık mıyım? Neden kendimi bu kadar rahatsız edici derecede sıcak ve bulanık hissediyorum?

Anlamakta zorlanıyorum, beynim halsiz ve işbirliği yapmıyor. Uzaklarda bir yerde, bir kalp atışının sesi boğuk bir ritimle uğulduyor.

Kalp atışım mı?

Yavaşça, usulca, işitme duyum düzeliyor. Sonra sessizlik.

Doğru olmayan bir şeyler var. Bir saniye önce dışarıdaydım, donuyordum. Arabamda değil miydin?

Düşün, Danni. Düşün.

Gözlerimi kırıyorum ve tekrar kırıyorum. Neden sırtüstü yatmış, daha önce hiç görmediğim bir tavana bakıyorum?

Anılar bulanık bir şekilde yüzeye çıkıyor, her biri sarhoş bir kafa karışıklığı şeridinde ilerliyor.

Araba çalışmadı. Çekici çağırmak için dışarı çıktım. Dengemi kaybettim. Kaldırımını yedim. Sonra her şey çarpıtmaya başladı - kulaklarımda uğultu, tünel görüşü, yönelim bozukluğu. Düştüğüm için acı çekmem gerekmiyor muydu?

Ellerimi yüzüme doğru kaldırıyorum ve parmaklarım tanıdık ama tuhaf bir şekilde önümde kıvrılıyor. Başparmağımın dibinde bir parça tıbbi bant görünüyor ve bileğimi çevirerek onu avucumdaki beyaz bandaja kadar takip ediyorum.

Sadece bir elim sarılı. Kendimi garaj yolunda mı yakaladım? Tek kolla mı?

Elimde bir kahve fincanı vardı.

Sanki kafamda bir düğme çevrilmiş gibi, duyularım devreye giriyor ve beni tutarlı bir farkındalık durumuna fırlatıyor.

Cole ya da Trace kapıma kahve bırakmış.

Arabanın motoru dönmüyordu.

Bayılmışım.

Kahve.

Aman Tanrım, bardağın altında el yazısı vardı.

Daha bitmedi.

Bitmeyen ne? Cole'un gizli işi mi? Ona karşı intikam girişimleri mi? Her neyse, ben de içine

çekildim.

Vücudumdaki tüm kaslara enerji veren bir adrenalin sarsıntısı içime yayılıyor. Sersemlemiş bir halde sallanarak oturma pozisyonuna geçiyorum.

Neredeyim ben?

Altımdaki geniş yatak, karanlık bir koridora açılan açık bir kapının karşısında duruyor. Yatak odasının birbirine dik iki duvarını kaplayan şeffaf perdeler, boydan boya pencereler ve gri gökyüzü gibi görünen şeyleri filtreliyor. Eğer güneş batıyorsa, saatlerdir baygınlığım demektir.

Panik yükseliyor, nefesimi kesiyor. Kimin evi burası? Buraya nasıl geldim? Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, dinliyorum.

Ölü hava.

O kadar sessiz ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve aldığım her nefes bir kasırga gibi geliyor. Buradan defolup gitmem gerek.

Bir silaha ihtiyacım var.

Yan sehpanın üzerinde yuvarlak cam bir lamba duruyor. Saat ya da telefon yok. Ancak büyük yatak odası, gösterişli taç pervazından karmaşık oymalı odun sobasına kadar zenginlik kokuyor.

Dikkatim bir sehpanın üzerinde asılı duran şömine aletlerine kilitleniyor. Dövme demir çubuk ağır görünüyor. Ve birini bıçaklayacak kadar keskin.

Polar battaniyeyi bacaklarımın üzerinden itiyorum. Kot pantolon, kazak ve çorap giymişim - bu sabah giydiğim her şeyi giymişim. Diz üstü konyak botlarım yatağın yanında yerde duruyor.

Ceketim yok, telefonumu da oraya koymuştum. *Hay sikeyim.*

Yataktan kayarak botlarımı giyiyor ve parmak uçlarımda şömineye doğru yürüyorum. Her adımda ahşap zemin gıcırıyor, sessizliği bozuyor ve omurgamı soğuk bir terle ürpertiyor. Kendimi halsiz, dengesiz ve hafif sersemlemiş hissediyorum.

Birisi evimin arka kapısına en sevdiğim kahveyi getirdi.

Uyuşturulmuştum.

Bayılmamın ve burası her neresiyse oraya ışınlanmamın tek açıklaması bu. Ne Cole ne de Trace bana bunu yapmazdı ama düşmanları yapardı. Evimde boğazlarını kesen ve arabamda yıkıcı fotoğraflar bırakan türden düşmanlar.

Şömineye doğru son birkaç metre koşup maşayı kaparken kalp atışlarım hızlanıyor. Bir kurşunu durdurmaz ama hiç yoktan iyidir.

Cole ve Trace birinin bana dokunduğunu bilseler çılgına dönerlerdi, beni sakinleştirip kaçırmayı bırak. Bu muduryani? Kaçırılma mı? Bağlanmadım ya da dövülmedim ve yatak odasının kapısı açık. Ama buna rıza göstermedim.

Tüm vücudumdaki titremeler eklemelerimi kilitliyor ve çenemi titretiyor.

Neden buradayım ben? Fidyeye için mi?

Bilgi için işkence mi?

Sarılı elimi kaldırıyorum ve bandajı çıkarıyorum. Birkaç küçük sıyrık avucumu kızartıyor ama ilk yardım gerektirecek kadar derin değil. Eğer biri bana zarar vermek istiyorsa, neden beni onarmaya zahmet etsin ki?

Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Kendimi o kadar aştım ve dehşete düştüm ki, bu beni felç ediyor. Onlar beni kontrol etmeye gelmeden önce bir şeyler yapmalıyım.

Perdeli pencereler arkamda belirliyor ve beni o yöne doğru çekiyor. Belki bir dış kapı vardır?

Ona doğru adım atıyorum, bir yandan uğursuz koridoru gözlüyorum, bir yandan da nefes alışverişlerimi susturmak için mücadele ediyorum. İçimdeki her şey kıvrılıp saklanmak istiyor ama en yakın dış duvara ulaşana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Keten perdelerle boğuşurken dikişi buluyorum, çekip açıyorum ve keskin bir nefesle boğuluyorum.

Gri yapraksız ağaçlar, ufka doğru dalgalanan yamaçlarda diken gibi uzanmaktadır. Ormanlık alan sakın bir su girişini ve bakımlı özel bir iskeleyi çevreliyor. Güney Missouri'de orman, yüksek kayalıklar ve su yollarından oluşan manzarayı tanıyacak kadar sık tatil yaptım.

Güneşin uzaktaki gölün arkasındaki konumuna bakılırsa, dört ya da beş saattir baygın olmalıyım. St. Louis'den eyaletin alt kısmına gitmek için yeterince uzun bir süre.

Birisi total bedenimi taşımış ve nakletmiş. Dünya için ölüyken başıma her şey gelebilirdi. Derim ürperiyor ve bir havalandırma deliğinin sesini duyunca sıcıyorum.

Pencereler bir ray boyunca kapı gibi kayarak açılıyor gibi görünüyor. Kolları çektiğimde kımıldamıyorlar. Duvardaki tuş takımı, açmak için bir kod gerektiriyor. *Kahretsin.*

Elimdeki sopanın ağırlığını test ediyorum. Cama doğru savurursam, sadece kolumu sarsacak ve buradaki her kimse onu uyuracak. Başka bir çıkış yolu bulmalıyım.

180 derecelik manzara bana evin arka tarafının iyi bir planını veriyor - taşla kaplanmış tek katlı devasa bir malikane, ormana açılan yürüyüş yolları ile birkaç açık yaşam alanını sarıyor. En büyük terastan, gölün üzerindeki kapalı iskeleye erişim sağlayan bir köprü bir vadinin üzerinden geçiyor.

Eminim rıhtımda kapalı bir yer vardır. Belki birkaç tane. Teknelerle birlikte. Hiç deniz taşıtı kullanmadım ama kaçmak için bir yol varsa bulurum.

İlk olarak, bu odadan çıkmam gerekiyor ve koridor benim tek çıkışım.

Kapıya doğru attığım her adımda kusacakmışım gibi hissediyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor, içim donuyor ve titriyor. Koridorun eşiğinde, demiri sıkıca kavırıyor ve kulaklarımı zorluyorum.

Evin diğer ucunda bir yerden hafif bir rock müzik sesi geliyor. Çok uzaktaymış gibi gelmiyor. Daha çok sesi kısıkmiş gibi.

Zemini kaplayan rastgele boyutlardaki arduvaz parçalarını takip ederek koridor boyunca sürünürken bir sinir düğümü boğazımı sıkıyor. Önünden geçtiğim bazı kapılar tuş takımlarıyla kilitlenmış. Diğerleri açık, her biri boş ve düzenli, aynı doğal tonlara ve pitoresk pencerelere sahip daha büyük yatak odalarını ortaya çıkarıyor.

Buranın sahibi her kimse zengin biri ve fidye için bir kadını kaçırmamasına gerek yok. Tabii serbest bırakılmam için yapılacak ödeme parayla ilgili değilse.

Trace bu mülkü karşılayabilir ama modern tasarım onun tarzı değil. Onu işinden uzakta, Missouri'de rustik bir yerde büyük bir çağdaş malikanede takılırken hayal edemiyorum. Ayrıca, beni burada isteseydi, bunu gerçekleştirmem için bana ilaç vermezdi.

Sopayı önümde tutarak köşeyi dönüyorum ve duruyorum.

Koridor, aydınlık bir oturma odasına dökülen merdivenlerden oluşan kademeli bir eğimle aşağı iniyor.

Kahverengi deri mobilyalar ortayı kaplıyor ve boş değil.

Birisi kanepede oturuyor.

Sırtımı duvara yaslayıp nefesimi tutuyorum. Sadece bir adamın kot giymiş bacaklarını seçebiliyorum, yaslandığı yerde dizlerini bükmüş. Beni gördü mü? Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, muhtemelen çıldırdığımı duyabilir.

Bir rock şarkısının alçak gümbürtüsü sarı akçaağaç zemin boyunca sürükleniyor ve yüksek tavanlarda yankılanıyor. Ses oturma alanının ötesindeki duvardaki televizyondan geliyor. Melodiyi biliyorum - elektronik ve heavy metal enstrümanlar üzerine dinamik vokaller. Gözlerimi kısarak ekranın altındaki şarkı ismine bakıyorum.

Nothing More'dan *Go To War*.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Cole'un egzersiz yaparken bu şarkıyı çaldığını duymuştum. Belki de

sadece bir tesadüf.

Demiri sıkıca kavriyorum ve dikkatimi adamın bacaklarına veriyorum. Yıpranmış kot pantolon, bronzlaşmış çıplak ayaklar, açık dizler. Geri kalanını göremiyorum ama Cole'a benziyor.

Bu doğru olamaz. Ben bayginken ve yabancı bir evde tek başımayken o neden burada oturuyor? Başı belada mı? O da mı kaçırıldı?

Sırtımı duvara dayayarak korkumu bastırıyor ve titrek bacaklarımla ilerliyorum. Uzun merdivenlerden aşağıya inen her adım gizlilik, dikkat ve bir plan gerektiriyor; bunların hiçbirine sahip değilim. Tek yapmak istediğim yatak odasına koşmak ve yatağın altına saklanmak.

En alt merdivene ulaştığımda onu gördüm.

Cole.

Kirli sakalları yakışıklı profilini koyulaştırıyor, kahverengi saçları dağınık ve fiziği onu son gördüğümünden daha güçlü, daha iri görünüyor.

Beş hafta oldu.

Nabzım aşırı hızlanıyor ve keskin bir ağrı göğsüme saplanıyor.

Onu kovdum. Numaramı değiştirdim. Evimi sattım. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve işte karşımda.

Bana bakmıyor, dikkati göremediğim bir şeye odaklanmış durumda. Ama ben onun çevresindeyim. Tecrübelerim bana onun görüldüğünden çok daha dikkatli olduğunu söylüyor. Burada olduğumu biliyor.

Onu izlerken midem sertleşiyor, bir işaret, sözlü bir ipucu, nasıl ilerleyeceğime dair bana ipucu verecek herhangi bir şey bekliyorum.

Saniyeler saatler gibi geçiyor. Omuzlarım geriliyor, kalp atışlarım tehlikeli seviyelere ulaşıyor. Neden konuşmuyor ya da hareket etmiyor? Neye baktığını bilmem gerek.

Sopayı nemli bir elimle kavrayarak öne doğru eğiliyor, gizli kalarak mümkün olduğunca uzanıyorum. Odanın genişliği görüldüğünde kalbim duracak gibi oluyor.

İz.

İkinci bir kanepenin arkasında duruyor, kutup mavisi gözleri ve öfkeli kaşları Cole'a dikilmiş. Bir tişört ve koyu renk kot pantolon giymiş görüntüsü dikkat çekici ama nefesimi rehin alan şey bu değil.

Parmağı tetikte bir tabancayı doğrudan Cole'a doğrultuyor. "Nasıl hissediyorsun, bebeğim?" Cole gözlerini Trace'ten ayırmıyor.

Başımı geriye atıyorum ve ani bir soğukluk içime işliyor. Cole benimle mi konuşuyor? Ses tonu neden bu kadar rahat? Sanki bir silahın namlusuna bakmıyormuş gibi. Sanki uyuşturulup kaçırılmamışım ve akla gelebilecek en berbat durumda bırakılmamışım gibi. Ne haltlar dönüyor burada?

"Danni." Trace gözlerini benden ayırıp Cole'a döndü. "Sopayı bırak ve gel otur."

Böyle bir şey olamaz. Bunu yapmazlardı.

"Lütfen bana beni uyuşturup kaçırmaktan sorumlu olmadığını söyle." Sesim kısık, durgun ve inanmaz.

Birbirlerine sessizce bakmaya devam ediyorlar, o lanet silah aralarında geziniyor.

"Burada başka kimse var mı?" Duvara tutunup oturma odasını ve en uçtaki açık mutfağı tarıyorum. "Sadece üçümüz." Cole kollarını kanepenin arkasına doğru uzatarak göğsünü bir Trace'in kurşunu için daha büyük bir hedef. "Büyük mutlu bir aile."

Çok fazla sorum var ve soğukkanlılığım her geçen saniye azalıyor. Birkaç dakika öncesinin korkusu, son beş haftanın kederi, ihanetlerinin yarattığı yıkım, ikisini de tekrar görmenin verdiği büyük şok ve rahatlama... Hepsi fokurdayan, manyakça duygulardan oluşan bir kazana dönüşüyor. Boğazım şişiyor. Gözlerim yanıyor ve şömüne demiri elimde öyle şiddetli titriyor ki onu tutamıyorum.

"Trace?" Demiri merdivenlere bıraktım ve gözlerim dolmuş bir halde temkinli bir adım attım.

"Bunu sen mi yaptın? Bizi sen mi kaçırdın?"

Bu seviyede bir deliliğe başvurmuş olabileceğini düşünmek beni öldürüyor ama elinde bir silah var. Silahı olduğunu bile bilmiyordum.

Gülüyor, soğuk, mağara gibi bir ses. "Bana neden benim kötü adam olduğumu düşündüğünü açıkla."

Silahtan bahsetmek için ağzımı açıyorum ama varsayımım yanlış olabilir. Ya Cole beni kaçırdıysa ve Trace beni kurtarmak için ortaya çıktıysa?

Yine de bu doğru gelmiyor. Tüm bu durum kafamı kurcalıyor ama emin olduğum bir şey var.

"Üstünlüğü elinde tutmayı seviyorsun." Yutkunuyorum, gözlerim Trace'in üzerinde. "Seni terk ettiğimde, üzerimdeki kontrolünü elinden aldım. Bu da öyle bir şey mi? Kontrolü geri mi alıyorsun?" Aralarında çapraz duran sandalyenin arkasında duruyorum. "Lütfen, silahını indir."

"Ya da vur beni." Cole mizahtan yoksun bir sırıtsla şarkının vokallerine usulca eşlik ediyor ve kibirli bir ilgisizlikle Trace'le alay ediyor.

Güzel sesi rahatsız edici derecede dikkat dağıtıcı. Derin ve baştan çıkarıcı, mırıltılı bir melodi taşıyor, güvenin aşınması, güvenliğin kaybı ve aşkın tamamen çöküşü hakkındaki agresif sözleri söylüyor.

Şarkı, mahvolmuş ilişkilerimizin durumunu oldukça iyi özetliyor. Çözülemeyen bir sorunun etrafında döndük, istemeden de olsa etrafımıza bir ağ ördük. Yalanlar, kıskançlık, kızgınlık, inatçı aşk, hepsi bizi kısır bir sarmalın içinde döndürüyordu. Ne kadar mücadele edersek, ağ o kadar yapışkan ve sıkı hale geliyordu. Ben de kaçmak için çok geç olmadan sevdiğim her şeyden vazgeçerek uzaklaştım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Bildiğinden daha fazla kontrolüm var, Danni." Trace silahı sabit tutuyor, kolunu Cole'a doğru uzatmış ve eğitmiş. "Ama mesele bu değil."

"Cole'u silah zoruyla tutuyorsun ve bunun benimle hiçbir ilgisi yok mu?" Endişeden midem bulanıyor.

"Sadece bir anlaşmazlığı çözüyoruz." Trace benim kambur, sallanan duruşumu tarıyor.

"Bayılmadan önce otur yerine."

"Silahı bırakana kadar hareket etmiyorum."

"Senin silahından etkilenmedi, pislik." Cole sırıtıyor. "Seni terk etmesine şaşmamalı." "Ben de seni terk ettim," diye fısıldıyorum.

Cole'un yüzünü kasvetli bir bulut kaplıyor ve elleri kanepenin arkasında kenetleniyor. "İkiniz de aklınızı mı kaçırdınız?" Titrek bir parmağımı aralarına sokuyorum, sesim ağlamaklı bir tona yükseliyor

tiz. "Bunu bıraktım ve yoluma devam ettim. Şu anda yeni bir hayata doğru yol alıyor olmam gerekiyordu. Sensiz yeni bir hayat. Bu yüzden neden burada, senin zehirli, manipülatif saçmalıklarının içinde olduğumu anlamakta zorlanıyorum."

"Bu senin için nasıl gidiyor?" Cole başını eğiyor ve bakışlarını tamamen bana yöneltiyor.

"Ne?"

"Senin hayatın." Çenesi düştü. "Devam etmek. Bensiz."

Sadece beş hafta oldu ve kendimi eskiden olduğum kişiden kopmuş, parçalanmış bir parça gibi hissediyorum. Kilo kaybettim, enerji kaybettim, bir şeyler yapma isteğimi kaybettim. Florida'ya taşınmanın bir manzara değişikliği olması gerekiyordu, bu sefil lanet olası rutinden bir çıkış yolu. Ama ona bunların hiçbirini söylemiyorum.

"Hanginiz bana ilaç verdi?" Boğazım düğümleniyor, gözlerim sıcak yaşlarla doluyor.

Trace bir an bana bakıyor, kaşları içeri çekiliyor ve yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. Sonra silahını indiriyor ve şarjörü eline bırakıyor.

"Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı?" Boynumdaki kaslar ağrı noktasına kadar geriliyor. "Yabancı bir odada tek başıma uyandım ve en kötüsünü düşündüm. Beni kimin kaçırdığını, neden burada olduğumu ya da bana ne olacağını bilmiyordum."

"Bu şartlar altında özrümün hiçbir ağırlığı olmadığını biliyorum." Trace silahın mermi yatağını boşaltıyor ve parçaları önündeki koltuk masasının üzerine koyuyor. Sonra mavi gözlerini benimkilere diyor. "Ama özür dilerim."

Bir anlaşmazlığı çözmek için odanızdan çıktık."

"Yanlış bir karar verdim." Cole öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve bakışlarındaki gölgelerle beni süzdü. "İkimiz de hatalıyız. Ben de özür dilerim."

Beni sahipsiz bıraktıkları için özür mü diliyorlar? Peki ya şu kaçırma olayı? Belki uyuşturucudandır ama neler döndüğünü anlamakta gerçekten zorlanıyorum.

"Bunu neden yaptın?" Belime sarılıyorum, hüngür hüngür ağlayan duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Ben neden buradayım?"

"Gittiğinden beri dans etmedin," diyor Trace usulca.

Başka tarafa bakıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "Beni mi izliyordun?" "Her zaman."

"Evim hala dinleniyor mu?"

Eski evim. Onu sattığımı hatırlamak göğsümü ağrıtıyor.

"Taşındığım gün kameraları yeniden kurdum." Cole beni dikkatle inceliyor.

"O zaman hepsi bir yanılsamaydı." Sesim kızgınlıkla kalınlaşıyor. "Senden asla kurtulamadım." İçi boş bir kahkaha yükseliyor, bir hıçkırıkla boğuluyor. "O gün beni izlemek niyetiyle çatı katından çıkmama izin mi verdin? Bu çok ironik, çünkü kameralarınız, dinleme cihazlarınız ve mahremiyetimi sürekli ihlal etmeniz ayrılmamın en büyük nedenleriydi."

Beni izliyorlarsa, onlarsız ne kadar sefil olduğumu biliyorlar. Yemek yemedim, dans etmedim, yaşamadım. Göğsümdeki her sızıda onları özlemekten başka bir şey yapmadım.

Bu ne kadar berbat bir şey? Her fırsatta yalan söyleyen, aldatan ve manipüle eden bir değil *iki* adam için acı çekmek? Oh, ve şimdi bir telefon aramam ve kışlarını yetkililere bildirmem için nedenler listesine uyuşturucu ve adam kaçırmayı da ekleyebilirim.

Burası Trace'in evi mi? Nerede olduğumu bile bilmiyorum. "Burası neresi?"

Cole, Trace'in gözleriyle buluşuyor ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Bu işi burada bitireceğiz."

two

"Neyi bitirmek?" Cole'a bakakalıyorum, nabzım boğazımın dibinde atıyor. "Hayır, boş ver. Bu saçmalığı beş hafta önce bıraktım, yani bitirdim. Bitti artık."

Ön girişe doğru dönüyorum ve hızla uzaklaşıyorum. Belki dışarıda bir araba ya da bana yardım edebilecek komşular vardır. Ya da belki yoktur. Sadece buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

Kapıya ulaştığımda, başka bir tuş takımıyla kilitlenmiş olduğunu görüyorum.

"Çıkarın beni, lanet olsun." Çaresizlikle kolunu çılgınca çekiyorum. "Beni burada tutamazsınız."

Sessizlikleri kanımı ısıtıyor ve onlarla yüzleşmek için dönüyorum.

"Beni rehin mi tutuyorsun?" Trace'in rahatsız edici derecede sakın ifadesine ters ters

bakıyorum. "Seni biz kaçırmadık." Cole koltuktan kalkıyor. "Ve seni burada tutmuyoruz."

"Sen bir yalancısın, Cole." Kapıyı bırakıp onlara doğru hışımla geri dönüyorum. "Biriniz bana ilaç verip buraya getirdi. Yoksa ikiniz birden mi? Şimdi birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Trace, Cole'a kaşlarını çatır. İkisi de konuşmaz.

İki saniye önce silahlı bir çatışmaya girdim. Yaptıkları anlaşmanın en iyi ihtimalle istikrarsız olduğunu varsayabiliriz.

Onları geçip veranda kapılarını kontrol ediyorum. Hepsi tuş takımlarıyla kilitlenmiş. Mutfak adasının etrafında dönerek başka bir çıkış yolu arıyorum. "Anlaşmazlığınız ne hakkındaydı?"

"Bazı kötü seçimler yaptın." Trace ellerini arkasında kavuşturuyor ve beni belli bir mesafeden takip ediyor. "Özellikle de ülkenin öbür ucuna taşınma kararın."

"Seninle tanıştığımdan beri verdiğim en akıllıca karardı." Mutfaktaki bir kapıyı açıyorum ve kocaman bir kiler ortaya çıkıyor. *Vay be.* "Garaj nerede?"

Mutfağın ham ahşap duvarlarındaki açık raflar tabak ve tencere takımlarını sergiliyor. Kat planı sade, havadar ve aydınlık, sanki ziyaretçileri göl ve ormanlık alanın dış manzaralarına doğru çekmek için tasarlanmış gibi.

Ankastre buzdolabının ötesinde, ahşap çerçevesi akçaağaç dolaplarla uyumlu bir kapı daha var. Eminim bir garaja açılıyordur.

"Gitmekte özgürsün." Cole uzun mutfak adasının etrafında dolanıyor, Trace'in karşısında duruyor ve beni içeri çağırıyor. "Birkaç şeyi açıkladıktan ve cezayı verdikten *sonra.*"

"Ceza mı?" Çenem düştü ve kalp atışlarım hızlandı. "Ciddi misin sen?"

Trace heybetli bir duruş sergiliyor, elleri arkasında, garaj kapısına giden yolumu kapatıyor. Gözleri Cole ile masanın üzerindeki silah arasında gidip geliyor. "Onu *kimin* cezalandıracağı konusunda anlaşılamadık."

"Anlaşılmazlık *bu* muydu?" Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, sesim güvensizlikle titriyor. "Beni *cezalandıran* sen olmak istedin, bu yüzden Cole'a silah mı çektin?"

"Sana elini süren tek kişi ben olmak istiyorum. *Asla*."

"Bu delilik." Etrafından dolanmaya çalışıyorum ama o da benimle birlikte kayarak beni adanın arkasına hapsediyor. Diğer uca barikat kuran Cole'a dönüyorum. Gerekirse tırnaklarımla kazıyarak onları geçeceğim. "İşimiz bitti. Daha fazla konuşmak yok. Daha fazla cezalandırma yok-"

"Beni evimizden kovdun." Cole yaklaşıyor, bir metre, üç metre, her uzun adımda beni Trace'e doğru geri çekilmeye zorluyor. "Haftalardır seninle konuşmadım ya da sana dokunmadım. Hiç hoş değil, bebeğim. Kıçın o kadar kızaracak ki günlerce oturamayacaksınız."

"Beni aldattın!" Bir hıçkırık yükseliyor, omuzlarımı sarsıyor. "Sen başka bir kadınla yataarken ben seni bekledim, ölümünün yasını tuttum!"

"Bunu duyuyor musun?" Cole, Trace'e ters ters bakıyor ve parmağını bana doğru itiyor. "Az önce ne demek istediğimi kanıtladı. Ben kazandım."

Trace'in burun delikleri hafifçe başını sallamadan önce derin bir nefes alarak genişliyor. "Peki."

Az önce ne oldu öyle? Yüzümden bir tutam saçı savuruyorum, gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaşıyor. "Tam olarak neyi kazandın?"

"Seni cezalandıran *ben* olacağım." Cole'un gözleri acımasız bir ateşle dans ediyor. "Ve sen bunun her dakikasını seveceksin."

"Hayır, Cole." Ellerimi iki yanımda birleştirdim, sesim zehirle kaynıyordu. "Sözlü mastürbasyonunu alıp o ukala, yalancı, hilekâr kıçına sokacaksın!"

"İşte orada." Trace'in kaşları köşeden kalkıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Yanağımdaki nemi öfkeyle siliyorum.

"Son birkaç aydır o alingan tavrını kaybettin. Bu eylem planının geri dönmen için ilham vereceğini umuyordum."

"*Eylem* planından kastınız beni bayıltıp ıssız bir yere sürüklemek mi?"

"Evet." Trace başını eğdi, yüksek gövdesi ölümcül bir şekilde hareketsizdi. "Yolumdan çekil." Yumruklarımı iki yanımda tutuyorum. "Danni-"

"Nazikçe, zarifçe ayrılmak istiyorum. Bana bunu ver." Ses tonumu alçaltıyorum. "İzin ver. Me. Gitmeme."

"Nazikçe gidemezsin." Cole eğiliyor, nefesi boynumu ısıtıyor. "Savaşmak için bir sebebin varken olmaz."

"Ne için savaşayım? Bunun ne kadar umutsuz olduğunu göremiyor musun?" Sırtımı dolaba yaslıyorum, içime kapanıyorum ve yerimde duramıyorum. "Karmakarışık, hasarlı, talihsiz bir aşk trajedisiyiz. Bunun için savaşmayacağım."

"Yapacaksın." Trace yana doğru adım atarak kaçmak için bir yol açar.

Onu alıyorum, mutfağın kenarındaki kapıya doğru koşuyorum ve diğer tarafta üç arabalık bir garaj buluyorum.

Cole'un motosikleti, birden fazla ATV ve siyah bir Range Rover ahırları dolduruyor. Kapıyı kapatıp onları mutfakta bırakıyorum ve garajda anahtar arıyorum. Hiçbir şey bulamadım. Beni medeniyete geri götürebilecek tek araç SUV ve tüm kapılar kilitli. *Lanet olsun*.

Belki garaj yolunda daha fazla araba vardır? Geri dönüyorum ve garajı kaldıran düğmeye basıyorum.

Kapılar. Cole ve Trace'in beni takip etmemesine şaşırdım. Bu iyiye işaret değil. Eğer gitme şansım varsa, bunu engelleyeceklerinden eminim. Bu beni garajın dışındaki soğuk hava dalgasına doğru koştuktan alıkoymuyor.

Yarım daire şeklindeki araba yolu boş. Omuzlarım düşüyor ve soğuk hava kemiklerimi titretiyor. Paltom ya da telefonum yok. İnce topuklu botlarım çok seksi ama onlarla bir mil bile dayanmam.

Siyah asfaltın sonuna kadar yürüyorum ve ormanın içine doğru kıvrılan dar toprak yolda duraklıyorum. Arazi çıkmaz bir sokakta. Başka ev yok. Uzaktan gelen trafik gürültüsü yok. Tam bir izolasyon.

Alacakaranlık, çevredeki yapraksız ağaçlardan oluşan ormanı gri bir kasvetle örtüyor, gökyüzü her geçen dakika daha da kararıyor. Tek seçeneğim içeri geri dönmek, ama botlarım kaldırıma çakılı kalıyor.

Burası çok huzurlu. Sakinleştirici. Çalılıkları hisırdatan sincap sesleri ve ara sıra duyulan kuş cıvıltıları dışında, gürültüsüz. Cansız. Drama ve hileden tamamen yoksun.

Parke taşlı bir kaldırım araba yolundan uzaklaşıyor ve loş ışıklarla aydınlatılmış yolla malikânenin kanadının etrafında kıvrılıyor. Yolu takip ediyorum, soğuk esinti kazağıma nüfuz ederken keşke montum yanımda olsaydı diyorum.

Gürül gürül akan nehir-kaya dereleri ve malçlı patikalar her yöne doğru uzanmakta ve keşfedilmeyi beklemektedir. Çoğu ormanın içine doğru uzanıyor. Diğerleri ise verandalara ve evin dış kapılarına giden yolu gösteriyor.

Beni arka terasa götüren ana yürüyüş yoluna sadık kalıyorum. Boydan boya pencerelerin ardında mutfak ve oturma odası görünüyor ama Cole ya da Trace'i göremiyorum. Muhtemelen gizli kameralardan beni izliyorlardır, şerefsizler.

Oradan, koydaki iskeleye inen köprüyü geçiyorum. Ağaçlarla kaplı kıyılar, kilometrelerce uzanan sakın ve karanlık suyun etrafını sarıyor. Ufukta birkaç tekne ışığı sallanıyor, duyma menzilinin çok dışındalar ve bu girişin yakınına gelme ihtimalleri yok.

Metal bir kapı kapalı rıhtıma girişi engelliyor. *Başka bir tuş takımı.* Ama kolu çektiğimde mandal elektronik bir ses çıkarıyor ve açılıyor. Eve dönüp bakıyorum. Uzaktan mı kontrol ediyorlar?

Tekne kızakları arasındaki merkezde yürürken tepedeki ampuller yolu aydınlatıyor. Bir kayak teknesinin, balıkçı teknesinin, dubanın, birkaç jet skinin yanından geçiyorum; hepsi de ağır bir muşambayla örtülmüş. Örtüleri açıp bir anahtar bulabilsem bile, Ocak ayının ortasında gölde nereye gidebilirim ki? Sezon dışı ve eyaletin bu kısmı hayalet bir kasaba.

Rıhtımın sonuna, koya açıldığı yere kadar devam ediyorum. İskelenin suya bakan açık kısmına banklar yerleştirilmiş. Oturaklardan birine çöküyorum ve kollarımı kendime sarıp soğuğa karşı titriyorum.

Göl o kadar durgun ki, iskelet halindeki ağaçların gölgeleriyle kaplanmış siyah katran gibi görünüyor. Bahse girerim sıcak aylarda manzara muhteşemdir.

Omzumun üzerinden göl kıyısındaki taş kaplamalı malikâneye bakıyorum. Her odadan panoramik manzaraya sahip, cömert bir şekilde dönümlerce ham vahşi doğanın üzerine kurulmuş. Doğal kaya ve ferforje teras, kemerli sütunlar ve gizli aydınlatmayla güzelce düzenlenmiş. Özel bir rıhtım, altı tekne iskelesi, komşu yok; burası bir münzevi cenneti.

Eğer bu Trace'in malıysa, neden benim haberim yok? Belki bir arkadaşına aittir? Belki de içeri dönüp onlara sormalıyım. Cole benimle konuşup cezamı verdikten sonra gitmekte özgür olduğumu söyledi.

Bana şaplak atacağı düşüncesi tenimi ısıtıyor. Beni hala etkilemesinden nefret ederek gözlerimi kapatıyorum. İkisinin de tepkilerim üzerinde çok fazla gücü var. Çok fazla. Yalanlardan, ihanetten ve aldatmadan sonra bile onları istiyorum.

Bu yüzden onların yanında olamıyorum. Kendime güvenmiyorum. Kalbime güvenmiyorum.

Onları terk etmek en derin içgüdülerime ters düştü ve bu canımı acıtıyor. Beni korkutuyor. Nabzımı hızlandırıyorlar, başımı döndürüyorlar ve içimde başka biriyle asla deneyimleyemeyeceğim şeyleri harekete geçiriyorlar.

Hayatım onlarla başladı ve onlarla bitti. Fiziksel olarak hayatıma devam edebilirim ama kendimi kandırmıyorum. Onları asla unutamayacağım.

İçinde bulunduğumuz zehirli döngüyü durdurmak zorunda kalsam da onları sevmekten asla vazgeçmedim. Her biriyle yaşadığım nadir ve güzel şey yalanlarla boğuldu, tutulmayan sözlerle içi boşaltıldı ve zehirli bir güvensizlikle enfekte oldu.

Bu yozlaşmada benim de suçum var. Kararsızlığımın onları incittim. Kalplerini ellerimde tuttum ve benimkinden parçalar koparmak için onları acı içinde, doğal olmayan bir şekilde eğilmeye zorladım.

Benim zayıf, saf bencilliğim hiçbir şeyi çözmedi. Bizi ayırdım, kıskanç bir öpücükle, açgözlü bir nefesle.

Şimdi ne yapmalıyım? Yalanlarının içine çekilme riskini göze alarak söyleyeceklerini dinlemeli miyim? Yoksa onlardan uzak durup St. Louis'e geri mi dönmeliyim?

Gökyüzü isli bir siyaha dönüşüyor ve soğuk hava içeri sızıyor. Kazağımın kollarını ellerimin üzerine çektiğiyorum, oyalanıyorum, bekliyorum. Ortaya çıkmaları uzun sürmeyecek.

Tam düşündüğüm gibi, rıhtımda ayak sesleri duyulana kadar bir dakikadan az zaman geçti. Sadece bir çift ayak sesi duydum. Muhtemelen Trace, silahı olan o olduğuna göre.

Ziyaretçim arkamda durup omuzlarıma yün bir battaniye örterken dönüp bakmıyorum bile.

"Teşekkür ederim." Ağır kumaştan yayılan erkeksi kokunun tadını çıkararak sıcaklığın içine gömülüyorum.

Güçlü, kuvvetli bacaklar görüş alanımı dolduruyor; yıpranmış kot pantolon ve ağır botların altındaki kalın kaslar.

Cole.

Yanımdaki bankın üzerine çöküyor ve ahşap ağırlığın altında gıcırıyor.

"Trace'in silahını sen mi çaldın?" Gözlerimi sudan ayırmıyor, onun baştan çıkarıcı çekimine kapılmayı reddediyorum.

"Hayır." Bir bacağını uzatır ve arkasına yaslanır. "Bu konuşmanın ikiniz arasında olduğunu biliyor.

Ben."

Sanırım bu, ilişkisi hakkında bahaneler uydurmak için burada olduğu anlamına geliyor. "Neredeyiz biz? Güneyde.

Missouri?"

"Evet. Stone County." Göle bir parmak sallıyor. "Bu-"

"Table Rock Gölü. Bölgeyi biliyorum. Ben çocukken burada tatil yapardık." Vücudunun benimkine bu kadar yakın olmasının sıcaklığını görmezden gelemiyorum, bu yüzden birkaç santim uzaklaşıyorum. "Evin sahibi kim?"

"İstiyorum."

"Ne?" Nabzım hızlandı. "Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?" Merak başımı döndürüyor ve onun derin kahverengi bakışlarına dalıyorum. "Devletteki işin bunu ödedi mi?"

"Devlet değil ama becerilerim beni zengin bir adam yaptı."

"Anlamıyorum. Asgari ücretli bir güvenlik işinde çalışıyordun. Paraya ihtiyacın olduğunu sanıyordum." "Bu *senin* yaptığın bir varsayım."

"Beni hiç düzeltmedin."

Çenesi esniyor. "Yıllar boyunca ek işler ve mal varlığı toplamak için başka araçlar da oldu." "Ne gibi başka yollar? Yoksa bu da bana söyleyemeyeceğin başka bir sır mı?"
"Artık sır yok." Öne doğru eğilir, kollarını dizlerinin üzerine koyar ve göle bakar,

Görünüşe göre düşüncelerini topluyor.

Nefesi beyaz bulutlar halinde salınıyor, siyah deri ceketinin fermuarı açık ve sallanıyor. Üşümüyor mu? Battaniyeyi paylaşmak için ağrıyan bir ihtiyaç hissediyorum ama kıpırdamıyorum. Beni aldattı ve ona dokunmanın ve tanıdık kokusunu koklamanın getireceği acı benim felaketim olacaktı.

Onu özlüyorum. Lanet olsun, onu seviyorum ve bu çok umutsuz, sefil bir duygu. Tam burada, sıkıca sarılıp nefes alabileceğim kadar yakınımda ama paylaşabildiğimiz tek şey gergin bir sessizlik.

Ciğerlerim yanıyor, son beş haftanın tüm acısı yüzeye çıkıyor. "Onunla ne zaman yattın?"

O kadar hızlı hareket ediyor ki kalbim duruyor. Bir kalp atışı içinde, ellerini kalçalarımın iki yanındaki bankın üzerine koyarak önümde diz çöküyor.

"Sen söyle." Gözleri gökyüzü kadar çıplak ve dumanlı. "Bana bak ve o kadını ne zaman becerdiğimi söyle."

"Bilmiyorum! Bu cevabı çatı katında almaya çalıştım." Çenem titriyor. "Biz birlikteyken olup olmadığını sordum ve sen... bana ters ters baktın." Arkama yaslanıyorum. "Şu anda yaptığın gibi."

"Çünkü lanet olası cevabı biliyorsun!" Yumruğunu yanımdaki banka vuruyor, öfkeli sesi gölün üzerinde yankılanıyor. "Bana bak. İyi bak Danni ve kalbinin sesini dinle. Seni aldatacağıma gerçekten inanıyor musun?"

Gözlerindeki acı hissediliyor, yüzü çizgili ve kalbi kırık. Teselli edilemez ifadesi haftalarca süren acıyı, uykusuz geceleri ve ruhunun derinliklerindeki hayal kırıklığını gösteriyor. Her yorgun kırıksıklığı ve karanlık halkayı kalbime inen bir yumruk gibi hissediyorum. Ne kadar ararsam arayayım, suçluluk ya da gizli anlaşıma izine rastlayamıyorum. Sadece harap olmuş görünüyor.

Göğsümde ılık bir umut tomurcuğu yeşeriyor, hemen ardından utancın sert darbesi geliyor. Sanki ihanete uğrayan kendisiymiş gibi bana bakıyor. Sanki ihanet eden benmişim gibi.

Bir gözyaşı seli nefes yolumu terörize ediyor ve kaçmaya çalışan çılgılığı yutuyorum.

"Seni tanıdığım beş yıl boyunca-" Boğuldum, yıkıldım ve midem bulandı. "Bana karşı inkar edilemez bir bağlılık ve sadakat gösterdin."

"Bu doğru." Gözlerimi okuyor, devam etmemi bekliyor.

"Lanet olsun, Cole. Neden bana söylemedin?" Sesim şaşkınlık ve öfkeyle yükseliyor.

"Açıklayabilirdin ve bana söyleyebilirdin-"

"Yapamam." Bankı itiyor ve ayağa fırlıyor. "Bunu kanıtlayamam ve biliyor musun? Siktir git Danni, çünkü bunu yapmak zorunda değilim."

Öfkesinin gücüyle boğuluyorum ve battaniyenin içine daha da gömülüyorum.

İskelenin kenarına doğru ilerleyerek, sırtı bana dönük bir şekilde sessizce konuşuyor. "Beni bilirsin. Başka bir kadına bakmaktansa kendimi kesmeyi tercih edeceğimi biliyorsun." Ellerini ceketinin ceplerine sokup karanlık göle bakıyor. "İçimdeki kötülüğe bu kadar çabuk inanman beni öldürüyor."

"Buna inanmak istemedim." Omurgam dikleşiyor, savunmaya geçiyorum. "Ama son birkaç ay beni o kadar saf hissettirdi ki içgüdülerime güvenmeyi bıraktım. Fotoğrafları gördüğümde, kanıt siyah beyaz oradaydı ve sen hiçbir şey söylemedin."

"Bir şey değildi!" diye bağırıyor ve yüzüme doğru dönüyor. "Başka bir hayatı, başka bir yerdi, seninle tanışmadan önce yaptığım bir hataydı." Yüz ifadesi düştü, sesi bozuldu. "Seni asla aldatmam. İş için değil. Kendi hayatımı kurtarmak için bile."

Sözlerindeki samimiyet kalbimin etrafını sarıyor ve onu acımasızca daraltıyor. Bir hıçkırık daha

sürünüyor ve ben ağzımı kapatarak korkunç sesi bastırıyorum.

Onu düşünmeden ve incelemeden yargıladım ve mahkum ettim. Masumiyeti yüzünden, kırışmayan gözlerinden ve duruşundaki güçten okunuyordu. Başından beri oradaydı.

Gölgelerin arasından birbirimize bakıyoruz, aramızda bir metre mesafe ve dipsiz bir pişmanlık kuyusu var. O iletişim kurmayarak her şeyi berbat etti, ben de ondan vazgeçerek bin kat daha kötü hale getirdim.

Çekici bırakıp kaçarak cesurca bir şey yaptığımı düşündüm. *Doğru* olanın bu olduğunu düşündüm. Ama ortaya çıktı ki, sadece kendime zarar vermedim. Beni sadece koruyan ve seven bir adamı da incittim.

O gün çatı katında kalmalı ve açıklamasına izin vermeliydim. En iyi arkadaşıyla yattıktan ve kıskançlık bıçağını daha da derine sapladıktan sonra en azından bunu yapabilirdim.

Cole hilekar değil. Ben aldatıyorum. Kendimi uzaklaşmaya ikna etmek için görmezden geldiğim gerçekler bunlar.

"Yaptığım şey affedilemez." Yüzümdeki yaşları siliyorum ve nefes alışımı yavaşlatıyorum. "Benim ikiyüzlü bir pislik olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Yapma-"

"Bırak da bitireyim." Nefesimi içime çektim. "O fotoğraflara bir kez baktım ve seni terk etmek için cephane olarak kullandım. Kadın, ceset, kameralar, hepsi veremediğim karardan kaçınmak için bahanelerdi. Aranızda seçim yapamadım ve o fotoğraflar bana korkakça bir çıkış yolu sundu."

"Sen bir korkak değilsin." Bir adım öne çıkıyor, tınısı yumuşak ve alçak. "Sen bir duygusun, bir tutkusun. Derin ve vahşi koşuyorsun, fırtınayla yükseliyorsun ve rüzgârla uyum sağlıyorsun. Hayat seni hangi yöne sürüklerse sürüklesin, olağanüstü bir güçle dayanıyorsun."

Dudaklarımdan çirkin, hıçkırıklı bir kahkaha dökülüyor. "Ben umursamaz, düzeni olmayan bir felaketim." "Eğer sağduyu ve düzen isteseydim, bir rahibeyle takılırdım. Ben *seni* istiyorum, Danni."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Bu güvenceyi hak etmesem bile, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Seni incittim." Kelimeler dudaklarımda titriyor, kendimden nefret ediyorum.

Birkaç adım ötede duruyor, uzanmıyor ya da mesafeyi kapatmıyor. Ama aramızdaki mistik uyumu, aynı ruhun parçalarının birleşimini hissediyorum. Nefes verişlerinin rahatlatıcı sesi ciğerlerimi açıyor ve bakışlarının sabit dokunuşu göğüs kafesimi genişletiyor. Sonunda yeniden nefes alabiliyorum.

Her şey önümde dururken, istediğim her şeyi bırakıp gitmekle ne kadar da aptallık etmişim.

"Çok özür dilerim."

"Ben değilim."

Kaşları içeri çekildi. "Ne?"

"Yaptıklarım için üzgün değilim. Arabanızı devre dışı bıraktım, kahvenize ilaç attım ve sizi evinizden 300 mil uzağa götürdüm. Bunun için özür dilemeyeceğim. Aslında, söylemem gerekeni söylemeden gidersen, kıcını bağlar ve saçlarından sürükleyerek geri getiririm."

İstmeden içim karıncalanıyor ve ısınıyor. "Burada olmamın sebebi *sen* misin?"

Trace değil mi?" "Bu onun fikriydi. Ben uyguladım."

Bilinci yerinde olmayan bir kadını eyalet boyunca taşımanın lojistiğini hayal etmeye çalışıyorum. "Ayrı ayrı mı sürdünüz yoksa-?"

"Range Rover'ı ben sürdüm. O da seninle arka koltukta oturdu."

Kaşları kalktı. Bu beklenmedik bir şey. O dört saatlik yolculuğun garipliğini yaşamak için uyanık olmamam çok kötü. "Araba da *senin* mi?"

"Evet."

"Göl kenarında bir mülk, Range Rover, tekneler, ATV'ler...? Sırların olduğunu biliyorum ama sanki

"Seninle paylaştığım hayat koca bir yalandı."

"Seni buraya açıklamak için getirdim. Sana her şeyi anlatacağım."

"Nasıl?" Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum. "Bana hiçbir şey söyleyemeyeceğini sanıyordum?"

"Bunu da açıklayacağım." Elleri deri ceketinin ceplerinde, bir adım daha yaklaşıyor ve bir kol mesafesinde durup bana bakıyor. "İçeride, sıcak bir yerde konuşuruz."

Bu bir tuzak. O eve geri dönersem, kalırım. İkiye karşı bir ve beni nasıl kontrol edeceklerini biliyorlar. Kişiliklerimizin dinamikleri beni dezavantajlı duruma sokuyor. Doğam gereği pasifim ve onların otoriter, ikna edici çalışma tarzlarına karşı hiç şansım yok.

"Bilmiyorum Cole. Sayıca azım." Gözlerine bakıyorum. "Kurtların arasındaki bir kuzu gibi." Öfkeli bir ses çıkarıyor. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, takip etmiyorum.

"Burası *senin* dünya." Kollarını iki yana açıyor. "Ben sadece içinde yaşıyorum. Kalbimin, her düşüncemin sahibisin. İstedğin zaman istediğini alma gücüne sahipsin. Çok güzelsin, Danni. Şefkatli ve akıllı. Bağımsız ve çok havalısın. Kadınsı etkinin bir devi." Gözleri parlıyor ve gülüyor. "Senin tarafından tamamen ele geçirilmiş hissetmemek imkansız. Ve bunu hisseden tek kişi ben değilim."

Trace'in bizim dönüşümüzü beklediği eve bakıyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" Rahatsızca yer değiştiriyorum.

"Sonuna kadar gittik..." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Seni paylaştık, senin için birbirimizle savaştık, seni elimizde tutmak için yasaları çiğnedik. İkimiz de sana öylesine aşışız ki yapamayacağımız hiçbir şey yok."

Sanki bir tür ateşkes yapmışlar gibi konuşuyor ama ben buna inanmıyorum.

"Gitmene izin verecek misin?" diye soruyorum. "Hemen şimdi mi?"

"Hayır." Yavaşça nefes alıyor. "İleriye dönük kararları Trace ve ben vereceğiz. Ama gerçekten önemli olan tek bir karar var ve o da sizin ellerinizde. Vereceğin karar hayatımızın geri kalanını belirleyecek. O yüzden sana sormama izin ver..." Başını eğiyor. "Burada en çok kontrolün kimde olduğunu düşünüyorsun?"

Boğazımda bir düğüm şişiyor.

"Anladım." "Anladın."

three

"İleriye dönük kararları ben vereceğim de ne demek?" Kalbim küt küt atarak banktan kalktım. Neden heyecanlanıyorum ki? Onların planlarına dahil olacak kadar uzun süre burada kalacak değilim.

Cole sırtıyor ve çenesini evin olduğu yöne doğru itiyor. "Hadi gel."

Beklemeden rıhtımdan aşağı, kıyıya doğru yürür.

"Kalmayacağım." Battaniyeyi omuzlarımda tutarak peşinden gidiyorum.

"Tamam." Kurt gibi sırtarak kapıyı açıyor ve ben geçerken kapıyı tutuyor.

"Ciddiyim. Cole. Söyleyeceklerini dinleyeceğim. Sonra da gideceğim." "Cezanı çekmeden olmaz."

"Bana şaplak *atmayacaksın*." Eve giden köprüde onun yanında yürüyorum, uzun bacaklı adımlarına uymak için yürüyüşümü hızlandırıyorum.

"Farklı bir ceza mı tercih edersin?" Göz ucuyla beni süzüyor. "Sıcak ağda mı?

Ağızlık ve göz bağı mı? Orgazm reddi mi?"

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bu tür şeylerle ilgileniyor musun?" "Senin çıplak ve istekli olduğun her şeye varım."

Bacaklarım titriyor ve yutkunarak nefes alıyorum. Bu konuşma için doğru zihniyette değilim, özellikle de Trace'in silueti ilerideki terasta belirirken.

Yaklaşık otuz metre ötede, ferforje bir elektrik direğinin altında duruyor, siyah bir palto giymiş ve yoğun bir ifade takınmış. Duruşu o kadar çarpıcı ve ruhumu sarsacak kadar buyurgan ki ayağım kayıyor ve avluya çıkan taş basamaklara takılıp düşüyorum.

Cole kolumu yakalıyor ve Trace'e sinirli bir bakış fırlatıyor.

"Burası ne zamandır senin?" Cole'un elinden kurtulup ince topuklu botlarımla yürümeye odaklanıyorum.

"Sekiz yıl."

Onu tanıdığım süre boyunca bunu sahiplendi ve bundan hiç bahsetmedi. Yeni bir acı dalgası içime çökerken omuzlarım çöküyor.

"Orası güvenli bir evdi, Danni." Bir elini koluma koyarak beni Trace'ten birkaç adım ötede durduruyor. "I

Benim mesleğimdeki insanların burada kalıp enerji toplamasına ve yeniden toparlanmasına izin veriyorum. Seni buraya getiremezdim ya da sana bundan bahsedemezdim ve açıklayamayacağım biriyle ya da bir şeyle karşılaşma riskini göze alamazdım." Bakışları geniş araziye tarıyor.

"Cephaneliği, kontrol odası, ofisi, atölyesi var-

"Kilitli kapılar."

"Evet. Sizin için bir sorun teşkil etmediği sürece kilitli kalacaklar. Unutmayın ki ben o hayattan emekli oldum ve bu mülk de öyle."

"Odalar umurumda değil ama merak ediyorum..." Cole'dan Trace'e bakıyorum. "Burada birlikte vakit geçirdiniz mi?"

"Evet." Trace arka kapıyı açıyor ve eve girmem için işaret ediyor. "Eskiden görevler arasında burada kalırdık. Seni tanımadan önce."

Birlikte yaşadıkları geçmişle ilgilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bir zamanlar sahip oldukları dostluk çok belirsiz ve gizemli. Birlikte fotoğrafları yok. Bunun hakkında konuşmuyorlar. Onları sadece birbirleriyle savaşıırken gördüm. En iyi arkadaşken nasıl olduklarını hayal etmek zor.

Eve giriyoruz ve Cole mutfığa doğru yöneliyor. Trace belimi sıkıca kavrayarak beni deri bir koltuğa götürüyor.

Şömineler oturma odasının her iki ucuna da hakimdir ve cevizin lezzetli aromasıyla çıtırdamaktadır. Dalgaların karaya attığı odun grisi katedral tavan ve tek renkli dekor, iç ve dış mekan arasındaki ayrımı bulanıklaştırarak ana odağı ocaklar arasındaki pencere duvarına getiriyor.

Ay ışığının aydınlattığı göl manzarası o kadar büyüleyici ki, Trace boğazını temizleyene kadar yürümeyi bıraktığımı fark etmiyorum.

"Oturun." Omuzlarımdaki battaniyeyi kaldırıyor ve sandalyenin arkasını sıvazlıyor. Sonra paltosunu çıkarıp karşımdaki kanepeye oturuyor.

Ben koltuğa çöktüğümde Cole elinde bir inç kalınlığında bir dosya dolusu kâğıtla geri dönüyor.

"Şuna bir bak." Önümdeki sehpanın üzerine koydu ve kapağını açtı. "Bunlar kamuya açıklanmış kongre belgeleri."

Kanepede Trace'in yanına oturur ve aralarında bir yastık boşluk bırakır. Birbirlerini tanımıyorlar ama aynı odak noktasını paylaşıyorlar. İkisi de sıkıntılı ya da gergin görünmüyor. Sanırım bu, okumak üzere olduğum şeyin tüketim için güvenli olduğu anlamına geliyor.

Atlamak yerine, bir an için onların yaslanmış duruşlarını ve yumuşak ifadelerini özömsüyorum.

Trace koyu renk kot pantolon ve beyaz tişörtüyle delicesine yakışıklı görünse de, gündelik kıyafetleri onu çevreleyen müthiş auradan hiçbir şey eksiltmiyor. Beni izleyiş şekli, o çekici soluk gözleri vaat ve bağlılıkla keskin. Benden ellerini çekmemiş. Yakınından bile geçmedi.

Cole bir dirseğini kanepenin koluna dayıyor ve bir bileğini dizinin üzerine koyuyor. İçeri girdiğinde deri ceketini çıkardı, geriye geniş omuzlarını örten siyah bir Henley kaldı. İnce kumaş, onu son gördüğümünden bu yana topladığı kas çıkıntılarına yapışıyor.

"Bu sınıflandırılmamış bir bilgi." Cole çenesini dosyaya doğru kaldırır. "Devam et."

Derin bir nefes alarak kâğıt yığınına kucağıma aldım. En üstteki belgenin başlığında Birleşik Devletler mührü var ve *TOP SECRET* ve *NOFORN* kelimelerinin üzerine bir çizgi çizilmiş. Yanında başka bir metin daha var ama siyah bir mürekkep kutusuyla kapatılmış. Üstünde *sınıflandırılmamış* yazıyor.

"NOFORN ne demek?" Cole'un gözlerine bakıyorum.

"Yabancı uyruklu yok."

Ön sayfada *Senato* ve *İstihbarat*'a atıfların yanı sıra dört yıllık gizlilik kaldırma tarihlerinin bir listesi var. Bir sonraki sayfaya geçiyorum ve bir belge gibi görünen şeyi tarıyorum.

nükleer, kimyasal ve biyolojik güvenlik hakkında yönetici özeti.

Dil muğlak ve kafa karıştırıcı. Diğer her kelime bir kısaltma ve gereksiz yere 443. bölümdeki yetkilerin kullanılması ve faaliyetin sorumluluklarının yerine getirilmesi gibi şeyleri Referans (a) ve (c)'nin falan, filan, *falan*, *filan* bölümlerinde tartışıyor. Sayfaları çeviriyorum ve yine aynı şeylerle karşılaşıyorum.

"Bunu anlamam mı gerekiyor?" Anlamsız metne gözlerimi kısarak alnımı ovuşturuyorum.

"Okumaya devam et." Cole başparmağıyla alt dudağını okşuyor, duruşu geriye yaslanmış ve bakışları

Sabit.

Düzinelerce belgeyi tararken, laf kalabalığı daha da netleşmiyor. Daha fazla kısaltma. Daha fazla bölüm referansı. Kelimeleri biliyorum -müzakereler, *finansman*, *tahsisler*, *kaynaklar*, girişimler- ama bağlamı anlamak için gizli bir şifre çözücüyü ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

"Bunu açıklayacaksın, değil mi?" A'dan R'ye kadar madde işaretleri olan ve her biri diğer alfabetik bölümlere atıfta bulunan bir mektup tutuyorum. "Anladığım tek kısım en alttaki imza."

Bu Savunma Bakanı tarafından imzalanmış.

Trace sehpanın çekmecesinden bir mürekkepli kalem çıkarır ve Cole'a uzatır. "Belgeleri buraya getir." Cole kayarak bana yer açtı.

Onunla Trace'in arasına oturmamı istiyor. Bu konuda heyecanlı değilim, çünkü vücudum bu konuda heyecanlı. Tenim ellerinin sıcak baskısını hatırlıyor. Dudaklarım onların eşsiz tatlarını arzuluyor. Nefeslerim onların bağımlılık yapan misk kokularına aç.

Trace'in parmaklarının saçlarımı okşamasını ve boğazımı sıkmasını özlüyorum. Cole'un beni gererken ve doldururken yaptığı edepsiz konuşmaları duymayı özlüyorum. Trace'in çatık kaşlarını öpmek ve yüzümü Cole'un bıyıklarına sürtmek istiyorum. Onlara sadece daha fazla kalp ağrısıyla sonuçlanabilecek bir özelemler ihtiyacım var.

Ya bu konuşma onların sırlarını ve yalanlarını temize çıkarırsa? Bu olasılık beni korkutuyor. Onlara kızmak için bir nedene ihtiyacım var. Mükemmel olmamalarına, beni kendilerinden uzaklaştıracak telafi edilemez hatalar yapmalarına ihtiyacım var.

Çünkü her şey affedilirse, başa dönmüş, imkânsız bir kararla karşı karşıya kalmış olacağım.

Belgeleri toplayarak Cole'un etrafından dolanıyorum ve aralarındaki kanepeye çöküyorum.

Cole kucığıma eğiliyor, bacaklarımı masa olarak kullanıp sayfalara bir şeyler karalıyor.

Bakışlarım başının arkasına, kalın kahverengi saçlarının dağınık tellerine ve ensesindeki temiz tıraşlı saç çizgisine takılıyor. Burnumu ensesine dayayıp derin derin nefes almak istiyorum. Parmaklarımı kafa derisinde gezdirmek, kollarımı iri pazularına dolamak ve özlemimin şiddetiyle ona sarılmak istiyorum.

Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ve kristal mavisi gözlerle çarpışarak başka tarafa bakıyorum.

"O ne yapıyor?" Trace'in Cole'la ilgili fantezilerimi izlediğini çok iyi bildiğim için yutkunuyorum.

"Güveniniz sarsıldı ve bunu düzelterek." Trace'in kaşları düşünceli bir ifadeye bürünüyor.

ifade. "Çok fazla yasayı çiğnemedi sana elinden geldiğince çok şey gösterecek."

Hem heyecanlı hem de gergin bir şekilde deri minderinin üzerindeki bir dikişi karıştırıyorum.

Trace yüzümü tarıyor ve görüşümü kısmen engelleyen bir tutam saça takılıyor. Saçımı geri taramak için elini kaldırıyor ama ben ondan önce davranıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Eğer bana dokunursa, mahvolurum.

O ellerin bana verdiği hazzı hatırlamasaydım bu çok daha kolay olurdu. Onunla geçirdiğim her saniye kalbime dikilmiş bir iplik gibi, onu bir arada tutuyor. Onu görmek, onun yanında olmak bu dikişleri geriyor, şişiriyor, genişletiyor, ağrıtıyor. Eğer parçalanır ve barışmak için yalvarırsam, onu tekrar incitirim. İkisini de.

Burada olmamalıydım.

Onlardan ayrılmak acı vericiydi. Bir daha nasıl gideceğimi bilmiyorum.

"Pekâlâ." Cole başını kaldırır ve kâğıtları yeniden dizer. "Bir kez daha bak."

Arkasına yaslandığında, belgeleri inceledim. Her kâğıtta mavi mürekkeple daire içine alınmış aynı iki kelime var.

Etkinlik.

Sayfa sayfa, çizdiği her dairenin etrafındaki ifadeleri tekrar okudum, anlamlandırmaya çalıştım Onlar

...faaliyet *kurulumunun finansmanı*

...*bu dönemdeki faaliyetleri incelemek üzere seçkin bir heyetin görevlendirilmesi*

...faaliyet *üyelerinin tanıklığı*

...faaliyet *stratejisini Kongre'ye açıklamak*

...faaliyetten *ve diğer federal birimlerden bilgi talep etti*

Faaliyet... faaliyet... faaliyet... İşaretlediği sadece iki kelime bunlar.

"Anlamıyorum." Yığının dibine ulaşıyorum ve ilk sayfaya dönüyorum. "Etkinlik nedir?"

"Ben." Cole başını Trace'e doğru eğiyor. "Ona."

"Sana böyle mi sesleniyorlardı?" Üzerime bir rahatlama hissi çöktü. Yıllarca acı çekmeme neden olan varlığı nihayet bir etiket koyabiliyorum.

"Trace ve ben pek çok isimle anılan özel bir birimin parçasıydık. OGA, ISA, Optimized Talent, Gray Fox... Ne zaman gizli bir sızıntı olsa, adını değiştiriyorlar. Ama kongre belgelerinde bizden sadece *faaliyet* olarak bahsediliyor."

"Bunu bana söylediğin için başın belaya girecek mi?"

Cole, Trace ile bakışır ve aralarında konuşulmayan bir şey geçer.

"Bir karar vereceğiz." Trace öne doğru eğildi ve gözlerimle buluştu. "Çalınan bilgilerle sonuçlanan ihlalden haberdarsınız."

"Cole'a karşı intikam görevini mi kastediyorsun?"

"Evet. Fotoğraflar size teslim edildi çünkü birisi Cole'un kayıtlarına girip iletişim bilgilerinizi ele geçirdi."

"O kişi- mi?"

"Fail hapse atıldı. Buna geri döneceğiz." Cole dosyayı kucağımdan alıp sehpanın üzerine koydu. "Bildiğiniz gibi, işimle ilgili ayrıntıları paylaşamam ama sorun şu ki siz bazı şeyler görmüşsünüz."

"Ölü bedeninin resimleri." *Benim evimde.* Titriyorum.

"Bu doğru." Cole beni dikkatle izliyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Trace ve ben hiç bilgi sahibi olmamaktansa ya da daha kötüsü yanlış varsayımlarda bulunmaktansa gerçekleri bilmenin daha iyi olacağına karar verdik." Nefesini içine çekiyor. "Parçası olduğumuz dünya seni yakınında görmek istediğim bir yer değil ve bu değişmeyecek. Güvenliğinizin her zaman benim bir numaralı endişem olduğunu anlamalısınız."

"Ve benimkini." Trace soğuk bir şekilde Cole'a bakar.

Cole çenesini ayarlar. "Son görevimle ilgili bazı detayları paylaşacağım. Size operasyonun kendisi hakkında fazla bir şey söyleyemem ama sizi etkileyen olaylara biraz ışık tutacağım."

"Sahte ölümün gibi mi?" Göğsüm sıkışıyor.

"Evet." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve koltuğa geri yerleşiyor. "Trace sana zaten bir ajan olduğumu söyledi."

"*Eski ameliyat.*" Kazağımın eteklerini çekiştiriyorum. "Emekli olduğumu sanıyordum."

"Sana bir şey sormama izin ver." Cole çenesini ovuşturup beni inceliyor. "Eğer dansını kapatırsan

ve yeni bir kariyer yapsaydınız, eski bir dansçı olur muydunuz?"

"Hayır." Başımı geri çektim. "Ben her zaman bir dansçı olacağım. Ben buyum."

"Aynı prensip burada da geçerli. Emeklilik benim DNA'mı ya da zihinsel yapımı değiştirmez."

Gamzelerinin ve yumuşak kahverengi gözlerinin altında bir askerin kasları ve kalbi yaşıyor.

Adrenalin ve gizemle büyüyen bir adam.

Ve benim için vazgeçti. Sonra

onu terk ettim.

Kalbim ağır ağır çarpıyor, yavaşça karnıma doğru ilerliyor. "Özlüyorsun." "Seni özlediğim kadar değil."

Gözlerimi kapatıyorum ve bir elimi ağzıma bastırarak çenemdeki titremeyi örtüyorum.

"Peki ya sen, Trace?" Yanımdaki sessiz adama bakarak fısıldıyorum. "Özlüyor musun?" "Bazen."

Bileğimi kavıyor, elimi yüzümden uzaklaştırıyor. "Ben de o heyecanı özlüyorum.

zor bir görev ve başarı ile gelen canlanma. Ancak geçtiğimiz yılın kendine has zorlukları ve heyecanları da yok değildi." Gözleri parlıyor. "Bana hayatımın en büyük mücadelesini verdiniz ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Bunu göreceğiz." Cole alay ediyor.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Yani sen bir ajansın ve...?"

"Ben derin bir gizli ajanım." Cole bana sert bir bakış attı. "Dünyanın her yerinde görev yapan gizli bir gruptan *emekli oldum*."

"Gizli görev kısmından şüphelenmiştim." Kanepede arkama yaslanıp sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. "Ama bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum. Gizli bir ajan ne yapar?"

"Bilgi toplama."

"Ne gibi?" Giriş kodlarını ya da askeri sırları çaldığını hayal ediyorum ama bu Hollywood saçmalığı. "ABD mızrağın ucunu bir sahile ya da açıklanmayan bir yere gönderdiğinde SEAL'lere gemilerini ya da paraşütlerini nereye indirecekleri konusunda bilgi veren kişi kim?"

"Sen mi?" Hava ciğerlerimden fişkırıyor.

"Klişe bir örnek ama evet. Bazen nereye düşecekleri ve kimi vuracakları konusunda onları istihbaratla besliyoruz."

"Gölgelerdeki gözler ve kulaklar," diye mırıldanıyor Trace.

Trace'i sade bir kontrol odasında oturmuş, Cole'la yüksek teknolojik iletişim cihazlarıyla konuşurken hayal ediyorum. Tabii ki Cole tepeden tırnağa siyah giyinmiş, belki yüzünde biraz siyah boya ve gecenin köründe tehlikeli arazide koşarken giysilerinin altına gizlenmiş silahlar olacaktı. Uzakta bombalar patlıyor ve kötü adamlar ölüyor.

Başımı sallıyorum. "Hayal ettiğim gibi bir şey değil, değil mi?"

"Filmlerdeki gibi değil." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve dokunuşunun boynumda kalmasına izin veriyor. Nefesim kesiliyor ve eğilerek uzaklaşıyorum. "Bu gizli işi düşman hatlarının gerisinde mi yaptın?"

Elini indiriyor ve gözleri odağını kaybederek odanın diğer ucuna bakıyor. "Son görev beni düşman saflarının derinliklerine gömdü."

Devam etmeyince Trace'e gizlice bir göz atıyorum. Bakışları sade ve kâğıt dosyasına sabitlenmiş.

Cole'un görevinde her ne olduysa, hayatlarımızın akışını değiştiren bir dizi olayı yürürlüğe koydu. Cole dönmesi gereken zamanda dönseydi, Trace'e aşık olmayacaktım. Cole'la mutlu bir evliliğim olacaktı ve hiçbir şeyden habersiz olacaktım. Belki ileride Trace ile tanışırdım ama onu Cole'un en iyi arkadaşından başka bir şey olarak görmezdim.

Trace ve ben olmazdık.

"Hedefin yakın çevresine yerleştirildiğimde," diyor Cole sessizce, "güven ve bilgi kazanmak amacıyla sahte bir kimlik kullandım. Operasyondan dokuz ay sonra kimliğim açığa çıktı."

"Nasıl?" Midem buza dönüşüyor.

"Bunu halledeceğim." Ellerini dizlerinin arasında birleştiriyor. "Sızıntı gerçekleştiğinde, bağlantılarımı koparmak ve saklanacak bir yer bulmak zorunda kaldım. Hem sızdığım hedeften hem de beni ispiyonlayan kişiden kaçıyor ve saklanıyordum. Seninle ya da Trace'le iletişime geçemedim. Beni kimin izlediğini bilmiyordum. Tehdit etkisiz hale getirilinceye kadar kimsenin gerçek kimliğini, nerede yaşadığımı ve benim için önemli olan kişileri öğrenmesi riskini göze alamazdım."

"Ama birileri kız arkadaşın olduğunu öğrendi." Evimdeki ölü adamın kanlı görüntüleri gözümün önünden geçiyor.

"Evet. O kişi bizden biriydi, benim gibi bir ajandı." Cole ellerini sıkar. "Hain fotoğraflardaki kadındı."

four

Fotoğraflardaki çıplak kadın Cole'un sikini yalamakla kalmadı. Onun kimliğini deşifre etti. Cole'un dört yıl boyunca ortadan kaybolmasının sebebi o. Zihnim parçaları birleştirmeye çalışırken içimden öfkeli bir sıcaklık dalgası geçiyor.

"O fotoğrafların teslim edildiği gün, kadının bir sığınmacı olduğunu söylemiştin." Adım atma isteğiyle bacaklarım zıplıyor ama Cole ve Trace'in arasına sıkışmış bir şekilde koltukta kalıyorum. "Son görevde seninle miydi?"

"Evet." Cole elini başının arkasında ovuşturuyor. "Birlikte iyi çalıştığımız için sık sık birlikte görevlendirilirdik."

Fotoğraflardaki cinsel pozisyonların çeşitliliği göz önüne alındığında, birlikte de iyi sevişmişler.

"O göreve gittin..." Ciğerlerim birbirine çarpıyor, sesim boğuluyor. "Seks yaptığım bir kadınla bir yıl geçireceğini bile bile beni terk mi ettin?"

"Başka seçeneğim yoktu!" Cole kanepeden fırlar. "Atla dediler, ben de atladım. İşler böyle yürüyor. Görevleri ya da birlikte çalışacağım ekibi ben seçmiyorum."

Doğrulama için Trace'e bakıyorum.

"Bu doğru." Trace bana ters ters bakıyor, sesi sert ama yumuşak. "Gitmeden önce onunla konuştuğumda, onunla eşleştirildiği için üzgündü."

"Sorun çıkaracağını biliyordum." Cole odada adım adım ilerliyor.

"Sen de işin içinde olduğun için mi?" İstifa ederek soruyorum.

"Biz hiç karışmadık. Biz aylarca görevdeyken, o kaşınan bir yeri kaşırdı. Hepsi bu kadardı."

"Onun için kaşıntıdan daha fazlası olduğunu hissediyorum." Duygusal olarak tükenmiş bir halde ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Adı neydi?"

"Gizli bilgi."

"Son görev sırasında sana asıldı mı?"

"Evet, ben de onu reddettim." Sehpanın yanında duraklıyor, yüzü hayal kırıklığıyla kaplı. "Reddedilmekten hoşlanmıyor ama ilgilenmediğimi anladığından emin oldum."

"Ona benden bahsettin mi? Bu yüzden mi intikam almak istedi ve fotoğrafları gönderdi? Kışkandı mı?"

"Senden *kimseye* bahsetmedim." Yanımdaki kanepeye çöktü ve ellerine baktı.

Birlikte geçmişleri umurumda değil. Sayısız kadınla geçmiş var. Beni korkutan şey, bu belalı, gizli ajan kadının *beni* hedef alması.

Sessizlik sürünürken, Cole ve Trace'in o gün çatı katında söyledikleri her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

Sonra akla yatkın olmayan bir yorum hatırlıyorum.

"Fotoğrafları aldığım gün..." Trace'e dönüyorum. "Cole bu kadından bir sığınmacı olarak bahsetti ve sen de şaşırmış gibi '*Görev bu muydu?*' dedin. Bu ne anlama geliyor?"

"Fotoğrafları gördüğümde," diyor Trace, "onu hemen tanıdım. Ben de eskiden onunla çalışıyordum." Bakışlarını Cole'a kaldırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Eskiden onunla yatardım."

"Evet, yaptın." Cole gülüyor, sanki aralarında özel bir şaka varmış gibi.

"Onu ikiniz de mi siktiniz?" Gözlerim büyüdü. "Bu sizin için yaygın bir şey mi? Sevgilileri paylaşmak?" "Hayır. Sadece o." Cole omuz silkiyor. "Bizim meslekte çok az kadın var ve bizim gibi erkekler

Özellikle de gizli bir operasyon sırasında. O da bizden biriydi."

"Ve bir kaşıntıyı kaşıdı." İçim sıkıştı. "Onu birlikte mi yaptınız? Aynı anda mı?" Cole yüzünü buruşturdu. "Tabii ki hayır."

Onların ikili oynayan tipler olduğunu düşünmemiştim. "Yani sadece ileri geri mi paslaştınız?"

"Bununla nereye varmak istediğini biliyorum, Danni." Cole doğrudan gözlerimin içine bakmak için kayıyor. "O sen değilsin. Trace ve ben onunla birlikte çalıştık, ara sıra seks yaptık ve başka kimlerle yattığı umurumuzda bile değildi. Sakın anlamsız bir kaçamağı burada olanlarla kıyaslamaya cüret etme." Üçümüzü işaret ediyor. "Aynı evrende bile değiliz."

Burada hiçbir şey olmadığını iddia etmek istiyorum ama bu tamamen saçmalık olur.

"Konuya geri dönersek..." Trace yanımda doğruldu. "Fotoğraflardaki kadını gördüğümde zarfı gönderenin o olduğunu anladım. Cole onun bir ilticacı olduğunu doğruladı, bu da bana son görevinin amacını gösterdi. Gizli bir bilgi sızıntısının kaynağını ortaya çıkarmak için gizli göreve gitmesi alışılmadık bir durum değil."

"Bu vakada bilgi düşman bir ulus devlete sızdırıldı." Cole dişlerini sıkıyor. "Ve bu sızıntının kaynağının o olduğu ortaya çıktı."

"Dayan." Ayak uydurmaya çalışırken başım dönüyor. "Sen ve bu kadın bir haini bulmak için gizli göreve gittiniz ve başından beri hain olan o muydu?"

"Evet," diye tıslıyor Cole keskin bir nefesle. "Ben farkına vardığımda, o çoktan gitmişti.

Dediğim gibi, bu başından beri bir keçi sikme operasyonuydu. Ama Danni, senin hakkında bilgisi olan tek kişinin amirim olduğunu anlamalısın. Senden *hiç* bahsetmedim, ne ona ne de başkasına. Bu yüzden seninle bağlantıyı kestiğimden güvenliğinden emin oldum."

"Onun bir hain olduğunu nasıl anladın?"

"Casusluk benim işim, bebeğim. Ama bu aynı zamanda onun da işiydi ve bu işte iyiydi. Onu yakalayacağımı biliyordu ve yakaladığımda da kendini korumak için silahlanmıştı."

"Silahla mı?"

"Bilgi ile. Ajanstaki kişisel dosyalarım girmiş, seni acil durum irtibatım olarak bulmuş ve senin hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmiş." Başımı ellerinin arasına aldı, yüz ifadesi gerginlikle buruşmuştu. "Her şeyi berbat ettim. Hırslı, güce aç ve manipülatif biriydi ve ben ona güvendim. Onca yıl boyunca her hareketini dikkatle incelemeliydim."

"Hepimizle aynı titiz soruşturmadan geçti." Trace ona bakar, sesi naziktir. "Bu senin hatan değildi. Herkesi kandırdı."

"Böyle söylüyorsun ama başarısız olduğumu çok iyi biliyorsun."

"Yapmadın." Trace bir iç çeker. "İşinde olağanüstüsün. En iyisi. Sonunda, sen

kimsenin görmediğini gördü ve onu getirdi."

Kıpırdamadan duruyorum, nefesim kesiliyor, etkileşimi yutuyorum. Aralarında şimdiye kadar tanık olduğum en dostane konuşma bu ve kalbimin etrafına sıcaklık yayıyor.

Trace odağını bana çeviriyor. "Cole onun seni öğrendiğini bilmiyordu. Kimsenin senin varlığından haberdar olmadığı varsayımıyla onun peşine düşmüştü. Bu arada evinin içini ve dışını gözetleme cihazlarıyla donatmıştı. İşte o zaman tetikçiye gönderdi ve her şeyi kameralara kaydettirdi."

Şok nefes borumu tıkıyor. Evimde birden fazla insan mı vardı? Kameralar kurulduğunda ben neredeydim?

"Sana göz kulak olduğumu bilmiyordu." Trace kaşlarını çatıyor. "Cole'la bağlantımı kaybettiğim için tehdidin etrafındaki koşulları bilmiyordum. Sadece birinin seni öğrendiğini ve ölmeni istediğini biliyordum."

"Tanrım." Kanepenin arkasına yaslandım.

"Sonunda onu yakaladığımda, benim için hazırды." Cole elimi tutuyor ve parmaklarımı kucığımda birbirine bağlıyor. "Telefonunu kaldırıp o suikastçının evinize girerkenki canlı videosunu göstermesini asla unutmayacağım. Kendimi kaybetmişim."

İçim dehşetle burkuluyor. "Ama Trace onu durdurdu."

"Bunu bilmiyordum," diyor Cole. "Trace'in nerede olduğunu, izleyip izlemediğini ya da senin evde olup olmadığını bilmiyordum. Gitmesine izin verirsem tetikçiye geri çağıracağını söyledi."

Gerginim. "Yalan söylüyor olabilir."

"O konuda değil." Trace bakışlarımı yakaladı, ifadesi soğuktu. "Biraz para kazanmak için ülkesine sırtını döndü. Ama aramızdaki onur kurallarına ihanet etmezdi."

"O haklı." Cole çenesini çalıştırıyor, hareket kızgınlıkla titreşiyor. "Anlık bir karar vermem gerekiyordu. Beni öldürmesine izin verip senin hayatını kurtarabilirdim. Ya da onu öldürüp senin ölümünü garantileyebilirdim."

İmkansız seçimlerden bahsediyoruz. Onun için göğsüm acıyor.

"Ben üçüncü seçeneği seçtim." Başparmağıyla parmak eklemlerime vuruyor, gözleri karanlık ve bulanık. "Kaçmaya çalışıyormuşum gibi görünen bir boğuşma başlattım. Amaçlandığı gibi, silahlı çatışmaya zorlamak için aramıza yeterince mesafe koydu. Gecenin karanlığı benim tarafımdaydı ve altında büyükçe bir nehir olan bir köprü vardı." Beklentiyle bana bakıyor.

"Atladın mı?"

"Beni bir asker gibi vuracağını bile bile köprünün kenarına kadar geri götürmesine izin verdim. Yüz yüze. Göğüste."

Kalbim duruyor ve bakışlarım gömleğinin ön tarafına yöneliyor.

"Kurşuna dayanıklı koruyucu giysi. Yüksek teknoloji ürünü." Bir elini göğüs kafesine bastırıyor. "Kurşun deriyi parçalamış. Birkaç kaburgayı kırdı. Aylarca korkunç bir iz bıraktı. Ama vücuduma girmedi."

Vay anasını. Nefesim beni terk ediyor, sesimi de beraberinde götürüyor.

"Suya çarptım." Boynundaki kordonlar gerildi. "Sonra nehrin yukarısına yüzdüm, idarecimle temasa geçtim ve topu harekete geçirdim."

"Cole Hartman ölmek zorundaydı." Döndüğü sabah söylediği sözleri yankıladığımda her şey yerli yerine oturuyor. "Senin öldüğünü düşünmesini istedin. Peki ya diğer herkes? İçinde bulunduğun birim? İşverenleriniz? Onlar biliyor muydu?"

"İdarecim dışında kimse hayatta olduğumu bilmiyordu. Tehdit dahili olduğu için gizli kayıtlarım bile öldüğümü gösteriyordu. Teşkilatı ve Trace'i izlediğini biliyorum. Ve *sen.*" Yüzü

düşer. "Senin yas tutmanı izledi."

"Yapabileceğin en akıllıca şeyi yaptın." Trace başını eğiyor, gözlerini Cole'a diyor. "Bunu senin yokluğundan faydalandığım için söylemiyorum. Yaptıkların onun Danni'yi yalnız bırakmasını sağladı."

"Bu yüzden beni öldüğüne inandırdın." Sesim anlayışla kesiliyor. "Bu yüzden geri dönmedin." Cole'un kucağımdaki eline bakıyorum, kollarımı ona sarmak için yanıp tutuşuyorum. "Trace senin konumundaki erkeklerin evlenmediğini ya da bağlılıkları olmadığını söyledi. Şimdi anlıyorum. Ben bir zayıflıkmışım." Mide bulantım artıyor ve bakışlarımı Cole'a çevirmeye zorluyorum. "Sana göreve mal oldum."

"Bana hiçbir şeye mal olmadın." Parmaklarını benimkilerin etrafında sıkıyor. "Ama benim üzerimde kurduğu baskı bana zamana mal oldu. O ölene ya da gözaltına alınana kadar eve dönemedim. Onu tekrar yakalamam yıllarımı aldı."

"Onu nasıl buldun?"

"Söyleyemem, Danni. Sana zaten çok şey anlattım."

"Eşsiz bir beceri setine sahip." Trace, sesinde gurura benzer bir şeyle Cole'a bakıyor. "Bilmen gereken tek şey bu."

Trace'in gözlerindeki parıltı, sözleri, hepsi içimi eritiyor. Tekrar arkadaş olmaları için neler vermezdim.

"Söyleyeceğim..." Cole sırtıyor. "Beni öldürdükten yıllar sonra beni gördüğünde yüzündeki ifade neredeyse her şeye değdi. *Neredeyse.*"

Cinayetın hiçbir türüne göz yummam ama keşke o kaltak ölseydi. "Şimdi hapiste mi?" "Birkaç ay önce hüküm giydi. Bir daha asla gün ışığı göremeyecek."

"Trace'in fotoğraflarını neden bana gönderdi?"

Trace öne doğru eğiliyor ve bakışlarıyla beni sıkıştırıyor. "Cole'un işinin hayatını tehlikeye attığını bildiğinden emin olmak istedi."

"Bu," diyor Cole, "seks fotoğraflarıyla birlikte, aramızı açacak bir şey olmalıydı. Onun son *sevişmesi.*"

İşe yaradı. Çıldırıldım ve onu terk ettim. Kalbim pişmanlıkla doldu.

"Artık tehlikede değil miyim?" Oyalanıyorum, yaklaştığını bildiğim konuşmayı erteliyorum.

"Güvendesin. Her şey bitti. Ama..." Cole aramızda eliyle işaret ediyor. "Daha bitmedi."

Ve işte oldu. Yirmi dakikadır onların arasında oturuyorum ve birden kendimi çok kapalı, endişeli, *kapana kısılmış* hissediyorum.

Koltuktan fırlayıp Trace'in uzun bacaklarının üzerinden tırmanıyorum ve pencerelerin olduğu duvara doğru ilerliyorum. Tenimin altında ısı çiçekleri açıyor ve alnımı serin cama bastırıyorum.

Cole'u terk ettim çünkü beni aldattı.

Ama o yapmadı.

Trace'i terk ettim çünkü yıllarca beni gözetledi, tehlikede olduğumu biliyordu ve bunu bir sır olarak sakladı.

Ama bunu beni korumak için yaptı.

Güvenimi kırdıkları için onları terk ettim ve şimdi bana her şeyi anlattılar. Onlara karşı tutacak hiçbir şeyim yok. Affedecek bir şeyim yok. Affedilmek için yalvarması gereken kişi benim.

"Bu gece söylediklerinizin ne kadarı gizli bilgi?" Penceredeki yansımalarını izliyorum.

"Çoğunu." Trace ayağa kalkıyor ve sırtıma yaklaşıyor.

"Hapis cezasıyla cezalandırılabilir mi?" Sesim çatlıyor.

"Evet." Cole kanepede, arkasına yaslanmış ve görünüşte rahat bir şekilde oturmaya devam ediyor. "Umarım hiç sorguya çekilmem. Gelmiş geçmiş en kötü yalancıyım."

"Bu riske değdi." Trace yanıma uzanıyor ve omzunu cama yaslıyor. "Sen

bizden bir açıklama almadan kalmazdı."

"Sanki kararımı vermişim gibi konuşuyorsun. Ama hepimiz biliyoruz ki ben hızla giden bir arabanın önündeki sincap kadar kararlıyım."

"Cole öfkeli bir hırıltıyla, "O asansöre bindiğinde ve hayatımdan çıktığında oldukça kararlıydın," diyor.

Oh adamım, bu konuda kızgın. İyi bir nedeni var. Döndüğünden beri aptalca seçimler yapmaktan başka bir şey yapmadım. Ve en önemli karar, kaçınmaya devam ettiğim karar.

"Sen ve Cole işsizsiniz." Trace dudaklarını ıslatır. "Kumarhaneyi buradan yönetebilirim. Dünyanın bu izole köşesi dışında dikkatimizi dağıtacak hiçbir şeyimiz ya da önceliğimiz yok; sen ilerlemeye hazır olana kadar göl, ormanlık alan ve güneş ışığından başka bir şey yok... ikimizden biriyle. Neyden emin değilsin?"

Binlerce şey, ama iddialı bakışlarının kış mavisine bakarken hiçbirini hatırlayamıyorum. Çenesini eğmiş ve gözlerini benimkilere dikmiş, ikna etmeye hazırlanıyor.

Sırtımı pencerelere dayayarak dönüyorum ve dikkatimi Cole'a veriyorum. "Güvenlik işini bıraktın mı?" "Daha önemli işlerimi engelliyordu."

"Kadınları uyuşturmak ve kaçırmak gibi mi?"

Burada kalamamamın sebeplerinden biri de bu. Bu davranışı görmezden gelirsem nasıl bir insan olurum?

"Bizden biri kapına gelip seni göl gezisine davet etseydi ne yapardın?" diye soruyor Trace. Gözetleme deliğinden bakar ve kapıyı açmazdım.

"Buna özgür irade denir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Beni buraya getirerek bunu elimden aldın."

"Sırlardan ve ihmallerden nefret ettiniz. Bunu düzelttik ve bundan sonra size karşı tamamen açık olacağız." Trace kaşlarını kaldırdı. "Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylersen, yalan söylediğini anlayacağım."

Her şeyi değiştiriyor. Sorun da bu. Bana güvendiler, eylemlerini açıkladılar ve yaptıkları her şeyin iyi bir nedeni olduğunu kanıtladılar.

Aylardır üzerimde dolaşan karar bir kanser gibi geri dönüyor, zararlı ve tedavi edilemez bir şekilde içime yayılıyor, kalbimi kirletiyor ve hızlı bir ölüm için yalvarıyor.

"Sana ilaç verme kararı," diyor Trace, "kolay alınmadı. Beni kaybetmeyi kabul etseydin ya da gerçekten hayatına devam edebileceğine dair herhangi bir işaret gösterseydin, seni yalnız bırakırdım. Sanırım Cole da bu konuda benimle aynı fikirde."

"Evet." Cole başını kanepenin arkasına yaslar.

"Ama sen yapmadın," diyor Trace. "Dans etmeyi bıraktın. Evsizler barınağını ziyaret etmeyi bıraktın. Kilo verdin. Sonra da asla bırakmayacağımı düşündüğüm tek şeyi sattın."

Benim evim. Gözlerimin arkasına keskin bir acı saplanıyor. "Tüm bunları bilmenin tek nedeni mahremiyetimi ihlal etmiş olman. *Yine.*"

"Bundan pişman değilim. Seni sakinleştirip buraya getirdiğim için de pişman değilim. Ama bunun sizde yarattığı sıkıntı için çok üzgünüm."

Göğsüm kesik kesik nefes alarak hıçkırıyor.

"Mutsuzsun, Danni." Cole koltuktan kalkıp bana doğru ilerliyor. "Ve Florida'da daha da mutsuz olacaksın."

"Burada mutsuz olmayacağımı sana düşündüren nedir?"

"Zor olmayacağını söylemiyorum." Yanımda durdu ve ellerini kalçalarına dayadı. "Şu anda ikimizden birini seçmek zorunda olsaydın, seçebilir miydin?"

Kalp atışlarım patlıyor ve gözlerimi kaçınıyorum. Cole yumuşak bir sesle, "Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum," diyor.

"Bu yüzden gitmem gerekiyor." Karnımda korku sarmalları. "Bunu tekrar yapamam." "Çekip gidemezsin," diyor Trace derin ve korkusuz bir sesle.

"Buna dayanacaksın." Cole onun ses tonuna uyuyor. "Vermen gereken bir karar var ve bunu bitireceksin. Çünkü eğer yapmazsan, mutluluk için en büyük şansını kaybedersen, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaksın."

Haklı olduğunu biliyorum ama... "Önerdiğin şey delilik." Başımı cama yaslayıp tavana bakıyorum. "Hepimiz aynı çatı altında kalamayız. Eve geldiğin ilk hafta bunu denedik ve arka bahçede kanlı bir kavgayla sonuçlandı."

"O zamandan beri bazı şeyleri çözdük." Trace parmak uçlarını kot pantolonunun ceplerine dayıyor. "Ne gibi?" Gözlerimi kısıyorum.

"Bu durumdan kurtulmamızın tek yolu birbirimize karşı dürüst ve açık olmamızdır. Artık sır yok. Etrafta sinsice dolaşmak yok." Trace, Cole'a ters ters bakıyor. "Artık yumruk yumruğa kavga yok."

"Daha bir saat önce Cole'un göğsüne silah doğrultuyordun."

"Haklısınız. Bir tartışmayı ele almak için mantıksız bir yoldu. Sanırım devam eden bir işimiz olduğunu söyleyebiliriz."

Sırtım pencerelere dönükken, omuzlarının genişliğiyle beni içeri hapsediyorlar ve aramızda bir adımlık nefes alma alanı bırakıyorlar. Ama bu görünmez alan zayıf ve havasız, silinmeyi bekliyor.

"Bunu tekrar deneyeceğiz." Cole kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ve bu sefer kendi yöntemimizle yapacağız."

Biz diye konuşmalarına bayılıyorum, sanki bir takımışlar gibi. Ancak bunu bu bağlamda kullanmak, planladıkları şeyde hiçbir söz hakkım olmadığını ima ediyor. Bu beni geriyor. "Eğer bana karşı takım olmayı düşünüyorsanız-"

"Senin yöntemin işe yaramadı." Cole'un sesine sabırsızlık sızıyor. "Sen birimizle birlikteyken, diğerimiz kıskançlık içinde kıvrınmak ve çürümek için yalnız kaldı."

Aklıma üçlü, triad ya da iki erkeğin bir kadını paylaşmasına ne deniyorsa o geliyor. Ama onlar bunu asla kabul etmezler ve ben de duygusal olarak bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Görünüşte bir rüya gibi geliyor ama gerçekte *onlar* için iyi olmaz. Onların mutluluğu cinsel bir fanteziden daha önemli.

"Ne öneriyorsun?" Yutkunuyorum.

"Düşündüğün gibi değil." Trace yavaş bir nefes alır ve bırakır. "Bak, Cole ve ben o döndüğünden beri bir dizi duygu ve beklentiden geçtik. Başlangıçta kıskançlık eylemlerimizin çoğunu yönlendirdi. Sonra rekabet geldi. Şüphe. Acı. Sen gittiğinde, bir kararlılık noktasına ulaştık."

"Anlamı?" Nefesimi tutuyorum.

"Risklerin farkındayız," diyor Cole. "Onun pes etmeyeceğini biliyorum ve tam tersi de geçerli. Ve nihai kararın tamamen bizim elimizde olmadığını biliyoruz. Onun evinde kalacağız, sana odaklanacağız ve tartışmalar çıktığında bunu konuşarak halledeceğiz. *Birlikte.*"

Kulağa harika bir şekilde ideal geliyor. *Ve gerçekçi değil.* Biri varken diğeriyle nasıl vakit geçirebilirim? Seksten bahsetmediler ama bu kaçınamayacağımız bir karmaşıklık. Anlamlı bakışlar ve ince sevgi jestleriyle başlayacaktır. Sonra gelişecek ve istila edecek.

görmezden geldim. Bekârlığı, birlikte çıkmayı, yatakta zıplamayı denedim. Direndim, teslim oldum, gizlice dolaştım ve kaçtım. Hiçbiri işe yaramadı. Çünkü başladığım yere geri döndüm.

Ben bir karar verene kadar burada birlikte, aynı çatı altında kalmamızı öneriyorlar. Bu seferki fark daha iyi iletişim. Bunun arkasında durabilirim ama daha önce yaşadığımız sorunları çözmiyor.

Birden fazla ilişkiyi yönetme konusunda berbatım. İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Hiç akıl hastalığım olmamıştı ama Cole'un dönüşünden beri bipolar bozukluk geliştirip geliştirmediğimi merak ediyorum. Narsisizm. Belki seks bağımlılığı. Sanırım daha kötüsü de olabilir. Ciddi derecede üzücü olaylar her türlü kaçığı doğurabilir-psikopatlar, seri katiller, scientologlar. Sonuç olarak, bunlar arasında gidip gelmekte iyi değilim.

"Yüzündeki bu ifade de neyin nesi?" Trace beni delici bir bakışla yakaladı.

"Teklifinin işe yaramayacağının tüm sebepleri."

"Ne gibi?"

Ona doğru kayarak, Cole'un gözleriyle buluşurken bir elimi göğsünden aşağı kaydırıyorum. "Onu şu anda öpsem ne yapardın?"

"Hiçbir şey." Cole daha uzun durur. "Hoşuma gitmeyecek ama alternatiften daha iyi."

"Hangisi?"

"Florida'yı, yeni bir hayatı ve sonunda sana asla hak ettiğin mutluluğu getirmeyecek başka bir adamı seçiyorsun."

Elimi bırakıp etraflarından dolanıyorum ve mutfaktaki adaya doğru ilerliyorum. "Telefonum ve arabam nerede?"

"Telefon mutfak tezgahının üzerinde," diyor Trace. "Arabanız Maserati ile birlikte yarın teslim edilecek." Ses tonunu sertleştiriyor. "Saat onu geçti. Bu gece hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ailem beni bekliyor-"

"İki gün içinde. Bu gece burada kalacak ve sana söylediğimiz her şeyi düşüneceksin. Eğer hala yarın gitmeye kararlıysan, arabayı alacaksın."

Mantıklı bir argüman. Ama o her zaman mantıklıdır. Ve zorlayıcı. Ve inanılmaz derecede güzel, o zeki gözleriyle beni inceliyor.

Bu kötü bir fikir. En kötüsü. Yine de bir sonraki soru ağızından dökülmeye başladı bile. "Nerede uyuyacağım?"

"Beni takip edin." Cole döner ve yatak odalarına giden hafif eğimli merdivenlere doğru yönelir.

Trace bir kolunu uzatarak önünden yürümemi işaret ediyor. Benim için bir misafir odası hazırladıklarını varsayıyorum, ancak koridorun sonunda Cole'a katıldığımda, bir şifreyle açtığı oda beklediğim gibi değil.

Pencereli köşede kocaman bir kral yatak duruyor. Mobilyaların üzerinde dağınık bir şekilde duran çarşaf ve resim çerçevelerine bakılırsa burası bir misafir odası değil. Dans stüdyosundaki, Cole ve benim evimdeki ve Cole'un kız kardeşimin ailesiyle olan fotoğraflarını tanıyorum. Ancak daha önce hiç görmediğim başka fotoğraflar da var. Kumarhanedeki fotoğraflarım gibi.

Kamera açıları görüntülerin gözetleme ekipmanıyla çekildiğini gösteriyor ve yakınlaştırılmış görüntülerin yüksek kalitesi beni şaşırttı. Trace ve benim Bissara'da birlikte yemek yerken, kumarhane barında birbirimize karışırken ve lobide el ele tutuşurken çekilmiş görüntülerimiz var.

Bu görüntüleri yakalayıp kaydettiğini bilmiyordum ama nabzımı hızlandıran şey bu değil. Onları Cole'un resimleriyle karışık görüyorum. Başka şeyleri de hatırlıyorum.

Yatağın yanında yerde spor ayakkabıları, yan masada saati ve yıllar önce bana aldığıının neredeyse aynısı olan yatak başlığı.

Trace'in çatık kaşlı gölgesi odanın içinde beni takip ederken, ona ve Cole'a bakmak için yer değiştiriyorum. "Burası kimin yatak odası?"

"Eskiden benimdi." Cole bir çekmeceye yaslanıyor ve bir resim çerçevesini düzeltiyor. Trace dikkatle beni izliyor. "Artık bizim."

five

Ağzım açılıp kapanıyor, sesi olmayan kelimeler oluşturuyorum. *Nefes al, lanet olsun.* Nefes nefese kalırsam onlara ne kadar deli olduklarını söyleyemem.

Yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum, ciğerlerimi havayla dolduruyorum. "*Bizim yatak odamız mı?*" "*Sizin. Onun.*" Trace ellerini arkasında kavuşturuyor. "*Ve benimkini.*"

"Ne?" Başımı çeviriyorum, mahrem alanı kavrarken tenim ısınıyor. "*Hayır, yapamayız.*"

"Sadece bir oda." Cole kollarını kavuşturur, kaşlarını çatır.

"Tek yataklı bir yatak odası." Şimdi çok daha küçük görünen yatağı gereksiz yere işaret ediyorum birkaç saniye öncesinden daha fazla. "*Bu her neyse açıklamanız gerekiyor, çünkü şu anda mümkün olmayan sonuçlara varıyorum.*"

"Cole ve ben bu konuyu ele almanın birçok yolunu tartıştık." Trace çenesini ovuşturarak etrafımda dolaşıyor. "*Eğer hepimizin ayrı yatak odaları olursa, geceleri birimiz diğerinin haberi olmadan senin odana girer. Belki de girmeyiz ama yataklarımızda uyanık bir şekilde yatar ve bu konuda endişeleniriz.*"

"Tüm bu yüksek teknoloji güvenliğiniz var." Kapının yanındaki tuş takımına bir el salladım. "*Biri odama girdiğinde alarmı çalıştıracak ve size haber verecek bir şey kurun yeter.*"

"Bunu bir yarışmaya dönüştürebiliriz." Cole'un kahverengi gözleri kalın kaşlarının altında parlıyor. "*Şimdiye kadar tasarlanmış tüm güvenlik sistemlerine sızmak üzere eğitildik.*"

Geniş, açık alanı geçiyorum ve kollarımı uzatıyorum. "*O zaman buraya üç yatak koy.*" "*Ve yaz kampındaki on iki yaşındaki çocuklar gibi mi uyuyalım?*" Cole yüzünü buruşturuyor.

"Ya da yetişkinler gibi davranabiliriz." Trace yatağın ayak ucuna tünür. "*Ve bunu sorun haline getirmeden yeterince büyük olan bir yatakta uyuyabiliriz.*"

Bunu nasıl sorun haline getirmem? Midem sinirden kasılıyor. "*Üçümüzün aynı odada olması saatli bir bomba gibi. Beş hafta ayrı kaldıktan sonra hepimiz aynı yatakta mı? Bu tam bir felakete giden kesin bir yol.*" Sesimi alçaltıyorum. "*İkinizin de rahatsız hissetmesini istemiyorum.*"

"Seni bilmem," diyor Cole Trace'e, "*ama bu gece o yatağa girdiğimde, aylardır uyumadığım kadar derin ve sert uyuyacağım.*"

"Ben de öyle." Trace'in mavi gözleri sanki zayıf bir noktayı arıyormuş gibi benimkilere dikilmişti.

"Bok gibi uyudum." Cole bakışlarımı yakalıyor, sesi yumuşak ama ısrarcı. "Senin yanında olmak istiyorum,

Yastığının üzerinde saçlarının kokusunu duymak ve uyurken nefeslerinin sesini duymak."

Trace, "Size şeffaflık sağlamaya ve bize olan güveninizi yeniden tesis etmeye çalışıyoruz," diyor. "Başarısızlıklarımız ve eksikliklerimiz ne olursa olsun, uyurken yanınızda yatacağımız konusunda bize güvenilebileceğinizi biliyorsunuz."

Bunu istiyorum. *Hem de çok*. Ama o kadar kıskanç ve sahipleniciler ki bu fikir bana garip ve *zorlama* geliyor. Aldatma kokuyor, sanki onlarla zaman geçirmem için beni manipüle ediyorlar. Kesinlikle *istedikleri* için yatağı paylaşmamızı önermiyorlar.

Ama içgüdülerim bana en basit cevabın doğru olduğunu söylüyor. Benim onları özlediğim kadar onlar da beni özliyor ve bir geceyi daha yalnız geçirmeye tahammül edemiyorlar.

Ve puf diye tartışma isteğim gidiyor. Ve mantığım. Sanırım sinirlerim de toz oldu.

Bu aşkın özüdür. Birbirine düşman iki arkadaşın, evin geri kalanında bir sürü başka yatak varken bile bir kadınla aynı yatağı paylaşmasını sağlayan şey budur.

Solup çökerken, son duyarlılık ipliğine tutunuyorum. "Bir gece." Cole'un gözleri parlıyor ve bir seğirme Trace'in kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"İlk kıskançlık belirtisinde, uyuyacak başka bir oda bulurum." Bunu kabul ettiğime inanamıyorum. "Yatarken giyecek bir şeye ihtiyacım var."

Trace odanın karşısındaki dolabı işaret ediyor.

Oraya giderken, en-suite banyoya giriyorum. Kapı kilitliken mesanemi boşaltıyorum ve duştaki gömme rafta duran şişeleri inceliyorum. Şampuan, saç kremi, vücut sabunu, kullandığım tüm markalar. Sifonu çekiyorum, ellerimi yıkıyorum ve dolaplara göz atıyorum. Makyaj malzemeleri, saç ürünleri, Trace'in çatı katında sakladığım her şey.

Banyodan çıktığımda yatak odası boş ve seslerinin derin tınısı oturma odasından yankılanıyor. Bana mahremiyet sağladıkları ya da en azından böyle bir algı yarattıkları için minnettarım. Tanrı bilir bu evde kaç tane kamera var?

Gömme dolapta, Trace'in evinde bıraktığım gardırobu buluyorum; aralarında etiketleri hâlâ üzerinde olan yeni kıyafetler de var. Giysilerin renklerine ve mevsimlerine göre asıldığı, çekmecelerin etiketlendiği ve ayakkabıların raflarda mükemmel bir şekilde hizalandığı kusursuz düzen göz önüne alındığında, planın bu kısmının Trace'in gözetiminde olduğunu varsaymak yanlış olmaz.

Beni buraya getirmek için ne zamandır plan yapıyorlardı? Çatı katından çıktığım anda mı başladı? Bu yüzden mi gitmeme bu kadar kolay izin verdiler? Yoksa Florida'ya taşınmam mı onları çileden çıkardı? Sanırım fark etmez. Şimdi buradayım ve bundan sonra ne yapacağıma dair sinir bozucu bir kararla yüzleşmekten başka seçeneğim yok.

Yarın ayrılabilir ve planladığım gibi baştan başlayabilirim. Ya da kalabilirim.

Eğer kalırsam, belki işe yaramayabilir. Ama işe yarayıp yaramayacağını öğrenmek şimdiye kadar yaptığım en önemli şey olabilir. İçgüdülerim bana ne kadar acı verici ya da korkutucu olursa olsun onlarla birlikte bu yolculuğa çıkmam gerektiğini söylüyor. Belki de içgüdülerimin bana yol göstermesine izin vermeliyim.

Polar pijama pantolonumu ve düz pamuklu tişörtümü giyiyorum. Sonra odadan çıkıp koridorda ilerliyorum, kayrak taşları çıplak ayaklarımı ısıtıyor.

Zeminler ısıtılmalı ve bahse girerim her odadan göl manzarası muhteşemdir. Arazideki detaylı işçilik, ahşap işleri ve tasarım abartılı. Ve her metrekaresi Cole'a ait. Hiçbir zaman paraya ihtiyacı olduğunu söylemedi ve bana bu yerden neden bahsedemediğini anlıyorum ama sırlar hala canımı sıkıyor.

Onları mutfakta, buzdolabından kapalı tabakları ve sebzeleri çıkarırken buluyorum. Birbirlerinin etrafında sorunsuzca hareket ediyorlar, aynı alanı paylaşırken tamamen rahat görünüyorlar. Trace gri salon pantolonu, Cole ise siyah egzersiz şortu giymiş. Her ikisi de çıplak göğüslü, güzel

Heykel gibi ve... Kahretsin, bakıyorum.

"Yemek yemelisin." Trace gözlerime bakıyor ve sırtıyor. "Bir biraya ihtiyacım var."

Ve akıl sağlığı kontrolü. Gerçekten birlikte yemek mi hazırlıyorlar?

Eğer bu *Alacakaranlık Kuşağı* ise, umarım *ne dilediğinize dikkat edin* gibi bir durum söz konusu değildir. Diziyi babamla birlikte izledik ve güç dileyip Hitler olarak uyanan adamla ilgili bölümü hatırlıyorum. Bir de kendisinin klonlarıyla dolu bir dünya yaratan ama sonra kendisinden nefret ettiğini fark eden adam vardı. Eğer bir dileğim olsaydı, Cole ve Trace'in ateşkes yaptığını görmek olurdu. Bunu o kadar çok istiyorum ki, sırf şu anda etraflarında dönen sinerjiyi teşvik etmek için kalmak istiyorum.

Cole buzdolabından bir Bud Light çıkarıyor, kapağını açıyor ve tezgahın üzerinden bana uzatıyor.

"Teşekkürler." Yiyeceklere bakıyorum; tako eti, sert kabuklar ve tüm malzemeler. "Sen mi malzemeler teslim edildi mi?"

Trace gülüyor ve o lezzetli ses uzuvlarımı sıvılaştırıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Destek için tezgâha tutunuyorum ve birayı yudumluyorum.

"Burada kimse teslimat yapmıyor." Cole öyle diyor. "Postacıyı düzenli bir programda gördüğümüz için şanslıyız." "Yiyecekler nereden geldi?" Adanın etrafında dönüp bir domates ve soyma bıçağı alıyorum. "Yolun yirmi dakika ilerisinde bir Walmart var." Cole bana bir kesme tahtası uzatıyor ve

Taco kabuklarından oluşan tepsiyi fırına verin.

"Gerçekten mi? Missouri'nin ortasında mı?" Cole'un bir süpermarkette el arabasını iterkenki görüntüsüne gülümseyerek domatesi zarladım.

"Amerikalıların yüzde doksanı bir Walmart'ın on beş mil yakınında yaşıyor." Bir Bud Light daha açar ve büyük bir yudum yutar.

Trace bir blok peyniri rendenin üzerinde öğütüyor. "Her ABD dolarının sekiz sentinin Walmart'ta harcandığını biliyor muydunuz?"

"Hayır." Kıkırdıyorum. "İmparatorluğunu genişletmek ve onları satın almak mı istiyorsun?" "Satılık değil ve eğer olsaydı, fiyat aralığının çok dışında olurdu."

Yemeği hazırlamayı bitiriyoruz ve adada yiyoruz. En uçtaki koltuğu seçiyorum, böylece onları birlikte izleyebiliyorum. Birbirlerini görmezden gelmedikleri zamanlarda sohbetleri balıkçılık, kumarhane işleri ve yaklaşan beyzbol sezonu üzerine yoğunlaşıyor. Bir noktada, neşeli tartışma benim en sevdiğim konuya geçiyor ve sonraki on dakikayı onları Beyoncé ıvır zıvırıyla eğlendirerek geçiriyorum.

"*Bootylicious* şarkısı bu kelimeyi Oxford İngilizce Sözlüğü'ne soktu." İkinci biramı da bitirip suya geçiyorum.

"Ben buna saçmalık diyorum." Trace kristal bardaktan bir yudum viski alır. "Bak bakalım." Boş tabağının yanında duran telefonuna parmağımla bir fiske vuruyorum.

"İsminin arkasındaki hikâye ne?" Cole tabaklarımızı üst üste koyup lavaboya taşıyor.

"Annesinin kızlık soyadından geliyor." Ona yardım etmek için ayağa kalktım. "Celestine Ann 'Tina' Beyoncé." "Bootylicious." Trace telefonundan bir şeyler okuyor, yüz ifadesi şaşkın. "*Bir kadının... cinsel olarak*

çekici." Bakışları kalkıyor, gözlerimle buluşmadan önce üzerimde geziniyor.

"Haklıymışsın." Heybetli bakışlarının altında titriyorum. "Konu Beyoncé olunca asla yanılmam."

"Ondan bahsederken tüm yüzün parlıyor." Cole bana bulaşık makinesine koymam için durulanmış bir tabak uzatıyor, sırtışı gamzelerle çukurlaşmış. "Konuşmaya devam et."

"*Crazy In Love*'ı iki saatte yazdı. Akşamdan kalmayken." Daha fazla bilgi için zihnimi yoklarken üst rafı dolduruyorum. "Göbek adı Giselle. 1993'te on iki yaşındayken *Star Search*'e

katılmış. Parfüme alerjisi var. Devam edebilirim ama sizden bahsetmeyi tercih ederim."

"Asla Beyoncé ile kıyaslanamayız," diyor Trace kuru bir sesle, ama yüzündeki şakacı titreşimi kaçırmıyorum.

yaklaşırken gözleri.

Beni yoldan çekip Cole'un bulaşıkları bitirmesine yardım ediyor.

Adanın uzak ucuna gidip yüzeyi siliyorum. Bazı konularda birbirlerine bu kadar benzemeleri çılgınca, örneğin çevrelerini kontrol etme biçimlerindeki baskın, aşırı tetikte, korkutucu tavır gibi. Ama başka açılardan çok farklılar.

Cole bulaşıkları durular, her yere sıçrayan suyu hiç umursamaz. Trace hemen temizler ve diğer adama kaşlarını çatar. Cole bira içer ve motosiklete biner. Trace viski içer ve takım elbise giyer. Cole duştan çıkar çıkmaz saçlarını dağınık ve yuvarlanmış bir şekilde bırakır ve en iyisini umar. Trace'in bir süreci var, her tutam dokulu ve mükemmel bir şekilde şekillendirilene kadar ürün ve parmakla tırtıklamayı içeriyor. Cole kolayca gülümsüyor ve Trace hiç gülümsemiyor. Cole önce tepki veriyor ve sonra özür diliyor. Trace'ten bir tepki ya da özür alabildiğim için şanslıyım. Ama bunların hiçbiri büyük resimde önemli değil.

Benim için önemli olan ikisinin de sahip olduğu özellikler. Ne zaman, nerede istersem benimle dans edecekler. İhtiyacım olduğunda bana sıkıca ya da şefkatle sarılırlar. Ve beni severler, her şeyi berbat ettiğimde bile.

Ancak ilişkilerimiz süresince çok önemli, eksik bir unsur oldu.

Dürüstlük. Bu konuda ben de suçluyum.

Tutulmayan sözler, yalanlar ve sırlar... Bunların hepsi savaş sebebiydi. Köşeyi döndük mü? Sadece bir gece ve birkaç konuşma oldu, ama şimdiden uzun zamandır hissetmediğim bir şeyin çırpınışını hissediyorum.

Olabilir.

Denemek istiyorum. Bu işin nereye varacağını görmeyi kendime ve onlara borçluyum.

Ama korkuyorum ve bu korkunç his beni eğilip kaçmaya itiyor.

Korku bir handikaptır. Ruhun zayıf noktalarını doldurmak için icat edilmiştir ve Tanrı biliyor ki ben zayıflıklarla doluyum. Ama sorun değil. Hareketlerimi kontrol etmesine izin vermeyeceğim.

Korku sadece bir ziyaretçi, bana daha güçlü olmamı hatırlatmak için

uğruyor. Çünkü uğruna savaşmam gereken önemli bir şey var.

six

Cole ve Trace'in bulaşıkları bitirmesini izlerken, bu gece bana anlattıkları her şeyi tekrarlıyor ve yaptıkları seçimlerden dolayı kendimi huzurlu hissediyorum. Aslında aklımı en çok meşgul eden şey arkadaşlıklarının bozulması.

Trace bir keresinde bana çok kavga ettiklerini söylemişti. Sanırım bu alışılmadık bir şey değil. En çok kavga ettiğin kişiler, en çok sevdiğin kişilerdir. Ama dostluklarının ne kadar derin olduğunu bilmek için ölüyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Nefes alıyorum. "İkinize de."

Cole bulaşık makinesini çalıştırır ve ellerini tezgâhın üzerine koyar.

"Ateş et." Trace yanıma oturuyor ve tüm dikkatini bana veriyor.

"Birlikte olduğun kadın, hain... Onunla yattığından bahsettiğinde, ikinizin arasında bir hikaye olduğunu hissettim. Bunun geçmişte kaldığını biliyorum. Sadece benden önceki ilişkinizi merak ediyorum."

"Kadın Cole'a aşıktı." Trace parmağını alt dudağında gezdiriyor. "Ona ulaşmak için benimle yattı."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum."

Cole bir kahkaha atar. Trace'in ağzında bir gülümseme belirir.

"İşte ben de bundan bahsediyorum." Onları işaret ediyorum. "Orada bana anlatmadığın bir hikâye var." "Bunu duymak istemezsin." Cole buzdolabını açar ve bir bira daha alır. Sonra da fikrini değiştirir ve onun yerine bir şişe su alır. "Bu anlamsız." "Şimdi bana söylemek zorundasın."

Bir elini tezgâha dayamış, gözlerini aşağıya dikmiş ve kırpmadan bakıyor.

"Trace duygusuzca, "Cole'la sevişirken adımları sayıkladı," dedi. "Ah." Yüzümü buruşturuyorum. "Ah."

"Sanki umurumdaydı." Cole bıyıklı yanağını kaşıyor. "En iyi arkadaşımın aynı kadınla yattığını öğrenmenin garip bir yoluydu sadece."

"Bu konuda kavga mı ettiniz?" İçimdeki kıskançlığa rağmen sesimi dengede tutmaya çalışıyorum.

"Hayır." Cole, Trace'in sabit bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Daha sonra onu aradım ve bu konuda güлüştük." O

tezgahı iter. "Kafasına vurmam lazım."

Mutfağın dışındaki banyoya doğru ilerliyor. Kapı arkasından kapandığında, kalçamı adaya yaslayıp Trace'e bakıyorum.

"Cole yerine seni mi tercih etti?" Ben soruyorum.

"Hayır." Taburede bana doğru dönüyor ve dizleriyle bacaklarıma destek oluyor. "Cole'a deli gibi aşıktı."

"Bana onunla seks yaparken çekilmiş fotoğraflarını gönderecek kadar mı?" Bir elimi tezgâhın üzerinde duran bez peçeteye koyuyorum ve kıpırdanarak çeviriyorum. "Eminim onu yakalayıp içeri aldığı için sinirlenmiştir ama fotoğraflarla yaptığı son hareket tutkulu bir hareketti."

"Muhtemelen haklısın. Ama artık bitti, Danni. Onu bir daha asla görmeyecek ya da ondan haber alamayacaksın." "Tamam." Elimini geri çektim ve peçete yere düştü.

Onu almak için çömeliyorum ve adanın tabanındaki oyma ahşap detaylara hayranlıkla bakıyorum.

"Hazır aşağıdayken..." Trace rahat bir ses tonuyla gürlüyor.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım birkaç santim ötedeki kasıklarına takılıyor. Nefesim kesiliyor ve ayağa fırlayıp kalçalarının arasında duruyorum. "Bu bir şaka mıydı, Trace Savoy?"

"Bu konuda asla şaka yapmam." Bir parmak eklemine çeneme dokunduruyor ve parmağını çok yavaşça boğazımın çukuruna götürüyor. "Seni özledim. Acı verici bir şekilde. Yokluğun bana seni ne kadar çok sevdiğimi hatırlatmanın korkunç bir yoluydu."

"Ben de seni özledim ve çekip giden aptal benim."

"Gitmene izin vereceğimi düşündüğün için sen bir aptalsın."

"Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım.

"Kalıyorsun." Bakışları o bilinen şaşmaz güveniyle aydınlanıyor. "Bir geceden daha uzun."

"Tutamayacağım sözler vermek istemiyorum." Geri çekiliyorum. "Bakalım bu gece nasıl geçecek." "İyi ve kötü olan her şey seni buna hazırladı."

"Ne için?" Yutkunuyorum.

"Burada olma sebebin için."

Sözlerinin ağırlığı altında göğsüm çöküyor ve banyonun kapısı açılıyor. Cole adada bize katılıyor, Trace'ten bana bakıyor. "Ağır bir konuşma mı?"

"Henüz değil." Trace Cole'a dönmeden önce bir süre beni inceliyor. "Cezayı tartışmamız gerekiyor."

Yanaklarım yanıyor. Neden cezalandırıldığımı sormama gerek yok. Cole beni aldatmadı. Trace hayatımı kurtardı ve ben de onları hayatımdan atarak teşekkür ettim. Bunun için şaplak yemek en güzel anım olmayacak. Gururumu incitecek ama kendime olan saygım biraz kırılabilir. Ne de olsa gurur, bir ilişkide insanlar arasında duran canavardır.

"O yorgun." Cole dirseklerini tezgâha dayıyor. "Yarına kadar bekleyebilir."

Sessizleşiyorlar, beni izliyorlar, birbirlerini izliyorlar. Konuşulmayan düşüncelerimiz etrafımıza yerleşiyor, bir sonraki adıma geçiş yaratıyor. Yemek yedik. Konuştuk. Geçici bir ateşkes yaptık. Yatma vakti geldi ve hepimiz bunu düşünüyoruz.

"Uyku düzeni konusunda fikrini değiştirdin mi?" Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum.

"Hayır." Cole suyunu bitiriyor ve koridora doğru ilerliyor. Trace ve ben

bakışlarımızı paylaşıp onu takip ediyoruz.

Yatak odasında Cole yatağın bir tarafına uzanıyor ve lambayı söndürerek odayı tek bir ışığa indiriyor.

Trace diğer tarafa geçer, Cole'un pozisyonunu taklit eder, bacakları karışık yatak takımının üstünde ve kolları

başının arkasında katlanmış.

Aralarında bir metre boş yatak bekliyor. Kaslı bir bacağa ya da biçimli bir kalçaya dokunmadan içeri kaymam için yeterli alan.

Yatağın ayak ucunda duruyorum, gergin, heyecanlı ve en çok da rahatlamış bir halde. Bunu istememeliydim. Sonunda ikisinden birini ya da her ikisini de inciteceğimi bile bile burada olmak istememeliydim. Bu, beni beklediklerini görünce kalbimin göğsümde kabarmasını engellemiyor.

Cole'un yumuşak gülümsemesi midemi alt üst ediyor. Bakışları ağızma kayıyor ve onun tadının anısı dudaklarımı hayalet bir öpücük gibi karıncalandırıyor. Bu duyguyu asla kaybetmek istemiyorum.

Trace yarı giyinik bir seks tanrısı gibi görünüyor, her şeyini ortaya koymuş ve yenmeye hazır. Günlük kirli sakalları yontulmuş çene çizgisini tozlandırıyor ve uzun parmakları başının arkasında duruyor. Eğer o parmaklardan birini bana doğru uzatırsa, yatağa *uyumaya* gittiğimizi unutabilirim.

Aralarına tırmanıp yanıma yerleşiyorum ve sırtım Cole'a dönük olacak şekilde Trace'e bakıyorum. "Bu sana garip geliyor mu? Bir yatakta birlikte uyumak?"

"Yıllar boyunca daha küçük, çok daha rahatsız alanları paylaştık." Trace bir elini karın kaslarının üzerine koyuyor ve dikkatimi derisini geren oluklu kas dalgalarına çekiyor.

"Çöldeki o geceyi hatırlıyor musun?" Cole'un kıkırdaması omurgamı ısıtıyor. "Tanrım, çok soğuktu."

"Çölde ne zaman birlikteydiniz?" diye sordum.

"İkimiz de ajan olduğumuz zaman." Trace'in sesine her zamanki çatık kaşlarına rağmen bir gülümseme sızıyor. "İlk görevlerimizden birinde acemiydik ve birbirimizi çok az tanıyorduk. Ama o kadar üşümüştük ki bütün gece kaşıklaştık ve amcıklar gibi titredik."

"Büyük kaşık kimdi?" Sırıtişımı ısıtarak bastırıyorum. "Bunun hakkında konuşmayacağız."

Cole inliyor.

Bu benim sorumu yanıtlıyor, ancak onları herhangi bir pozisyonda sarılırken hayal etmek zor. "Keşke bunu görebilseydim. Özellikle de kaşıklama kısmını. Tarif eder misiniz? Uyku tulumunu paylaşıyor muydunuz? Kimin elleri neredeydi? Ne giyyordunuz-?"

"Yeter, Danni." Trace çenesini ayarlar. "Eğer umduğun sonuç buysa, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Bunu biliyorum." Ellerimi iki yanımda kenetliyorum. "Ama eğer üçümüz birlikte olabilirsek-" "Böyle bir şey olmayacak." Cole kesin bir dille söyledi.

"Evet, tahmin etmiştim." Hüzünlü bir nefes veriyorum. "Bir kız hayal kurabilir."

"Bunu neden isteyesin ki?" Trace'in kaşları toplanır. "Birimiz senin için yeterli değil mi?"

"Hayır, Tanrım, hiç de öyle değil. Sadece... şimdi ikinizi bir arada gördüğüme göre düşmanlık, her şeyi daha da zorlaştırıyor. Çünkü burada kalırsam..." Sesim kesiliyor. "Eğer ikinizden birini seçersem, arkadaşlığınızı onarmak için kaydettiğiniz tüm ilerleme mahvolur. Bununla nasıl yaşayabilirim?"

"Danni, bana bak." Cole bir dirseğini kaldırıyor ve ben sırtüstü döndüğümde akçaagaç kahverengisi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ne olursa olsun, kimi seçersen seç, bundan sonra arkadaş kalacağımıza söz versek?"

"Bu sözü tutamazsın." Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Çok fazla kızgınlık olur."

"Bunu bilemezsin." Trace kalın kirpiklerinin örttüğü gözlerini bana doğru kaldırıyor. "Hiçbirimiz geleceğin neye benzediğini bilmiyoruz."

"Trace ve ben son beş haftada uzun bir yol kat ettik," diyor Cole. "Daha önce yaşadığımız ve asla silah kullanılmaması gereken açmaz dışında" - Trace'e ters ters bakıyor - "büyük bir tartışma yaşamadık. Ama seni uyarayım. Birbirimizden hoşlandığımız zamanlarda bile sürekli kavga ederdik."

"Çünkü sen inatçı bir hıyarsın." Trace kesin bir dille söylüyor.

"Sana git kendini becer derdim." Cole homurdanıyor. "Ama bu zalimce ve alışılmadık bir ceza olur."

"Gördün mü?" Trace sırtıyor. "Her şeyi çözdük."

Belki de havadaki testosterondan dolayıdır, ama nasıl *sonuçlandırıldığı* konusunda kafam karışık.

"Aynı sürüde iki alfanın sonu iyi bitmez. Genellikle ölümüne bir kavga olur."

"İşte bu yüzden bu anlaşmanın bir son kullanma tarihi var." Trace yavaş bir nefes verir. "Bu arada Cole'un tasmaını ben tutacağım ve o da..." Sanki bir hakareti geri çekiyormuş gibi dudakları seğiriyor.

"Nefesini boşa harcama." Cole kaşlarını çatır. "Kız arkadaşını havaya uçurmak için ona ihtiyacın olacak." "Sen ne...?" Gözlerim açılıyor. "Seks bebeğinden mi bahsediyorsun?"

"Önümüzdeki altı ay boyunca alacağı tek aksiyon bu olacak."

"Whoa." Başım dönüyor. "Tamam, bir şeyi kaçıyorum. Altı ay sonra ne olacak?" "Bu anlaşmaya bir zaman sınırı koyduk." Trace yan dönüp bana bakıyor.

"Neden? Belli bir tarihe kadar karar vereyim diye mi?" Doğrudum ve yatak başlığına yaslandım.

"Daha kalıp kalmayacağıma bile karar vermedim."

"Sen kalıyorsun." Cole bağdaş kurup bana bakacak şekilde oturuyor. "Kabul et de yolumuza devam edelim." "Hayır." Kollarımı kavuşturuyorum. "Altı aylık zaman çizelgesi nedir?"

"Seni daha önce haksız bir avantaja soktum." Sessiz, ağır, Cole'un sesi boğazını tırmalıyordu.

"Çok güzel bir şekilde itaatkârsın ve ben bunu kullanarak seks yapmama kuralına sadık kalmanı zorlaştırdım."

Beni baştan çıkardı, tamamen ve eksiksiz olarak. Ama yaptıklarım bana ait. Ne yaptığımı biliyordum ve bunu durdurabilirdim.

"Bu sefer kuralları Trace ve ben koyuyoruz." Cole parmağını kaşının üzerinde gezdiriyor. "Seksle ilgili kararlar onunla benim aramda."

"Ne?" Damarlarımda ateş tutuşuyor. "Bu değil-"

"Daha bitirmedim." Daha yakına eğiliyor. "Yaza kadar burada kalacağız-"

"Ama Ocak ayındayız! Bu altı..." Sesim düşüyor. "Aylar."

"Altı ay," diyor Trace. "Bundan önce bir karar vermeni istemiyoruz."

"Bu çılgınlık." Tırnağımı polar pantolonumun üzerinde gezdirip düşünüyorum. "Ya o zamandan önce öğrenirsem?" Bilmez miydim? Altı ay uzun bir süre. Özellikle de aynı çatı altında yaşarken.

Onlar.

"Eğer sen bilersen, hepimiz biliriz." Trace'in gözleri odağını kaybediyor ve aynı hızla açılıyor. "Ve bu da

Öyle olsun."

"Mesele şu ki, herhangi bir baskı olmayacak." Cole başını eğiyor. "Karar vermek için baskı yok. Seks konusunda baskı yok."

"Altı ay seks yapmadan mı duracaksın?" Onlara inanmayarak bakıyorum.

"Trace'in şişme arkadaşı var." Cole omuz silkiyor.

"Eminim kışın ağzından akan boku kısıkanıyordur." Trace yıpratıcı bir sesle homurdanıyor. Sonra bana dönüyor ve ses tonunu yumuşatıyor. "Yakınlaşmayla ilgili kararları senden alıyoruz."

"Yapamazsın-"

Trace o kadar hızlı hareket ediyor ki, elinin boğazıma dolandığını görmeden önce havamın kesildiğini hissediyorum. Parmaklarını pençeliyorum ve o da nefes borumu açacak kadar gevşetiyor.

Nefeslerim hızlı ve sık geliyor. Vahşi bakışlarının altında tenim ısınıyor ve kalbim kontrolden çıkıyor.

Elinin baskısı beni korkutmuyor. Bu beni heyecanlandırıyor, tahrik ediyor ve o da bunu biliyor. Kalçalarımındaki sıcaklık titriyor ve bacaklarımın arasında ağır bir ağrı kabarıyor, toplanıyor, zonkluyor,

ve dudaklarımdan bir inilti geçmeye zorluyor.

Cole yanımda kıpırdamıyor, yumruğu çenesinin altında duruyor, ifadesi karanlık ve okunamaz.

"Hiçbir şey seni daha fazla tahrik edemez," diye nefes alıyor Trace, eğilerek, "gücünü bir başkasına teslim etmek kadar. Kontrolü istemiyorsun. Ondan kurtulmak istiyorsun. Sana verdiği özgürlüğü arzuluyorsun. Yanılıyorsam kafanı salla."

Kıpırdamıyorum, parmaklarım bileğinin etrafında kıvrılmış, nefesim boğazımda düğümlenmiş. O haklı. Güvendiğim bir adam tarafından sahiplenilmek, hükmedilmek ve tatmin edilmek istiyorum. Ve konu seks olduğunda ona güveniyorum. İkisine de. Sınırlarımı biliyorlar ve bedenime etkili bir şekilde hükmetme arzusuna, deneyimine ve becerisine sahipler. Onlarla seks yapmanın bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri de bu.

"Yüzün kızarmış." Trace parmaklarını boynuma doğru büküyor ve aşağıya bakıyor. "Meme uçların şişmiş ve kalbin hızla atıyor."

Bakışlarım Cole'a kayıyor, o da bana bakıyor, gözbebekleri simsiyah ve yarı açık.

"Bir şey anlatmaya çalışıyorum." Trace başımı ona doğru çevirmek için elini kullanıyor. "Bana ne olduğunu söyle."

"Eğer kalırsam..." Boğazım eline karşı titriyor. "Seksle ilgili tüm kararlar Cole ve senin aranda."

"Bana nedenini söyle."

"Bu şekilde olmasını tercih ederim." Dudaklarımı ıslattım ve sızlandım. "Ve üzerimdeki baskıyı azaltıyor." "Aferin kızıma." Trace boynumu bırakıyor ve dudaklarını alnıma değdiriyor.

Ağzının sıcaklığı altında eriyorum ve sırtüstü yatana kadar yatağın üzerinde kayıyorum. Cole aramızda duran elime odaklanıyor. Ona doğru kaldırdığımda elimi kavıyor,

Parmaklarımızı birbirine düğümlüyor. Sonra başını yastığa koyuyor ve yüzünü bana dönerek yan tarafına uzanıyor.

Trace ışığı kapatıp odayı karanlığa gömüyor. Üzerimize bir battaniye kaydırırken yatak hışırdıyor.

Hâlâ Cole'un elini tutarken, diğer elimi Trace'e doğru uzatıyorum. Parmakları çarşafın altında benimkileri buluyor ve sıkıca kavıyor.

Kimse konuşmuyor. Takip eden uzun dakikalar boyunca da.

Burada olmamalıyım ve burası *tam da olmam gereken yer*, direnmek ve teslim *olmak*, kaçmak ve savaşmak arasında o kadar kontrolsüzce bocalıyorum ki kafamdaki her düşünceden şüphe ediyorum.

İşte o zaman anladım. Gitmeyeceğim. Çünkü gidersem, bu sadece kaçınılmaz olanı uzatır.

Onlar olmadan mutlu olamayacağımı bildikleri için beni bulup geri getirecekler.

Neden bu kadar zahmete girsinler ki? Ben sadece bir kadını. Bir sürü kusuru olan ortalama, baş belası bir kadın.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesim fısıltıya dönüşüyor. "Ben buna değmem."

"Seni gördüğüm andan beri..." Trace parmaklarımı sıkıyor. "Seni düşünmeden bir gün bile geçirmedim. Ne kadar acı verirse versin ya da ne kadar uzun sürerse sürsün, seninle geçireceğim bir ömrün uğruna savaşmaya değer olduğunu biliyorum."

"Bundan daha iyi söyleyemezdim." Cole yumuşak bir kıkırdama homurdandı. "Lanet olası pislik."

Kollarımı göğsüme doğru çekiyorum, ellerini yaklaşıtıyorum ve orada, kalbime doğru tutuyorum. "Altı ay boyunca ne yapacağız?"

"Yarın sana gösteririm." Cole yaklaşıyor ve omzuma bir öpücük konduruyor. "Bana kalacağımı söyle."

"Ben kalıyorum." Memnun bir iç geçirdim.

Bunu özlemişim. Tanrım, onları çok özledim.

Karar vermem için bana altı aylık bir erteleme veriyorlar. Bu onları bekletmek için sonsuzluk gibi görünüyor, ama benim yöntemimi denedik ve her şeyi berbat ettim.

Bu sefer işler farklı olacak.

Onlar kuralları koyarken ve düzenlemeyi kontrol ederken, ben savaşacağım.

Şüphelerimle savaşacağım.

Korkularımınla savaş.

Kararsızlığımınla

savaş.

Acıyla savaşacağım ve yapmam gereken en zor şeyi yapacağım.

Kalbimin hangi parçasını sonsuza dek bırakmam gerektiğini seçeceğim.

seven

Sessiz bir odaya ve yüzümü ısıtan güneş ışığına uyanıyorum. Tüm vücudumu esneterek biraz daha uyanıyorum, göz kırpıyorum, esniyorum ve *yalnızım*.

İki yanımdaki şilte dokunulamayacak kadar soğuk. Kulaklarımı zorladığımda sessizlikle karşılaşıyorum. Neredeler?

Doğruluyorum ve telefonumu Trace'in yastığının üzerinde, onun zarif el yazısıyla yazılmış bir notun yanında görüyorum.

Tüm kapılar için şifre, arabanızın üretildiği yıldır. Ailenizi arayın.

Otoriterliğine sırtıyorum ve banyoya gidip makyajımı tazeliyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Sonra telefonu alıp kahve aramak için yatak odasından çıkıyorum.

Koridordan geçip oturma odasına giriyorum ve mutfak adasında duraklıyorum. Ev boş ve hareketsiz. Cole ve Trace kilitli odalardan birinde değillerse, dışarıda olmalılar.

Bekleyen bir cezve kahve buluyorum, bir fincan hazırlıyorum ve oturma odasındaki pencereli duvara doğru adım atıyorum.

Taş teras, sabahın erken saatlerinde güneşin altında parlayan görkemli manzarasıyla köprüye ve rıhtıma doğru basamaklar halinde uzanıyor. Uzakta, birkaç tekne sakin gölde sürükleniyor. Daha yakınlarda bir balıkçıl suyun üzerinde süzülüyor.

İskelenin gölgesi altında bir şey hareket ediyor. Köprüye en yakın pencereye doğru kayarken Cole ve Trace'in kayak teknesinin etrafında yürüdüklerini görüyorum. İfadeleri seçilemeyecek kadar uzaktalar ama Cole'un geniş yapısı ile Trace'in boyunu ayırt etmek kolay.

Cole, Trace'e bir demet ip atar ve tekneye tırmanırlar. Neyin peşindeler?

İkisi de kot pantolon, ağır ceket ve güneş gözlüğü giyiyor. Sanırım kıyafetlerimi değiştirip oraya gitmeliyim.

Önce ailemi aramalıyım.

Elimde kahve, oturma odasındaki kanepeye uzanıyorum ve Florida için hızlı arama tuşuna basıyorum. Annem ikinci çalışta telefonu açtı. "Günaydın, hayatım."

"Hey, anne."

"Yolculuk nasıl gidiyor? Gece Tennessee'de mi kaldın?"

"Hâlâ Missouri'deyim." Kahvem yudumlarırken pencerelerin ardındaki dingin manzaranın tadını

ıkartıyorum. "Missouri'deyim.

Table Rock Gölü. Cole'un burada bir evi var."

"Ona geri mi döndün?" Hope onun sesinden fısıldıyor.

Trace'le tanışmadı ama Cole'u hep sevmiştir. Gerçekten, sanırım çıktığım her erkekten hoşlanır. O sadece benim evlenmemi ve yerleşmemi istiyor.

"Trace de burada." *Bunu nasıl açıklayacağım?* "Ben gittikten sonra birbirlerine bağlandılar."

"Bu kulağa... karmaşık geliyor." Ses tonu düşünceli halden endişeli hale geçiyor. "Ne yapıyorsun?"

Danni?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu yüzden buradayım. Bunu çözmem gerekiyor." "Bu Florida'ya gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bu konuda size geri dönebilir miyim?"

"Elbette. Evimiz size her zaman açıktır." İç çekiyor. "Sadece dikkatli ol, tatlım. Yirmi sekiz yaşında olduğumu biliyorum."

"Neredeyse yirmi dokuz."

"-ve dünya hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz. Ama daha büyümeniz gereken çok şey var. İlişkiler zor iştir. *Aşk* zor iştir. İster Cole'u ister Trace'i seç, uğruna en çok çalışmak isteyeceğin kişiyi seçtiğinden emin ol. Tamam mı?"

"Babam için çok mu çalışıyorsun?" Sırıttıyorum.

"Ah, şu adam..." İnliyor. "Başlatma şimdi."

Sonraki on dakikayı göl evi ve çevresindeki araziyle ilgili sorularını yanıtlayarak ve peyzajla ilgili ayrıntılara girerek geçiriyorum. Buna bayılıyor. Sonra aramayı sonlandırıyorum ve telefonun çalmasını beklerken kahvemi bitiriyorum.

Annem ve kız kardeşim çok sıkı fıkıdır. O kadar sıkılar ki her konuda birbirlerini arıyorlar. Şu anda annemin Bree'ye hayatımın durumu hakkında bilgi verdiğini biliyorum.

Beş dakika sonra telefonum çalıyor ve arayanın kimliğinde *Bree* yazıyor. Cevap verdiğimde, anneme yaptığım konuşmanın aynısını ona da yaptım.

Soruları daha müdahaleci. *Neden fikrini değiştirdin? Oraya nasıl gittin?*

Neden bana söylemedin? İki arasında seçim mi yapacaksın?

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum, bu yüzden cevaplarımı mümkün olduğunca doğru tutuyorum. *Onları özledim. Beni buraya Cole getirdi. Daha dün gece geldim. Sonunda bir karar vermek için buradayım.*

"Beni bilgilendirmeye devam etsen iyi olur," diyor.

"Numaram sende var, Meraklı Nancy. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattık ve yatak odasına dönüp bulabildiğim en sıcak tutan kıyafetleri giydim - kot pantolon, polar sweatshirt, UGG botlar ve suni kürk astarlı kapüşonu olan kalın bir Down mont. Telefonumu montumun cebine koyup yatak odasının dış kapısının tuş takımına doğru yürüyorum ve *1974'ü* giriyorum - Midget'in doğum yılı. Kapı açılıyor.

Soğuğa hazırlanarak dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hava beklediğimden daha sıcak. İstedğim kadar sıcak değil ama rüzgar yok. Eldiven ya da atkıya gerek yok.

Köprüye giden arnavut kaldırımli patikayı takip ediyorum, botlarım tahta kalaslara sürtünüyor. İskeleye ulaştığımda nabzım hızlanıyor. Bu duygu hiç eskimiyor; karnımdaki vızıltı, uzun bir bakış beklentisi, *keşkeler* ve *olabilirliklere* takılıp kalmak.

"Günaydın bebeğim." Cole birkaç metre ötedeki kayak botunun içinde duruyor, yüzündeki karanlık gölgeye rağmen sırtışı parlak.

"Günaydın." Kızağın kenarında durakladım.

Arkasında, Trace bir saklama bölmesini karıştırıyor ve Cole'un

organizasyon.

"Nasıl uyudun?" Cole aviator gözlüklerinin üstünden bana bakıyor.

"Hatırlamıyorum." Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Bu iyi bir şey. Ya sen?"

"Harika." Yüz ifadesi yumuşuyor ve parmaklıkların üzerinden eğilip elini uzatıyor. "Gel.

deva

m Parmaklarını kavriyorum ve beni tekneye çekmesine izin veriyorum. "Yani
et." bu senin mi?" "Evet. Üzerine biraz saat koymak ister misin?"

"Tabii. Arabayı ben mi kullanacağım?"

"Hiç şansın yok." Trace ayağa kalkıyor, güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bana şöyle bir bakıyor,
Ağzımda kaldı. "Bu sabah muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Dudağımı ısıriyorum, karnımdaki çarpıntı hiç azalma belirtisi göstermiyor.

"Neden ben kullanamıyorum?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorsun." Cole direksiyonun arkasına geçer. "Ama öğrenmek için altı ayın var."

Altı ay. Bu süre hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Belki de tam ihtiyacım olan şeydir.

Ayrılmadan önce, bir karar veremediğim için kendimi hırpalayarak çok fazla enerji harcadım. Onları
bekletme endişesi olmadan her seferinde bir gün yaşamak güzel olurdu.

On dakika sonra Cole bizi koydan çıkarıp açık göle götürüyor. Serin hava yanaklarımı ısıriyor
ama güneş ılık ve enerji verici. Tekne hızlanmadan önce ön tarafa geçiyorum ve kavisli bank koltuğuna
uzanıyorum. Trace yanıma oturuyor, güneş gözlüklerini tekrar yerine takıyor.

Fazladan gözlük olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum ama o çoktan cebinden bir çift
çıkartıyor. Arabamda sakladığım kedi gözü güneş gözlükleriyle aynı görünüyorlar.

"Teşekkürler." Onları kaydırıyorum. "Bunları benden mi çaldın?"

"Hayır." Dişleri alt dudağını sıyrıyor. "Onları aldım çünkü bana birlikte geçirdiğimiz ilk günü
hatırlattılar."

Benimle ayak işlerini yaptığı gün. Tanıştığımızda çok soğuk ve kabaydı, ama onda çekici bir şey
vardı, manyetik ve o kadar karşı konulmaz bir şey ki saçmalıklarına tahammül ettim. Aslında, daha
fazlasını arzuluyordum. Daha fazlasını.

"O gün beni öpmüştün," diye fısıldıyorum ve arkama bakıyorum.

Cole rüzgârın ve motorun sesinden bizi duymuyor gibi görünüyor. Havacı gözlükleri gözlerini
gizliyor, bizi açık suda yönlendirirken başı hafifçe yana dönük. Dışarıda fazla tekne olmadığı için göl
yumuşak ve dalgasız.

Trace parmaklarını benimkilerin etrafında dolaştırarak dikkatimi tekrar ona çekiyor. Elini
kucağımda tutuyorum ve parmak eklemlerini izliyorum. Bu basit bağlantı göğsümü hafifletiyor.
Ağzındaki yumuşak kaşlar kanımı ısıtıyor. Ve bakışlarının yüzümü okşaması kendimi daha bütün,
daha canlı hissetmemi sağlıyor.

"Bana bir hikâye anlat." Rüzgâr sesimi yutuyor.

Cole'a el sallıyor ve "Park edecek bir yer bul" diye
bağırıyor.

Cole tekneyi ağaçlarla örtülü sessiz bir girintiye sokar ve motoru kapatır. Teknedeki hoparlörler
çatırdıyor ve bir saniye sonra bir punk rock şarkısı düşük seste gümbürdüyor.

Müzik setinin kumandasını elinde tutan Cole öne doğru ilerliyor ve karşımızda oturuyor.
Bakışlarının sıcaklığı altında, Trace'le arama mesafe koyma isteğiyle kıvraniyorum. Ama Cole'un
çenesi gevşemiş, duruşu yaslanmış ve rahat. Garip bir şekilde memnun görünüyor.

"Ne tür bir hikâye?" Trace bir kolunu sırtıma doladı ve saçımın karışık bir tutamıyla oynadı.

Saç.

"İkiniz hakkında bir şey duymak istiyorum." Yüzümdeki güneş gözlüğünü düzeltiyorum. "Bir şey

çirkin. Ne kadar utanç verici olursa o kadar iyi."

Trace bacaklarını koridor boyunca uzatır ve ayaklarını Cole'un yanındaki bank koltuğuna dayar.

Bot mu giyiyor? Pahalı görünüyorlar, kahverengi deri pürüzsüz ve çiziksiz. Tükürükle parlatılmış mokasenlerinden ne kadar da farklı.

"Benim bir hikâyem var." Trace'in dudaklarının köşesi kıvrılıyor. "Bir görevi yeni bitirdik ve kiralık arabamızı şu otomatik araba yıkama makinelerinden birine sokmak zorunda kaldım."

Cole inliyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Anlatılacak onca hikâye varken..."

"Bu iyi bir tane." Trace arkasına yaslanıp yerleşiyor. "Ona neden yıkamam gerektiğini söyleyeyim mi?"

Araba mı?"

Ben "Evet" derken Cole da aynı anda "Hayır" diyor.

"Danni kazandı." Trace bana dönmeden önce Cole'a sırtıyor. "Bir önceki gece görevin başarısını kutlamak için. Cole biraz fazla sert kutlama yaptı."

"Tamam, kayıtlara geçmesi için..." Cole öne doğru eğiliyor. "Dilini bilmediğim ve ne içtiğimi bilmediğim bir yerdeydik. Bana ne ikram ederlerse etsinler yan tarafıma çarptı."

"Yol boyunca kafası pencereden dışarı sarkacak şekilde kustu." Trace yüzünü buruşturuyor. "Arabanın yan tarafını Technicolor'a boyadı."

"İğrenç." Gülüyorum.

"Daha da kötüsü, onun ağır ve bilinçsiz kışını üç kat merdivenden yukarı taşımak zorunda kaldım. Ertesi gün onu benimle birlikte araba yıkamaya götürdüm ve işte o zaman lanet araba bozuldu."

"Araba yıkamada mı?" Gözlerimi açtım. "Arabayı ileri doğru hareket ettiren şu raylara mı takıldın?"

"Evet." Trace, Cole'a başını sallar. "Dışarı atlamaya ve itmeye karar verir."

"Ama su jetleri vardı, değil mi?" Başımı sallıyorum, onu iliklerine kadar ıslanmış ve öfkeli bir halde hayal ediyorum

Deli.

"Evet." Cole bir elini başının üzerinde gezdiriyor. "Bacağımın tamamı alçıdaydı, bu arada, bu ıslanması gerekiyordu."

Ayıldım. "Neden alçıdaydın?"

"İşteki başka bir gün." Bana göz kırpmıyor.

Trace, "Cole alçılı bir şekilde dışarıdaydı," diyor, "otomatik temizleyiciler yüzüne tokat atarken kırık bacağıyla bir arabayı itmeye çalışıyordu."

"Ona yardım ettin mi?" Trace'e kaşlarımı çatıyorum.

"Tabii ki hayır. Arabada kaldım ve birinin suyu kapatmasını bekledim. Bilirsiniz, aklı başında bir insan gibi." Trace elimin üzerinde küçük daireler çiziyor. "Ama Cole'un sabrı yok. Kendini kaybetti, hışımla dışarı çıktı ve otostop çekerek otele döndü."

"En gurur duyduğum an değil." Cole iç çeker.

Belki de değil, ama hikayeden çok keyif aldım. Birkaç dakika geçtikten sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "Bana dünkü kahve fincanını anlat."

Trace göle bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Sakinleştirici güvenliydi. Hiçbir yan etkisi yok. Piyasada bulabileceğiniz bir şey değil ama biz bunu işimizde birçok kez kullandık."

İlginç. "Peki ya bardağın altındaki yazı?" Gözlerini Cole'a çevirir. "Ne yazısı?"

"Henüz bitmedi." Cole omuz silkiyor. "Ben de öyle yazmıştım." Yumuşak kahverengi gözleri üzerime dikiliyor. "Bunu görmeni beklemiyordum."

"O zaman neden yazdın?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "O mesaj gerçekten kafamı

kariştırdı. Düşmanlarından birinin bitmemiş bir intikam görevinin parçası olarak bana ilaç verdiğinden emindim."

"Kahretsin, özür dilerim." Gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Bunu görürsen Trace'ten ya da benden geldiğini düşünmediğini sanmıştım. Seni rahatlatmak istedim, korkutmak değil."

"Böyle bir şey yapacağınızı hiç düşünmemiştim, bu yüzden en kötü senaryoya atladım." Bir nefes verdim. "Önemli değil. Geçmişte kaldı. Sadece merak ettim."

Cole rahatlıyor, bakışları gölün üzerinde geziniyor. "Seninle çok fazla hata yaptım, Danni. Gitmen için sana fazlasıyla sebep verdim." Gözlerime bakıyor. "Ama artık yeni bir bakış açısına sahibim. İleride her şey daha farklı olacak."

"Nasıl yani?" Ben soruyorum.

"Birkaç ay önce olsa buna tahammül edemezdim." Trace'in sırtıma dolanan koluna başını sallıyor. "Eve döndüğümde seni onunla bulduğumda, geleceğimizle ilgili şüpheler ve güvensizlikle dolu sefil bir kafa yapısına gömüldüm. Onunla geçirdiğin her saniye bana bir tehdit gibi geliyordu. Seni hak edip etmediğimi sorguladığım, onunla daha iyi olup olmayacağını merak ettiğim zamanlar oldu." Trace'in eli benimkinin etrafında sıklaşıyor.

"Peki ya şimdi?" Sesim çatlıyor.

"Biz birbirimize aitiz." Cole'un bakışları benimkileri delip geçiyor, kararlı ve sarsılmaz. "Bu konuda şimdi her zamankinden daha eminim. Bu..." Üçümüzü işaret ediyor. "Bunu bir deneme yolculuğu olarak görüyorum, gelecekte birlikte karşılaşacağımız tüm engellere beni hazırlayacak bir eğitim kursu gibi."

Birlikte geleceğimizi kesin bir sonuç olarak görmek tam Cole'a göre. Ama Trace'i sadece aşılması gereken bir engel olarak görmesi biraz tedirgin edici.

"Burası ordu değil." Kaşlarımı çattım. "Benimle birlikte olmak için bir eğitim kursuna ihtiyacın yok."

"Gelişmek için her zaman yer vardır." Trace'e bakıyor, yüz ifadesi sanki onay bekliyormuş gibi.

"Öfkemi dizginlemek için çaba sarf ediyorum."

Fark ettim. Kabul ediyorum, bir günden az süredir buradayım ama ondan en ufak bir saldırganlık görmedim. Trace onu silah zoruyla tuttuğunda bile.

"Seni buraya getirmeden önce," diyor Trace bana, "bazı samimi konuşmalar yaptık." "Öyle mi yaptınız?" Gözlerimin yuvalarından fırladığını biliyorum. "Siz ikinizin birbirinizi sevip sevmediğinizi anlayamıyorum."

birlikte ya da birbirlerine karşı çalışıyorlar."

"İkisi de." Trace yüzünü güneş ışığına doğru kaldırıyor ve yavaş bir nefes alıyor. "Seni rızan olmadan ıssız bir yere sürükledik ve kaçtığın kararlar yüzleşmeye zorluyoruz. En azından önümüzdeki birkaç ayı katlanılabilir hale getirebiliriz ve bu da birbirimizle nasıl iletişim kurduğumuzla başlar. Duyguların sizi kontrol etmesine izin vermekle"- Cole'a sivri bir bakış atıyor-"hiçbir şey hissetmediğimi varsayacak kadar bastırmak arasında bir çizgi var."

"Bunu hiç düşünmemiştim, Trace." Dudağımı çiğniyorum. "Yine de beni biraz endişelendiriyorsun çünkü ikinizin de değişmesini istemiyorum. Yalanlar ve sırlar dışında..."

"Değişmiyoruz," diyor Cole. "Sadece daha açık olacağız. Bakın, birbirimize karşı dürüst olduğumuzu söyleyebiliriz ama bu zaman içinde kanıtlanması gereken bir şey."

Vay canına. Adam boyu olgunluk porsiyonları sunuyorlar ve bu bana çok garip geliyor. Özellikle de annem büyümem gerektiğini söyledikten sonra. Cole ve Trace nezaket yolunda adımlar atıyorsa, benim de kendimi geliştirmem gerek. *Büyüme* için çabaladığım söylenemez ama belki de annem haklıdır. Davranışlarımdan sorumlu ve hesap verebilir olmalıyım.

Hoparlörlerden bir punk rock şarkısı daha yükselirken elimi Cole'a uzatıp müzik setinin kumandasını gösteriyorum. "Şuna bir bakayım."

"Hayır."

Gamzeli bir sırıtışla kumandanın dijital ekranına dokunuyor ve melodi bildiğim bir şarkıya dönüşüyor.

Calvin Harris'in *This Is What You Came For* şarkısı içimde titreşiyor, kaslarımı geriyor ve nabzımı hızlandırıyor. Haftalardır ilk kez dans etmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Ancak bu his çabucak geçiyor çünkü tekne çok küçük ve seyirciler çok yakın, samimi ve dikkatli. Bu durumda kıcımlı sallamak için protokolün ne olduğunu bilmiyorum. Garip bir düşünce çünkü dürtü ortaya çıktığında dans etmekte hiç tereddüt etmedim.

"Dans etmek istiyorsun." Trace çenesini aşağı doğru eğerek gözlüklerin üzerinden bana bakıyor. "Nefes alış verişlerinin hızlanması seni ele veriyor."

Başımı sallıyorum, yanımdan geçen bir tekneden gelen dalga bizi suyun içinde sallarken koltuğu kavırıyor. "Ama şimdi değil."

"Bizim önümüzde dans etmek istemezsin." Cole gözlerini kısar.

"Sanırım... Bilmiyorum." Elimi Trace'in elinden çekip ceketimin cebine sokuyorum. "Her şeyi berbat ettim. İkinizle de." "Doğru olanı yapmak istiyorum." diye mırıldanırken başımı öne eğiyorum.

"Ne düşündüğünü açıkla." Trace çenemin altına bir parmak eklemi geçirerek gözlerimi yukarı kaldırmaya zorluyor. "Tamam. Pekala..." Derin bir nefes alıp Trace'e bakıyorum. "Kendini tutmandan faydalandım."

Bu arada Cole'la yattım ve sana söylemedim." Yüzüm ısınıyor. "Planlarınızın iyi niyetli olduğunu biliyorum ve bana anlattığınız her şey mantıklı geliyor. Ama birinizi kızdırmadan ya da yine işleri berbat etmeden bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

"Bize karşı dürüst ol." Trace başımın yanını öpüyor. "Şu anda yaptığın gibi." "Ve kalbinin sesini dinle," diyor Cole. "Geri kalanında sana rehberlik edeceğimize güven." "Tamam." Boğazımı temizliyorum, kararsızım.

"Sana gölü gezdirmeme, balık tuttuğum yerleri göstermeme ne dersin?" Cole ayağa kalkar. "Sonra geri dönüp öğle yemeğini hazırlarız. Sana evde göstermek istediğim başka bir şey var."

Birkaç saat sonra, biftek ve patates püresinden oluşan ağır bir yemekten sonra duş alıp yoga pantolonumu ve yumuşak bir tişörtümü giyiyorum. Sonra oturma odasındaki kanepeye uzanıyorum, burnum güneşten pembeleşmiş ve vücudum günün yarısını suda geçirmekten bitkin düşmüş.

Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum ama etrafımda sarılı bir battaniye ve yanağımda sert, kot pantolonlu bir kalça ile uyanıyorum.

Uzun bacaklar önümde uzanıyor ve çıplak ayaklar bir bardak viskinin yanında sehpanın üzerinde duruyor.

Sırt üstü dönüyorum ve Trace'in büyüleyici mavi gözlerine bakıyorum. "Ne zamandır uyuyordum?"

"Yaklaşık bir saat." Bir elini saçlarımda gezdiriyor, parmaklarının hareketini izliyor. "Seninle burada sonsuza kadar böyle oturabilirim."

Ona uykulu bir gülümseme verirken, zihnim başımın altındaki kasıklarının şişkinliğine odaklanıyor. "Cole nerede?"

"Tekneyi ve rıhtımı kilitliyor."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni ayağa kaldırıyor ve kucağına yanlamasına oturtuyor. Elleri yüzümü çevreliyor ve alnını benimkine yaslayıp derin derin nefes alıyor.

"Nag Champa." Dudakları yanağımlı okşuyor, kalbimin atışını hızlandırıyor. "En sevdiğim koku."

Öpecek kadar yakın ve ben hareket etmekten korkuyorum, nefes almaktan korkuyorum, gözlerimi kapatmaktan korkuyorum. Onu tatmak istiyorum. Duyularımı onunla doyumak. Aramızdaki ait olmayan mesafeyi silmek istiyorum.

"Trace." Ellerimi omuzlarına koydum. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Kendin ol."

Naneli nefesi üzerimden geçerek düşüncelerimi alıyor. Delicesine güçlü. Sadece nefis kokusu değil. Bu onun yoğunluğu. Sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi bana bakışı. Parmaklarının omurgama yaptığı ince baskı, bana kontrolün onda olduğunu hatırlatıyor. Her seğirmemde ve göz kırpmamda, sanki düşüncelerimi bedenimin ipuçlarından öğreniyormuş gibi tereddütsüz odaklanması.

Ama ben de onun ipuçlarını okuyorum ve göz temasını kesmemesi bana sadece benimle bağlantı kurmak istediğini söylemiyor. Gözlerindeki o bakış onu öpmem için bana yalvarıyor.

Ellerimi boynunun kalın sütununa doğru kaydırarak dudaklarımı ayırıyorum ve yaklaşıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, tenim karıncalanıyor, yüzüme verdiği nefesin sıcaklığını içime çekiyor ve ağzının benimkine değmesini bekliyorum. Kıl payı uzakta, arkasına yaslanıyor.

Eli başımın arkasına düşüyor ve yanağımı göğsüne doğru götürüyor.

Midem sertleşiyor. Ama hayal kırıklığının hemen ardından bir farkındalık geliyor. Aramızdaki yakınlığı kontrol edeceklerini söylediklerinde kastettikleri şey buydu. İçgüdülerimle hareket edip kalbimin sesini dinleyebilirim ama iş sekse gelince, ne zaman ve ne kadar ileri gideceğime onlar karar verecek.

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Seks gri bir alandır. Onunla ilgili kurallar koyma ve bu kuralları uygulama sorumluluğunu almak istemiyorum. Bu her zaman istediğimi alamayacağım anlamına gelse bile.

"Trace?"

"Hm?" Derin sesi göğsünde yankılanıyor.

"Cole için üzgünüm." Gözlerimi kapatıyorum. "Seninle değil de onunla yatmak bilinçli bir seçim ya da herhangi bir tercih değildi. Eğer sen olsaydın-"

"Bunun olacağı konusunda beni uyarmıştın ve ben de seni suçlamadığımı söylemişim." Çenemi kavriyor ve gözlerimle buluşmak için başımı geriye doğru eğiyor. "Bu konuyu son kez tartışıyoruz. Anladın mı?"

"Evet."

Beni serbest bırakıyor ve göğsüne yaslanıp rahatlıyorum, her öpücüğe rakip olabilecek bir yakınlığa gömülüyorum. Burada kalp atışlarını hissedebiliyor, yakasındaki hafif kolonya kokusunu alabiliyor ve nabzının boğazındaki damar boyunca atmasını izleyebiliyorum.

Ve Cole birkaç dakika sonra içeri girdiğinde beni böyle buluyor.

Sanki içimdeki her şey onun varlığına doğru çekiliyormuş gibi, sanki ruhum eşinin yakınlarda olduğunu ve ona gitmem gerektiğini biliyormuş gibi gözlerim kalkıyor ve başım da onu takip ediyor. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Trace'le de aynı şekilde mi hissediyorum? Yoksa gerçekte olmayan işaretler mi uyduruyorum?

Cole kanepeye yaklaştı ve bana elini uzattı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Beni öpmesine izin vermeliydim." Trace kollarını bana dolayarak çözüyor ve beni kucağından indiriyor. Ona ters ters bakarak geri çekiliyorum. Neden böyle bir şey söyledi ki? Kavgaya çıkarmaya mı çalışıyor?

Şaşkınlıkla Cole gülüyor ve elimi tutuyor. "Şansını kaybettin dostum."

"Senin gibi kalleşler yüzünden içiyorum." Trace sırtarak viskisini dudaklarına götürüyor. Cole daha sert gülüyor ve koridora dönerek beni o yöne doğru yönlendiriyor.

"Az önce ne oldu?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve Trace'in kanepeye uzanmış, gözleriyle beni takip ettiğini görüyorum.

Üzgün ya da rahatsız görünmüyor. Aksine, ifadesinde hesapçı bir parıltı var ve bu beni endişelendirdiği kadar kafamı da karıştırıyor.

"Kalbine giden yolu biliyorum." Cole göz kırpmıyor ve bana köşeyi dönüp gözden kaybolmam için rehberlik ediyor. "Bekle." Elimini onunkinden çekiyorum. "Bu bir yarışma mı?"

Koridordaki ilk kapının önünde duraklıyor ve bakışlarımla yüz yüze geliyor. "Bu bir savaş, Danni."

Nefesim kesiliyor. "Ama dedin ki-"

"Kavga yok demiştik," diyor daha soğuk bir ses parmak ucuyla arkamdan.

Trace'in takip ettiğini bile duymadım. Yüzümü ona döndüğümde çoktan yanıma gelmiş, elinde viski bardağıyla duruyordu.

"Sır yok," diyor. "Kavga yok. Manipölasyon yok. Ama ikimiz de aynı şeyi istiyoruz." Bakışları, bacaklarımı titreten *bir ben-seni-sen-benimsin* edasıyla vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Ve ikimiz de kazanmaya niyetliyiz."

Bugün her şey o kadar lakayttı ki, bu durumdan dolayı kendimi bir kenara itilmiş hissediyorum. Ama bunun kolay olmayacağı konusunda beni uyarmışlardı ve uyarı olmasa bile ben daha iyi biliyorum. Bu Cole ve Trace. Arkalarına yaslanıp bunun kendi kendine gelişmesine izin vermeyecekler.

Bu, kalıp bu işi bitirme kararlılığımı değiştirir mi? Kesinlikle değiştirmez. Bu işte beraberiz.

"Kapının arkasında ne var?" diye sordum.

"Şifrenizi girin." Cole tuş takımını işaret ediyor, ifadesi anlaşılmıyor. Şifreyi girdiğimde kapıyı açıyor.

Nefesim kesilirken elim ağzıma gitti. Ne bekliyordum bilmiyorum ama cilalı ahşap zeminler, aynalı duvarlar ve özel yapım bale barları değildi.

"Bunu ne zaman inşa ettiniz?" Bir öncekinden beş kat daha büyük olan dans stüdyosuna tereddütlü bir adım atıyorum.

Cole eşikte oyalanıyor ve ellerini ceplerine sokuyor, sesi sakın. "İnşaata iki yıl önce başladım."

eight

"İki yıl önce mi?" Cole'a doğru dönüyorum, çılgın dans stüdyosunda yankılanıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sen kaçıyordun ve-"

"Saklanıyorum." Odaya adım atıyor ve pencere duvarına yaklaşarak gölün üzerinde parıldayan gün batımına bakıyor. "Kimliğim açığa çıktığında ilk geldiğim yer burası oldu. Yeniden toparlanmak ve karşı saldırı planlamak için en güvenli yer burasıydı."

"İki yıl önce Missouri'de olduğunu biliyor muydun?" Trace'e sordum.

Koridorda duvara yaslanmış, başı öne eğik ve kaşları çatık. "Bunu yeni öğrendim."

Cole'a dönüyorum. "Benim güvende olduğumu öğrenene kadar Amerika'ya dönemeyeceğini söylemiştin."

"Kadın," diyor, "hain, bu evden haberi yoktu. Burada beni sana ya da St. Louis'e bağlayan hiçbir şey yoktu. Bununla birlikte, uzun süre kalmadım. Birliğimdeki diğerleri buraya gelirdi ve kime güvenilebileceğimi bilmiyordum."

"Burada ne kadar kaldın?"

"Üç aydır."

"Benimle bağlantıyı kopardın ve üç ay boyunca sadece birkaç saat uzağımda mıydın?" Bu söz aklıma geldikçe göğsüm daralıyor. "Bu süre boyunca beni hiç kontrol etmedin mi?"

"Bunu riske atamazdım." Sesi o kadar sessiz, kalp acısıyla o kadar yoğun ki onu duymak zor. "Burada kalmam gerekenden daha uzun süre kaldım." Odanın etrafına bir göz atıyor ve pencerelerin ötesindeki manzaraya dönüyor.

İşte o zaman anladım. Bir görevin içindeydi, sızdığı düşmandan saklanıyordu ve bana bir dans stüdyosu inşa etmek için burada kalmıştı.

Mekânı yeni gözlerle değerlendirirken boğazımda bir düğüm oluşuyor. En az bin metrekarelik, on iki ayak yüksekliğinde kesintisiz pencereleri, muhteşem göl manzarası, çıplak tuğla duvarları, parke zeminleri ve yüksek tavanları olan güzel, güneş alan, açık bir stüdyo. Deri kanepeli bir salon alanı, yerleşik bir stereo sistemi ve arka köşede bir dans direği var. Bale barları, pencereli duvar da dahil olmak üzere tüm odayı sarıyor. Aslında göle bakarken üzerlerine uzanabilirim ve bahse girerim o pencereler dışı karanlık olduğunda ayna gibi yansıyor. *İnanılmaz bir şey.*

"Tadilata iki yıl önce başladım," diyor Cole, "ancak beş hafta öncesine kadar bitiremedim."

"Ben buraya geldiğimde..." Bir elimi göğüs kemiğime bastırıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Seni kovduğum zaman mı?"

"Evet. Eşyalarımı buraya taşıdım." Odanın en ucundaki kapıyı başıyla işaret ediyor. "Şurada bir giyinme odası var."

O tarafa yöneldiğimde, koridorda Trace'in gözlerini yakalıyorum. Duvara rahatça yaslanmış, bir bileğini diğerinin üzerine atmış, viskisini yudumluyor. Onu kot pantolon ve tişörtle görmeye hâlâ alışamadım ama her şeyde olduğu gibi bu gündelik görünümün de altından kalkıyor; karşı konulmaz bir özgüven ve gözdağı ile.

Soyunma odasının kapısını açtığımda bir kez daha nefesim kesiliyor. Eski evimdeki en büyük odadan daha büyük olmakla kalmıyor, bir dansçının isteyebileceği her türlü aksesuarla dolu. Balo salonu elbiseleri, dans ayakkabıları, mayolar, tütüler, ısıtılı sütyenler, oryantal dans kostümleri; envanter sonsuz. Köşede büyük bir makyaj masası duruyor, karşısında küre ışıklarla çerçevelenmiş boy aynaları var.

Parmaklarımı tafta, ipek ve elmas taklidi boncukların üzerinde gezdirirken nabzım çılgınca atıyor. "Nasıl yaptın-?"

Cole arkamdan, "St. Louis'de bir dans mağazasının zemin katını satın aldım," diyor.

Bu kadarı da fazla. Onu aldatmakla suçladım, evimden kovdum ve o da bana

Başka bir dans stüdyosu.

Gözyaşlarım boğazımdan süzülüp gözlerimi ıslatıyor ve sesimi boğuyor. "Ben bunu hak etmiyorum."

"İstemiyorsan siktir et." Bana doğru adım atıyor ve ayaklarımı yerden kesen bir sarılmayla beni kucaklıyor. "Sana dünyayı vermek istiyorum." Yüzünü boynuma gömdü. "Kahretsin, Danni. Lütfen ağlama."

"Elimde değil." Yarı hıçkırarak, yarı gülerek kollarımı ve bacaklarımı kaslı vücuduna doluyorum. "Çok teşekkür ederim Cole."

Belki de kalbime giden yolu biliyordur. Maddi şeyler benim için çok az şey ifade ediyor, ama bu ondan daha fazlası. Dans etmek benim tutkum, benim hayatım ve o bana buradayken bunu kucaklamam için gereken araçları verdi.

"Evin varlığından bile haberim yokken bunu inşa ettiğine inanamıyorum." Ayak parmaklarımı yere indiriyorum ve boynumu kapıya doğru uzatıyorum, köşedeki Trace'i göremiyorum. "Buraya hiç gelmeme ihtimalim vardı."

"Son görev için ayrıldığımda..." Yüzüme dokunuyor, başparmağı yanağımı okşuyor. "Bunun benim son görevim olacağını biliyordum. Emekli olduktan sonra seni buraya getirmek gibi bir niyetim vardı."

Uzanıp yakışıklı yüzünü ellerimin arasına alıyorum, bıyıklarının avuçlarıma sürtünmesinin tadını çıkarıyorum. Gözlerinin içine bakarak ona ne kadar minnettar olduğumu ve onu ne kadar çok sevdiğimi kelimelerle anlatıyorum.

Yüz ifadesi yumuşuyor ve ağzı açılıyor. Başı aşağıya, daha da aşağıya inerken nabzım hızlanıyor. Beni öpecek ve ben bunu damarlarımı yakan bir acıyla istiyorum.

Ama son saniyede geri çekildi. Nefesim

kesildi. "Bu çok acımasızcaydı."

"Hiçbir fikrin yok." Dudakları acı dolu bir yüz ifadesiyle inceliyor ve boynunun arkasını kavırıyor. "Seni ısıtılı bir şekilde becermeden önce git dans stüdyonu keşfet..." Gözlerini kısarak payetli taytlara bakıyor. "Bunlar her neyse."

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve soyunma odasından çıkıyorum.

Trace stüdyodaki kanepeye doğru ilerledi, viski bardağı boştu ve çıplak ayaklarının yanında yerde duruyordu.

"Eee?" Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yarış dışı mıyım?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım..." Cole arkandan geliyor, gözleri Trace'in üzerinde. "Hemen St. Louis'e gidersen, yatmadan önce evde olursun."

"Sefil hayatının geri kalanında sık kafalı olmak için zamanın var." Trace bir kolunu kanepenin arkasına uzatıyor. "Neden bu gece izin almıyorsun?"

Gülümsememi bastırarak müzik setinin paneline doğru yöneldim. "Sadece birilerinin hakaretlerinizi eğlenceli bulduğunu bilmenizi istiyorum. Beni değil. Ama birileri."

Yumuşak kahkahalarının sesi sırtışıımı serbest bırakıyor. Müzik setinin yanındaki dijital ekrandan çalma listesini açıyorum.

"Tanrım, seni özledim." Cole omzunu yanımdaki duvara yaslıyor.

"Bütün gece burada olacağım," diyorum omuz silkerek, "harika ve parlak köşesinde takılacağım." Bir an için beni izliyor ve o sevimli gamzelerini gösteriyor. "Sen ne yapıyorsun?"

"Müziği kontrol ediyorum. Görünüşe göre çalma listemi çalmışsın."

"Olabilirdi." Başını öne eğiyor. "Kızgın bir yanmaya ilham veren bir şarkı seç."

"Neden?" Kelimeyi şüpheyile doldurarak uzatıyorum.

"Kıçına ne kadar sert sevdiğimi göstermek üzereyim."

İçimden bir titreme geçiyor. "Şimdi de beni cezalandıracak mısın?" "Sunduğum birçok hizmetten biri." Gözleri parlıyor.

Tanrı yardımcım olsun, o çok çapkın ve ben de tam bir oburum. Ukala bir gülümsemeyle aklımı karıştırma ve bir bakışıyla bedenimi ateşe verme yeteneğine sahip. Günlerimi onunla kafamda seks yapmaktan başka bir şey yapmadan geçirebilirim. Boynumu öpmesi, dudaklarımı ısırması, beni tutması, inletmesi ve ben kemiksiz ve doygun olana kadar durmaması... Yatakta o kadar iyi ki sadece hayalini kurarak bile boşalabilirim. Bazen boşalıyorum.

Ama bu yüzden burada değilim. Seks bir ilişkide çok önemli olsa da, dilini tarif edilemez bir şekilde kullanması kararımın temeli olamaz.

Şarkı listesinde geziniyorum ve Tove Lo'dan *Talking Body*'yi seçiyorum. Sonra geri çekilip karnımda bir heyecan titremesiyle talimatları bekliyorum.

"Danni." Trace kanepenin kenarına doğru kayar ve bacaklarının arasındaki zemini işaret eder. "Buraya gel."

"Sen-?" Kekeliyorum ve Cole'a bakıyorum. "O...? Bunu senin yaptığını sanıyordum?"

Cole bana şaplak atmaya niyetliyse, bunu pantolonumu çıkararak yapacaktır. En azından geçmişte hep böyle yapardı. Belki de sonuçlara atlıyorum ve burada başka bir şey oluyor?

Cole'un bana verdiği tek yanıt çenesini Trace'e doğru kaldırmak oluyor ve sözsüz bir şekilde odayı geçmemi emrediyor.

Kaygan avuç içlerimi yoga pantolonuma siliyorum ve ayaklarımı hareket ettiriyorum. Trace'e ulaştığımda, bacaklarını açarak duruyorum ve belime sarılma dürtüsünü susturuyorum. Sonra bakışlarımı onunkilere sürüklüyorum.

"Kollarını arkada birleştirebildiğin kadar birleştir." Kalçalarımı kavırıyor ve çekiştiriyor, kaval kemiklerim kanepenin önüne değene kadar beni daha da yaklaştırmaya zorluyor.

Kollarımı sırtımda kavuşturuyorum ve dirseklerimi tutuyorum. Bu rahatsız pozisyon göğüslerimi dışarı çıkarıyor ve omuzlarımı geriye itiyor, kabaran sinirlerimi büyütüyor.

"Mükemmel." Cole arkandan yaklaşıp saçlarımı topluyor, belime kadar uzanan tutamları omzumdan geçirip göğsümden aşağı sarkıtıyor.

"İzleyecek misin?" Trace'e titrek bir sesle soruyorum. "Seni zapt edeceğim."

Yüzümdeki sıcaklık içime hücum ediyor ve ardında bir ürperti bırakıyor. "Bunu planladınız mı? Yani, nasıl koreografi yapacağınızı konuştunuz mu?"

"Lojistiği konuştuk." Trace'in soğukkanlı ifadesinden bir şey anlaşılmıyor.

Bu anlaşımdan memnun olduğuna bir an bile inanmıyorum. O konuşmanın nasıl geçtiğini bilmek isterdim. Bir daha düşündüm de, Cole'a silah çekmesiyle bittiğini düşünürsek, belki de bitmemiştir.

"İkiniz de burada olacağınıza göre..." Boğazım kaşınıyor ve öksürüyorum. "Pantolonumu çıkarmayacaksın, değil mi?"

Trace'in soluk mavi gözleri beni hareketsiz bırakıyor ama Cole'un kalçalarındaki elleri nefesimi kesiyor.

Başparmakları bel kemerimin altından geçiyor ve omuzlarım geriliyor. Sonra pantolonumu çekip yere düşürüyor, tangamı da beraberinde götürüyor.

Çiğerlerim donuyor ve arkamdaki dirseklerimi tutmayı kaybediyorum.

"Kollarını hareket ettirme." Trace bana sert bir bakış fırlatıyor ve bakışlarını indiriyor.

Belden aşağı çıplak bedenimi incelerken titriyorum. Neden birden kendimi bu kadar güvensiz hissettim? Ben bir dansçıyım, tenimin içinde tamamen rahatım. Ama kahretsin, oramı tıraş etmeyeli haftalar oldu. "Tıraş olmadım." Ağırılığımı değiştiriyorum, kırılganlıkla kıvranıyorum. "Bilmiyordum... Tıraş olurdum.

hazırlandı..." *Saçmalamayı kes. Aptal.*

"Kimsenin seni çıplak görmesini beklemiyordun." Cole önce ayağımı, sonra diğerini kaldırıyor, pantolonumu kaydırarak çıkarıp atıyor. "Bu zaten bildiğim bir şeyi doğruluyor." Bir elini bacağımda gezdiriyor. "Beş hafta boyunca hiç başka bir erkekle takılmaya çalışmadın."

"Hayır." *Tanrım, hayır.* Bunu düşünmemiştim bile.

"Ben böyle olmasını tercih ederim." Trace bacaklarımın arasındaki sarı saçlara bakıyor. "Kadınların neden vücutlarını çocuklaştırmak istediklerini hiç anlamadım."

"Daha temiz ve görsel olarak daha çekici."

"Çocuk gibi. Ama bu..." Öne doğru eğilip yavaş ve derin nefes alıyor. "Saç, kokusuz olan, bilinçaltında algılanan ve uyarılmayı tetikleyen feromonlarınızı hapseder."

Aman Tanrım. Eminim yüzüm kıpkırmızı olmuştur. Yer yarılrsa ve beni yutsa, hızlı çıkışı memnuniyetle karşılardım.

Cole etrafımda dolanıyor ve aynı muayeneyi amıma yapıyor. Sonra Trace'e dik dik bakıyor ve eli yanında esniyor, göğsü inip kalkıyor.

"Tamam, göster ve anlat zamanı bitti." Kollarımı indirerek geri dönüyorum.

"Kıpırdama." Trace belimden tutup beni geri çeviriyor. "Neden rahatsız oluyorsun? Vücudunun her santimini sayısız kez gördüm ve onun da gördüğünü varsayabiliriz."

"Aynı anda değil." Boynum gerildi.

"Seni sinirlendiren ne?" Cole çeneme dokunarak bakışlarımı ona doğru itiyor.

"Yalan söylemeyeceğim ve hoşlanmadığımı söylemeyeceğim..." Sesim fısıltıya dönüşüyor. "İlgi. Ama bunun sizi nasıl etkilediğini düşünüyorum. Paylaşmayacağınızı söylediniz ve bu sizi huzursuz ediyorsa-"

"Paylaşmıyoruz," diyor Trace.

"Uzlaşıyoruz." Cole kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Sanırım aradaki farkı anlamıyorum." Gömleğin eteklerini çekiştirerek kalçalarıma doğru uzatıyorum.

"Kıpırdanmayı kes." Parmaklarımı kumaştan ayırdım.

Arka planda çalan şarkı sona erer ve ani sessizlik, sesin yükselmesine neden olur.

Nefeslerimin titrek sesi.

Müzik setini gösteriyorum. "Gidip başka bir tane seçeceğim-" "Kollar yukarı." Cole bana inatçı bir bakış fırlatıyor.

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bunu garipleştiriyorum çünkü *onların* kendilerini garip hissetmelerini istemiyorum. Ama sıkıntılı ya da dertli görünmüyorlar. Burada kontrolün onlarda olduğunu, her adımı onların düzenlediğini hatırlamam gerekiyor. Anlayamadığım nedenlerden dolayı, bunu birlikte yapmak istiyorlar.

Çelik gibi bir nefesle kollarımı kaldırıyorum.

nine

Kollarımı başımın üzerine uzatırken içim gergin bir enerjiyle doluyor.

Cole gömleğimi çekip çıkardı. Parmaklarının bir hareketiyle sütyenimi açıyor ve onu da alıyor, beni tamamen çıplak bırakıyor ve her yerimi titretiyor.

"Kucağıma otur." Trace arkasına yaslanıp koltuğun derinliklerine gömüldü. "Ve kollarınızı arkanızda katlanmış pozisyona getirin."

Cole yana kayıyor, kirpikleri kanımı yakan sıcak, baştan çıkarıcı gözlerin üzerine kapanıyor.

Kollarım arkamda kenetlenmiş halde Trace'in kucağına kayıyorum, kotunun sert denimi kalçalarımın arkasına sürtünüyor. Bacakları o kadar geniş açılmıştı ki ona sarılmak için uzanmam gerekiyordu, eminim amacı da buydu. Çıplak kığım havadayken beni tamamen teşhir ediyor.

"Seni kimin cezalandıracağı konusundaki tartışmayı Cole kazandı," diyor Trace kulağıma, tüylerim diken diken oluyor. "Cezayı uygularken yanında olmak istedim ama sana dokunmasını izleme düşüncesinden hoşlanmıyorum." Bakışları omzumun üzerinden geçiyor ve sesi ölümcül bir hal alıyor. "Bu pozisyonda kıcını ve amını olağanüstü bir şekilde görebiliyor."

"Ama Trace senin güzel yüzünü görecektir." Cole arkama geçip parmak uçlarını kığımın kıvrımlarında gezdiriyor. "Yanık beyninde kimyasallar salgılamak ve zevke dönüşürken ifadendeki her seksi nüansı izleyebiliyor."

Hala bunu nasıl sorun etmediklerini, Cole'un çıplak bedenimin Trace'in üzerine yayılmasına nasıl tahammül ettiğini ve Trace'in Cole'un elini kığımın çatlağından aşağı kayarken nasıl uzaklaştırmadığını uzlaştırmaya çalışıyorum.

O parmaklar bacaklarımın arasına girip amımın yarığının izini sürerken nefesim kesiliyor.

Trace arkama uzanıyor ve kollarımı kavrayarak sırtımda sıkıca tutuyor. Diğer eli boynuma dolanıyor ve yüzümü kendi yüzünün önünde tutuyor. "Bana neden cezalandırıldığını söyle."

"İkinizden de vazgeçtim." Midem bulanıyor ve boğuk bir nefes alıyorum. "Kalmalı ve senin için savaşmalıydım."

Alnını benimkine değdiriyor, sıcak nefesi ağzıma erotik bir öpücük gibi konuyor. "Seviyorum sen."

"Seni seviyorum-"

Kıçımda alevli bir sızı belirliyor, acı o kadar keskin ki şapırtıyı fark etmiyorum.

Cole'un elinin sesi odada yankılanana kadar.

"Kahretsin!" Omzumun üzerinden ona ters ters bakmak için döndüm. "Beni uyarabilirdin." "Bu senin uyarındı." Kolunu geri çekti.

Trace'e döndüm, dişlerimi sıktım ve çarpışmaya hazırlandım.

"Nefes al, Danni." Trace kollarımı sırtımda tutuyor ve yüzümü güçlü elleriyle kavıyor. "Derin nefes al."

Bir sonraki darbe ağır bir şaplaqla inerken ciğerlerim boşalıyor. Ateş kalçalarımaya yayılıyor, derime ve kaslarıma nüfuz ediyor ve kemiklerimi sarsıyor. Lanet olsun, acıyor ve o daha yeni ısınıyor.

Gevşemesi uzun sürmüyor. Nefesleri sığlaşıyor ve vuruşlar arasında daha az duraklama oluyor. Acı her şeyi tüketiyor, havamı çalıyor, gözlerimi sulandırıyor ve vücudumun alt kısmındaki her sinir ucunu kabartıyor. Ama Trace beni sabit tutuyor, ellerinde, korkusuz bakışlarının gücünde.

İkisi tarafından da hatırlayamadığım kadar çok şaplaqla yedim. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz... bir adam kıcımlı yumruklarken diğerinin gözlerinin içine bakma ikilemi. Cole'un indirdiği her darbe içime işliyor ve beni tahrik ediyor; Trace'in soluk soluğa çıkardığı sesler de heyecanımı artırıyor. Zevkin şimdiden içimde toplandığını, kıvrıldığını, ısındığını ve bacaklarımın arasında zonkladığını hissediyorum.

Ama tadını çıkarmaktan korkuyorum. Asla sahip olamayacağım bir şeyi arzulamaktan korkuyorum. Zihnim rotasını değiştirmeyi reddediyor, ancak düşüncelerim Cole'un fermuarını açtığı, kendini dışarı çektiği ve ben Trace'in şişmiş horozunun üstünde kıvrılırken içime girdiği fantezilerini çağıran hain bir yolda tünel açıyor.

Cole'un elinin acımasız tokatları sonsuz bir kadife ateş denizinde birbirine karışıyor. Ateşli alevler vücudumda eriyor, kanımı sarhoş ediyor ve beynimi uyuşturuyor. Trace'in göğsüne yaslanıyorum, çaresizce inliyorum ve kalçalarımı sallıyorum.

Boynumdaki kavrayışını sıkılaştırıyor, ağzımı onunkine bir santim yaklaştırıyor, dudaklarının günahkâr şekliyle benimle alay ediyor, o kadar yakın, o kadar mükemmel öpülebilir. Tadının ne kadar şahane olduğunu tam olarak biliyorum ve onu yalama ihtiyacı içimde kuduruyor. Daha da yaklaştırmaya çalışıyorum, boynumu uzatıyorum, uzanıyorum, ihtiyaç duyuyorum, ama beni durduruyor, çok istediğim öpücüğü reddediyor.

Yalvarmayacağım, talepte bulunmayacağım. Teslim olmanın verdiği özgürlüğü çok seviyorum. Onların kontrolü altında, onların iradesiyle kısıtlanmış, tam olarak ait olduğum yerdeyim.

Sonunda, Cole'un vuruşları durgun okşamalara dönüşüyor, elleri hipnotik bir şekilde omurgamda ve kıcımda aşağı yukarı dolaşıyor.

Cennet ve cehennem, ilahi ayartma ve sefil azap. İki erkeksi, seksi, kötücül derecede yakışıklı adamın arasındayım - dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim iki adam ve bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Nefes nefese kalmış, terden sıırıslıklam olmuş bedenlerden oluşan karışık bir üçlüyle bitmeyecek. Paylaşmama konusunda çok netlerdi. Ama bu, acımasız dalgalar halinde içimde çığ gibi büyüyen açlığı durdurmuyor. Delicesine tahrik oldum, nabzım atıyor ve bacaklarımın arası sıırıslıklam. Cole da bunu biliyor, *hissediyor*, parmakları kıvrımlarımda geziniyor.

Trace'in gözlerinin prizmatik mavisine kilitlenmiş bir halde iniltimi bastırıyorum. "Gelmek istiyor musun?" Bakışları ağzıma doğru kayıyor.

"Eğer tek ben değilsem."

"Bu sana bağlı değil." Arkamdaki Cole'a bakıyor.

O sözsüz konuşmalardan birini mi yapıyorlar bilmiyorum ama Cole'un parmakları içime battığı anda tüm mantıklı düşünceler buharlaşıyor.

Okşayan, kıvrıran, şeytani dokunuşu tenime mutluluk kıvılcımları saçıyor, içimi burkuyor.

Boğazımdan nefessiz sesler çıkıyor. Kollarım arkamdaki doğal olmayan pozisyondan hareket etmek için ağrıyor ama Trace onları bağlı tutuyor, bileklerim onun kavrayışında sıkılıyor. Omuzlarını kavrayıp onu daha yakına çekmek istiyorum ama o bana daha iyi bir şey veriyor.

Başını eğerek ağzımı yağmacı bir öpücükle yakalıyor. Dili dudaklarımın arasından geçip benimkine doğru kayıyor, yalıyor, sahipleniyor ve beni ihtiyaçtan çıldırtıyor. Zevkin saldırısı vücudumdaki her hücreyi ateşleyerek ve kemiklerimi sıvılaştırarak içime çöküyor. Trace'in ağzına karşı inliyorum ve Cole'un eline karşı öğütüyorum, aşırı uyarılmış, bunalmış ve duygu ve arzuyla dolup taşıyorum.

Cole arkamda diz çökmüş olmalı, çünkü dudaklarının sıcak fırçasını arka tarafımda hissediyorum, sonra dişlerini ve kutsal bok, ağzını bacaklarımın arasına gömüyor.

Trace inlemelerimi yutuyor, göğsü kabarıyor ve elleri kollarıma girerek beni hareketsiz tutuyor. Dilim artık nasıl hareket edeceğini bilemeyene ve ciğerlerim sadece mecbur oldukları için çalışana kadar beni öpüyor. Dizlerimi kalçalarının etrafına sıkıştırıyorum, birden fazla ağız tarafından sıkıştırılmanın, zevk almanın ve hükmedilmenin tarif edilemez hissiyle zafer kazanıyorum.

Doruk noktasına doğru hızla ilerliyorum, iç duvarlarım boyunca kasılıyor ve ciğerlerimi kilitliyorum. Tam oradayım, yükseliyorum, doruğa çıkıyorum, dudaklarının, dillerinin tutkusuna ve iniltilerinin erotik tınısına kapılıyorum.

Cole klitorisimin etrafında bir parmağını dolaştırıyor ve dilini hınzırca içime sokuyor, beni serbest bırakmaya doğru döndürüyor. Ben inerken, nefes nefese kalırken ve çözülürken yıldızlı ışık patlamaları görüşümü dağıtıyor. Cole benimle birlikte homurdanıyor, gırtlaktan gelen ses amımda titreşiyor ve orgazmı uzatıyor.

Ağzım Trace'in dudakları karşısında gevşediğinde, yanağımdan kulağıma doğru bir öpücük yolu çiziyor. "Çok güzel."

Bunu nasıl söyleyebilir? Az önce başka bir adamın ağzına boşaldıktan sonra bana nasıl nazik davranabilir bilmiyorum.

"Bunu konuşmamız gerek." Nefesim normale dönerken kollarımı çekiyorum, uyuşuk ve lezzetli bir şekilde seğiriyorum.

Trace bileklerimi bırakıyor ve kucağından kayarak yanına oturmama izin veriyor. "Çok fazla düşünüyorsun." Cole sırtıyor, hâlâ yerde diz çöküyor.

Bir noktada tişörtünü çıkarmış ve göğsü terden parlıyor. Bakışlarını fermuarının arkasına sıkışmış şişmiş uzunluğa indiriyor ve acı dolu bir ifade gülümsemesini öldürüyor.

Trace'in kaya gibi sert kasıklarına bir göz atıyorum.

Suçluluk duygusuyla kanepenin kenarına kayıyorum ve sırtımdaki yanığı daha da kötüleştiriyorum. "Benim sıram-"

"Hayır," diyorlar hep bir ağızdan.

Çıplak vücuduma bakıyorum. Konuyu zorlamalı ve onları baştan çıkarmaya çalışmalı mıyım? Yoksa üzerimi örtüp bu konuyu unutmamalı mıyım?

"Yapabilirim..." Sesimi alçaltıyorum, gerginim. "Seni memnun etmek istiyorum. Bunu ayrı ayrı yapabilirim. Farklı odalarda."

Cole acı dolu bir hırıltıyla ayağa kalkar ve bir elini saçlarında gezdirerek uzaklaşır. Trace başını kanepenin arkasına yaslar ve gözlerini kapatır.

"Durumu daha da kötüleştiriyorum, değil mi?" Fısıldıyorum.

Gözlerini açmadan elime uzandı. "Arabanız siz uyurken teslim edildi."

"Araba umurumda değil. Konuyu değiştiriyorsun."

Cole'un eğlenerek çıkardığı huff dikkatimi odanın diğer ucuna çekiyor. Yüzü pencerelelere dönük, elleri bale barının üzerinde hafifçe öne eğilmiş, bana gülümsüyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Dün arabayı önemsiyordun."

"Dün kalmıyordum." Ayağa kalktım ve gömleğini yerden aldım.

"Giyinme. Ağrıyan sırtına merhem sürmem gerek." Ereksiyonunun dış hatlarına bakıyor. "Bir dakika içinde."

"Sadece gömleği giyeceğim." Başımın üzerinden çekiyorum ve etek kısmı kalçalarımın ortasına düşüyor. Trace koltukta kıpırdamıyor, kirpikleri düşük, ifadesi uyuklu, ama o ağır gözkapaklarının beni izlediğini hissediyorum. Cole kararan gökyüzüne bakıyor, duruşu eğik ve sert, elleri barın etrafında kenetlenmiş. Her biri kendi tarzında arzuyla savaşıyor ve ben burada yarı giyinik ve orgazm sonrası kızarmış bir şekilde duran açgözlü bir alaycı gibi hissediyorum.

"Az önce olanlar hakkında garip hissediyor musunuz?" "Sorun yok, Danni," diye mırıldanıyor Trace. "Boş ver gitsin."

Sinirli bir ses çıkarıyorum. "Tüm o açık ve dürüst olma konuşmaları-"

"Ne bilmek istiyorsun?" Cole doğruldu ve parmak uçlarını ceplerine dayadı. "Kurallara göre oynuyormuşuz gibi hissediyorum ama kuralların ne olduğunu bilmiyorum."

"Biz oynamıyoruz," diyor Trace.

"Belki de oynamalısınız."

"Ne demek istiyorsun?" Cole kaşlarını çatarak başını öne eğer.

Müzik setine doğru yürüyorum, şarkılar arasında geziniyorum ve bir tanesini açıyorum. Yatıştırıcı gitar akorları Adele'den *Lovesong*'a yöneldiğinde, odanın içinde amaçsızca adım atıyor, boğuk vokallerle hafifçe sallanıyorum.

"Müzik hayatın ruhudur." Trace'in bakışlarını karşılıyorum ve Cole'a dönüyorum. "Onunla şarkı söylersin, onunla ağlarsın, dans edersin, seversin, gülersin... Onu *çalarsın*."

Dans direğine yaklaşıyorum ve onu başımın üzerinde tutuyorum, onlar büyülenmiş gibi gözleriyle beni takip ederken dönüyorum, mırıldanıyorum ve gülümsüyorum.

"Bundan altmış... yetmiş yıl sonra..." Yüzümü kırılganlığa doğru eğip sözlerimi tartıyorum. "Hayatıma dönüp baktığımda onu bir şarkı gibi çaldığımı, tüylerimi ürpertecek kadar derinden hissettiğimi ve her titreşimli anın tadını çıkardığımı bilmek istiyorum - trajik anların, mutluluk dolu anların. Bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Bu yüzden diyorum ki aşırıya kaçmadan çalın, yaşayın, her damla hazzın tadına varın. Asla çok fazla şarkı ya da çok fazla dans olamaz. Hayat eğlenceli *olmalı*, tadını *çıkarmalı* ve sonuna kadar takdir *edilmeli*." Birden kalçalarımı salladığımı fark ediyorum, bilinçaltımda müzik tarafından baştan çıkarılıyorum. Gülerek başımı sallıyorum. "Delirdiğimi düşünüyor olmalısın, kabarmış bir kışla etrafta dans edip duruyorum."

"*Sen sensin*." Cole kendi kendine gülümseyerek başını eğiyor. "Her yönden kusursuz ve bağımlılık yapıcı." Trace öne doğru eğilir ve ellerini dizlerinin arasında birleştirir. "*Sen hayatın ruhusun*." Yanaklarım ısınıyor ve göğsüm mutlu bir iç çekişle yükseliyor. "Kurallara göre mi oynuyoruz?" "Gevşekçe." Trace dudaklarını yalıyor. "Cole ve benim, ilerledikçe değişecek ve gelişecek kurallarımız var."

Bunları kasıtlı olarak sizden sakladık çünkü sizi sınırlamak istemiyoruz." "Ne olduklarını bilmezsem kurallara nasıl uyacağım?"

"Hayır," diyor Cole. "Sınırları biliyoruz ve seni bu sınırlar içinde güvenle tutacağız."

Yanağımın içini çiğniyorum. "Endişelerim var."

"Ne gibi?"

"Seks."

"Tek yönlü zihin." Sırıttıyor.

"Hayır." *Belki de.* "Geçen sefer batırdığım kısım seks." Trace'e bakıyorum. "İkinize de dokunabilecekmişim gibi hissetmiyorum. Ya da flört edebileceğimi. Ya da duygularımı samimi bir şekilde ifade edemiyorum."

"Bunu açıklığa kavuşturacağım." Parlak mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Çok eşli bir anlaşmada kuralları aldatabilirsiniz ama birbirinizi aldatamazsınız. Sizin bakış açınızdan tek kural dürüstlüktür. Hislerinize göre hareket etmenizi *istiyoruz.*"

"Tamam, ama biz çok eşli değiliz."

"Cole ve ben değiliz ama siz öylesiniz. Birden fazla kişiyi seviyorsunuz, birden fazla ilişkiniz var ve ilgili herkes neler olup bittiğinin farkında ve hoşgörülü."

Sözlerini özüksedikçe kendimden daha da nefret ediyorum. "O zaman seksten kaçınırsınız ve tüm bu poli-"

"Poly seksle tanımlanmaz." Cole derin bir iç çeker. "İkimize de romantik bir şekilde bağlı olduğun ve başka kimseye bağlı olmadığın sürece, burada olduğumuz yer burası."

"Bu geçici bir durum." Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum ve yere bakıyorum. "Bu yüzden mi buna razı oluyorsun? Zaman çizelgen, kuralların ve sonunda tek eşli bir ilişki umudunla, tüm bunlara degeceğine inanacak kadar deli misin?"

"Evet." Trace bana kaşlarını çatı.

"Buna değersin," diyor Cole kararlılıkla ve ses tonunu yumuşatarak. "İyi miyiz?" "Sanırım öyleyiz."

"Yatak odasına git. Bir dakika içinde orada olacağım."

Gözlerimi kısıyorum. Ben burada olmadan neyi tartışacaklar?

Şüpheli ve isteksiz bir şekilde dans stüdyosundan çıkıyorum ve koridordan yatak odasına doğru ilerliyorum, çıplak ayaklarımı bilinçli bir gürültüyle fayanslara vuruyorum. Kapıya varmadan önce, mümkün olduğunca sessizce parmak uçlarımla ilerleyerek geri dönüyorum.

Dans salonuna vardığımda sırtımı duvara yaslayarak gözden uzak kalmaya çalışıyorum. "Çünkü onu öptün," diye fısıldıyor Cole öfkeyle. "Bana öyle bakma. Senin lanet olası dili boğazındaydı."

Trace soğuk bir ses tonuyla, "Ağzımı ona dayayan tek kişi ben değilim," diyor. Tanrım, gideli iki saniye oldu ve şimdiden kavga mı etmeye başladılar?

"Evet, plana uydum," diyor Cole, "o yüzden yakamı bırak."

Odadan ağır bir nefes çıkıyor, ardından gergin bir sessizlik. Kulaklarımı zorluyorum, ayak seslerini, fısıltıları, bir şeyleri dinliyorum.

"Danni!" Cole havlayarak beni zıplattı. "Kıçını kaldırıp yatak odasına git."

"Siktir et." Hışım ile stüdyoya girdim ve ellerimi kalçalarım ile sabitledim. "Sırlarla işimizin bittiğini sanıyordum."

"Gizlice dolaşmayı bıraktığımızı sanıyordum." Cole kaşlarını kaldırdı.

"Ben... Tamam, belki gizlice giriyordum." İçimden bir ses tam olarak bunu yapmamı beklediğini söylüyor. "Neden arkamdan kavga ediyorsun?"

"Kavga etmiyoruz." Trace kanepeye uzandı. "İletişim kuruyoruz." Cole bana doğru ilerliyor.

Geri çekiliyorum ama yeterince hızlı değil. Kalçalarımı kavırıyor, beni omzunun üzerinden atıyor ve odadan dışarı taşıyor.

Koridordan geçip ana yatak odasına giriyoruz. Onu ellememeye çalışıyorum, ama gömleksiz ve yırtık pırtık ve... Burnumu kürek kemiğine bastırıyorum. Kahretsin, çok güzel kokuyor. *Ev gibi.*

Beni yatağa bıraktı. "Yuvarlan."

Gözlerimi kapatıp yatağa uzanıyorum ve sırf eğlence olsun diye onu görmezden geliyormuş gibi yapıyorum. "Danni," diye hırlıyor.

"Otoriterliğinin seksi olduğunu düşünüyor," diye mırıldanıyorum, bir gözümü açarak. "Belki de öyledir, ama kahretsin, sana sürekli emir vermesine izin veremezsin."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?" Ağzının kenarından bir sırıtma geçiyor.

"Parlak bir tavsiyeye ihtiyacım olduğunda bir uzmana danışırım."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor; gamzeleri, düz dişleri ve ısıltılı kahverengi gözleriyle. Sonra fırlıyor, çıplak göğsü sertçe göğsüme değiyor, elleri saçlarımda ve bir dizi bacaklarımda arasına sıkışıyor.

"Beni paramparça ediyorsun," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

Memnuniyetle mırıldanıyorum. "Birlikte dağılabiliriz."

Bana umut, açlık ve başka bir şeyle -kimyanın gizemi, bizi birbirimize yapıştıran reddedilemez bağ- dolu bir bakış atıyor. Bir öpücüğü paylaşan ve dudakların dokunuşuna bile gerek kalmadan nefesi çalan bir bakış bu. Sıçrama, düşme, teslim olma ve altına girme arzusuyla dolup taşan bir bakış.

Bize acı çekirtmiyor, yüzünü yaklaştırıyor ve ağzımı ağrıyan bir yumuşaklıkla kapatıyor.

Dudakları sevgiyle, taparcasına benimkilere doğru kayıyor. Parmakları kafa derimde sıklaşıyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. Diliyle ağzımı aralıyor, arıyor, yudumluyor. En iyi kısmı, derine dalmadan ve beni cehennem gibi öpmeden hemen önce gülümsemesini hissetmek.

Çılgına dönüyoruz, sıcaklık, tutku ve teslimiyetle kaynıyoruz. Altında kıvranıyorum, tırnaklarımı pazularına geçiriyorum, teninin ipeksi hissini yeniden öğreniyorum ve beni sıkıca kavrarken kasların çelik gibi esnemesinin tadını çıkarıyorum.

Tadı tam da hatırladığım gibi, fırtınanın arka rüzgarındaki güneş ışığı gibi. Bıyıkları yanaklarımı çiziyor. Vücudunun ağırlığı beni yatağa zarifçe bastırıyor ve şeytani dili duyularımı yok ediyor.

Beni öpüş şekli beni her seferinde etkiliyor, dudakları o kadar arzu dolu ki, sanki ilk öpücük, umursamaz bir öpücük, *kendi adını unutmuş* bir öpücük, hepsi saçma bir mutluluğun mükemmel bir hizasında toplanmış gibi hissettiriyor.

Ve yine de, ne kadar sarhoş edici olsa da, diğer odada bıraktığım adamın farkındayım.

Trace'i düşündüğüm anda gözlerimi açıyorum ve onun kristal mavisiyle çarpışıyorum. Ellerini arkasında birleştirmiş yatağın yanında duruyor, başı öne eğik ve kaşlarını çatmış derin hoşnutsuzluk çizgileri var.

Ağzımı geri çekiyorum, nefes almak için savaşıyorum ve utanç içinde boğuluyorum. Cole, Trace'e "Git buradan," diyor ve boynumu öpüyor.

Onu itmeye çalışıyorum ama inatla kıpırdamıyor. Paniğe kapılıyorum, nabzım hızlanıyor. Trace'i üzme ya da bir kavgaya neden olmak istemiyorum. Aynı zamanda Cole'un sevgisini geri çevirmek ve onu incitmek de istemiyorum.

"Yanlış bir şey yapmıyorsun, Danni." Trace'in bakışları Cole'a kayıyor ve tehlikeli bir şekilde daralıyor.

"Cole." Yüzünü kucaklıyorum ve arkama yaslanıp gözleriyle buluşuyorum. "Trace rahatsızsa, ben de rahatsızım."

Ağır bir nefes alıyor ve başını omzuma bırakıyor. Bir elimi saçlarında gezdirirken Trace'in beni izlemesini izliyorum. Cole, roller tersine dönseydi, dışarıda duran kendisi olsaydı, bundan hoşlanmayacağını bilecek kadar zeki.

İsteksizce, Trace'in bakışlarından kaçınarak yataktan iner. Sonra odanın öbür ucuna yürüyüp banyoya girerek gözden kaybolur.

Trace gömleğini ve kot pantolonunu çıkarır ve sadece boxer külot giyerek yatağa tırmanır.

"Ne yapıyorsun sen?" Yatağın kenarına doğru kayarak ona ters ters bakıyorum. "Yatmak için çok erken."

Uzanıp beni göğsüne çekti ve yüzüstü üzerine yatırdı. "Rahatla." Gömleğimi kaldırarak sırtımı serin havaya çıkarıyor.

"Neler olduğunu bilmediğimde rahatlamak zor oluyor." Kelimeler ağzımdan çıkarken, bedenim bana ihanet ediyor ve onunkine karşı mutlu bir şekilde yumuşuyor.

Cole elinde bir tüp merhemle dönüyor ve benim durumumu anlayınca yüzü sertleşiyor. Sonra gözlerini kırpıştırarak gerginliğini atıyor ve yanımdaki yatağa diz çöküyor.

"Dürüst olacağım." Kalçamdaki acıyan ete bir topak soğuk krem sürüyor. "Bu hiç kolay değil."

Trace'in üzerinden yuvarlanmak için hamle yapıyorum ama kollarını sırtıma dolayarak kaçmamı engelliyor.

"Sana istediğim gibi dokunamamak..." Cole parmağını kığımın çatlağında gezdiriyor. "Ona nasıl baktığını görmek, önümüzdeki altı ay boyunca zamanımı seninle bölüşmek, bunların hiçbirisi kolay değil." Merhemi kapatıp bir kenara koyuyor ve sesini alçaltıyor. "Ama buna değer."

Göğsüm daralıyor ve bir elimi ona doğru uzatıyorum. Parmaklarımı kavriyor ve yanımdaki yatağa uzanıyor, başını yastığa koyarak yan yatıyor.

Altımda, Trace hareket etmiyor, gözleri kapalı ve dudakları aşağı doğru kıvrılmış. Sessizlik uzadıkça, konuşmadan burada uzanmaktan memnun görünüyorlar. Ama ben değilim. Sessizlik beni analiz etmeye ve aşırı analiz etmeye itiyor ve daha önce konuştuğumuz her şeyi irdelemeye başlamam uzun sürmeyecek.

Başparmağımla Cole'un parmak eklemlerine vuruyorum. "Ortalık sessizleştiğinde beynimin 'Hey, boşluğu doldurmak için sinir bozucu bir şey söylemelisin' demesinden nefret ediyorum. Ama bugün söylemek istediğim tüm sinir bozucu şeyleri zaten söyledim."

"Seni dinlemekten asla bıkmayacağım." Trace kapüşonlu göz kapaklarının altından bana bakıyor.

"Ben de film izlemeyi önerecektim." Cole sırt üstü döner. "Sana göre, var olan tek bir film var ve sen tüm replikleri biliyorsun. Yani sesin kısılana kadar konuşabilirsin."

Onun önerisi bende heyecanla zıplama isteği uyandırıyor ama o da tüm replikleri biliyor ve Trace bilmiyor. Bu yüzden mi önerdi? Trace'i geçmek için mi? Midem bulanıyor. Hayatımda ilk kez *Dirty Dancing*'i izlemek istemiyorum.

"Korkmayın," diyorum, korkmamaya çalışarak, "ama farklı bir film seçmeye ne dersiniz? Ne izlemek istersiniz?"

"Bunun hileli bir soru olduğunu hissediyorum,"
diyor Cole. Trace konik gözleriyle beni inceliyor.

"Büyümek, öğrenmek ve geleceği anlamak için buradayız, değil mi?" Ona doğru uzanıyorum ve komodinin üzerindeki kumandayı kapıyorum. "Ufkumu genişletmezsem bunu yapamam." Cihazı göğsüne koyuyorum ve aralarındaki yatağa yerleşiyorum. "Yeni bir film türüyle de başlayabilirim."

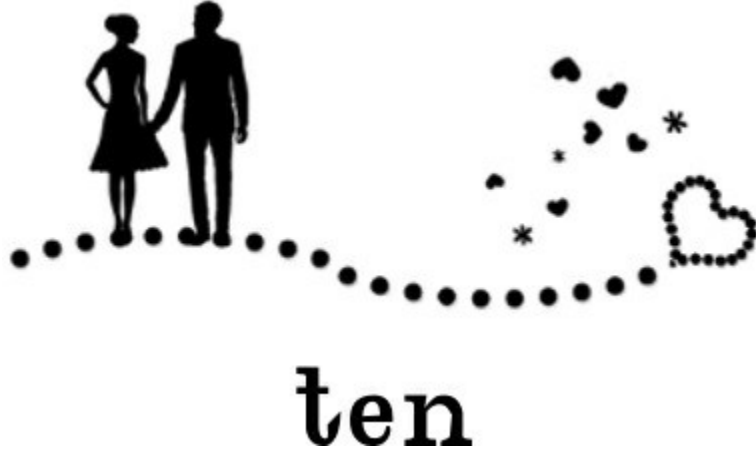
Trace televizyonu açıp kanallar arasında gezinirken ben onun boştaki elini tutuyorum, diğer elimle de Cole'unkini sıkıca kavriyorum.

Eğer biriyle ya da diğeriyle birlikte olmak bir seçimse, ikisini de sevmeye ne zaman karar verdim? Ben karar vermedim.

Aşk iki kez oldu ve durum imkânsız gibi gelse de, yaklaşan karar beni asla hayatta kalamayacağıma inandırsa da pişman değilim. Gelecekte ne kadar korkarsam korkayım, bana ne yapmam gerektiğini gösterene kadar gitmeyecek.

İki adama aşık oldum ve kendimi kaybettim.

Birine aşık kalacağım ve kendimi yeniden bulacağım.

ten

Ertesi sabah uyandığımda Trace'i bana bakarken buluyorum, gömleksiz, saçları dağınık ve mavi gözleri pencerelerden hoyratça giren güneş ışığıyla aydınlanmış.

İnledim. *Çok erken. Uyumam lazım.*

Cole'un yattığı taraf boş. Belki de düşündüğümünden daha geç olmuştur. Komodinin üzerindeki saate bakıyorum.

SABAH 6:57. Cidden mi? Neden sabahlar öğleden sonra olmuyor?

"Sana bir tavsiye." Yuvarlanıyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum. "Beni uyandıracaksan sabah seksi, kahve ya da Beyoncé içiyor olsan iyi olur. Tercihen üçü de."

Trace yastığı altımdan çekip alıyor ve beni sırtüstü çeviriyor.

Baskın enerjisi ondan önce geliyor. Bugün aldığım her nefesi kontrol etme niyetini anlatmak için ağzını açmasına bile gerek yok. Muhteşem yüzü ve sabit bakışları kalbimi göğüs kafesime çarptırıyor. Buna bir de dünkü cezanın anısını, onun uyuşturan öpücüğünü ve cesur erkeksi tadını eklerseniz, beni yataktan çıkarabilir. Ya da daha doğrusu yatağa.

"Günaydın." Bu saatte kimsenin yapamayacağı kadar yoğun bir şekilde parlayan, zoraki bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"*Sabahla* neyin kafiyeli olduğunu biliyor musun?" Esniyorum, geriniyorum. "*Siktir git.*"

Komodinden bir kupa alıp dudaklarına götürüyor ve sırtarak yudumluyor.

Kahve! Dizlerimin üzerine çöküp fincanına uzanıyorum. Almama izin veriyor, ama zifiri karanlık içeriğine bir bakış atınca yüzümü buruşturarak geri veriyorum.

"Bilmelisin ki," diyorum huysuzca, "seni kahveni alış şekline göre değerlendiriyorum, seni kaymaksız ucube."

"Birisi bu sabah sızlanma torbasını açık bırakmış." Kahveyi içiyor, gözleri dans ediyor. "Sen açtın," diye hayıflanıyorum, "kremasız ve flörtöz gözlerinle ve... Bekle. Az önce başka bir şaka."

"Ayağa kalk." Ayağa kalkıyor ve gıcır gıcır haki pantolonu nefis bir şekilde aşağı sarkarak dolaba doğru ilerliyor. "*Kremalı* kahveniz mutfakta bekliyor prenses. Yapacak işlerimiz var."

Başımı eğip kolalı yakalı gömleğini giymesini izliyorum. "Nereye gidiyoruz?" "Walmart'a."

Parmakları ustalıklarla düğmelerin üzerinde geziniyor. "Markete ihtiyacımız var."

Bir saat sonra Cole'un Range Rover'ının ön koltuğunda otururken Trace ormanın içinden geçen dolambaçlı yolda ilerliyor. Cole bu sabah balık tutmak için tekneyle açıldı ve ben onu henüz görmedim.

Seyahat kupasından kahve höpürdetirken göz ucuyla Trace'i izliyorum. "Cole'un ortalıkta görünmemesinin bir sebebi var mı?"

"Sizinle geçireceğimiz zamanı bölüşüyoruz." "Program hakkında beni aydınlatmak ister misiniz?"

"Hayır." O büyüleyici gözlerini yola dikerek ısı kontrollerini ayarlıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü bunu takıntı haline getireceksin." Temiz traşlı çenesini kaşıyor, gözlerini dikmiş karşıya bakıyor. "Sadece tek bir şeyi takıntı haline getirmeni istiyorum."

Resim çizmesine ihtiyacım yok. Onu düşünmemi istiyor, başka bir şey değil. Ben de onun için bunu istiyorum ve bunu ona veremediğim için kendimden nefret ediyorum.

"Neden kendini bu duruma sokuyorsun?" Ön cama bakıyorum, sesim kısık. "Bunu yapmanın benimle hiç uğraşmamak da dahil pek çok başka yolu var."

"Eğer seninle uğraşmazsam," diyor ısırgan bir ses tonuyla, "hayatta hiçbir şeyin peşinden koşmaya zahmet etmemeliyim." Burun delikleri genişliyor ve elleri direksiyonda kenetleniyor. "Belki de kalbim, sevgilisinin kendisi için savaşmaması gerektiğini düşünen bir kadın için fazla inatçıdır."

Tanrı aşkına, onu kızdırmak istememiştim. "Söylediğim bu değil." "O zaman kendini daha iyi açıkla."

Yüzüm kızarıyor. "Sen geleceğinle ilgili kararları bir kadının vermesini beklemeyecek türden bir adamsın. Sadece neden Cole'u kaldırırma atmamı talep etmediğini merak ediyorum. Ya da neden beni arabana atıp çatı katına götürmediğini ve kararı benim yerime vermediğini."

"Bu konuda seni zorlamayı reddediyorum." Soğuk ve sert gözleri yola dönmeden önce bana kayıyor. "Ben sabırlıyım, Danni. Beni seçtiğinde, zorlama, şüphe ya da zaman baskısı olmadan içini pençeleyen farkındalığı istiyorum. Kalbinin benim için atmasını istiyorum, sadece benim için, ben emrettiğim için değil, olmamız gerektiği için."

Saf, inkar edilemez bir sevgi istiyor. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor.

Bir sızı göğsümü sıkıyor. "Bir gün buna değmediğimi anlayacaksın diye korkuyorum." "Bir gün benden gitmemi isteyeceğinden korkuyorum."

Dilimin ucuna şiddetli bir inkâr geliyor ama onu orada hapsediyorum. Nasıl tutacağımı bilmediğim sözler veremem.

Eskiden istediğim tek şeyin sonsuzluk olduğunu düşünürdüm. Sonra Trace ile tanıştım ve kalbim her biri bir ömürden çok daha değerli olan küçük anlarla doldu.

Ama damarlarım Cole için yanmaya devam ederken onun dokunuşuyla yazılan her anın değerini nasıl bilebilirim?

Bu düzenlemeyi ayarlayıp ayarlamadıkları umurumda değil. Hile gibi geliyor ve bunun ağırlığı kemiklerimi kıracak kadar ağır. Bunu altı ay daha sürdüremem. Akıl sağlığım buna dayanamaz.

Trace gerginliğimi hissetmiş gibi konsolun üzerinden uzanıp bir elini kalçama koyuyor. Avucunun sıcaklığı tozluklarıma nüfuz ediyor, beni ısıtıyor, endişem geçene kadar beni rahatlatıyor.

"Bana kendinden bahset." Parmaklarımızı birleştiriyorum. "Kimseyle paylaşmadığın bir gerçeği."

Yolda geçirdiğimiz on beş dakika boyunca ilk kez gördüğüm bir kavşakta cipi yavaşlatıyor. Sağa saparak, köhne dükkânlarla, bir benzin istasyonu ve bir de

İşte, bir Walmart.

Soruma cevap vermeden, bir düzine kadar arabayla dolu otoparka doğru ilerliyor. Otoparkın arka tarafına doğru park etti, motoru kapattı ve yüzünü bana döndü.

"Annemle babamın bir trafik kazasında öldüğünü biliyorsun." Kucağında iç içe geçen ellerimize bakıyor.

"Onların ölümünün hayata bakış açınızı değiştirdiğini söylemişsiniz." "Evet. Onlar benim işim yüzünden öldürüldüler."

"Ne?" İçime bir ürperti yayılırken fısıldıyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Olanları değiştiremem." Gözleri benimkilere dikildi, keskin ve kırışmayan. "Ve detayları paylaşamam."

"Çok üzgünüm, Trace." Yüzünü okşuyor, parmaklarımı yumuşak sarı saçlarında gezdiriyorum. "Üzülme. Eğer bu olmasaydı, hâlâ o işle evli olurdum."

Başımı sallıyorum, aklım başımdan gidiyor. Vardı

ailesinin düşman bir ulus devlet tarafından öldürülmesi mi? Ya da hayatımı tehdit eden kadın gibi bir iç tehdit mi? Ayrıntıların konuyla ilgisi yok. Boğazımı şişiren şey sonrasında olanlar.

"Bu yüzden Cole gittiğinde bana göz kulak olmayı kabul ettin." Parmaklarımı yüzünün keskin köşelerine koyuyorum.

"Aynı şeyin senin de başına gelmesini istemedim." Yanağımı, çenemi, dudaklarımı okşuyor, dokunuşunun öpücüğü kalbimi yerinden fırlatıyor.

"Cole ailenin nasıl öldüğünü biliyor mu?"

"O çok az kişiden biri."

"Biliyordu ve yine de beni korumanı mı istedi?" Kolumu bırakıyorum ve elimi kucağında birleştiriyorum. "Bunun için ondan biraz nefret ediyorum."

"Neden?" Kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Ya senin gözetiminde ölürsem, Trace? O iş yüzünden zaten aileni kaybettin. Üzgünüm ama seni bu duruma sokması çok bencilceydi."

Gülmeye benzeyen bir ses çıkarıyor ve elini ağzına götürüyor. "Böyle düşünmeye devam etmene izin vermeliyim."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Danni, bana bir iyilik yaptı." Arkasına yaslanıp güneşin ıslattığı otoparkta parıldayan arabalara bakıyor. "Ailemin öldürülmesi benim suçum değildi, ama sevdiğim herkesi riske attığımı bile bile o işi kabul ettim. Onlar öldükten sonra suçluluk duygusunu yıllarca taşıdım." Derin bir nefes aldı. "Cole seni benim sorumluluğuma verdi çünkü bunun tekrarlanmaması için her şeyi yapacağımı biliyordu. Ayrıca bir yıl boyunca seni korumaya söz verirsem-"

"Dört yıl."

"Doğru." Sırıttıyor. "Dört yıl boyunca seni koruduktan sonra, ailemle yaptığım hataların kefareтини ödeyebileceğimi umuyordu."

"Sen... suçluluk duygusunu hafifletti mi?"

"Evet," diyor tereddütle. "Sana evlenme teklif edene kadar." Esprili olmayan bir kahkaha atıyor.

"En iyi arkadaşımın nişanlısına aşık olmak yepyeni bir suçluluk duygusu yarattı."

Ona doğru eğildim ve alnımı onunkine yasladım. "Pişman mısın?" "Asla," diyor şiddetle, nefesi ağzıma fısıldıyor.

"Sen sadece benim hayatımı kurtarmadın." Dudaklarımızı birbirine değdirerek yaklaşıyorum.

"Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmamışken bana hayat *verdin*. Teşekkür ederim."

Eli enseme yakalıyor ve ağzını benimkine çarparak ağzımı yutuyor.

nefesim kesiliyor ve dilimi kovalıyor. Beni sonsuza dek yakabilecek bir ateşle öpüyor, sıcaklığını tenime dokuyor ve ruhlarımızı bir arada eritiyor.

Vücudumdaki her organ, kas ve molekül benim yerime onun bir parçası olmak için çabalıyor. Daha yakın olma, onun kalbine sokulma ihtiyacı fiziksel bir sızı. Onsuz nasıl var olduğumu bilmiyorum. Bir daha da olamayacağıma eminim.

Kollarını bana doluyor, sanki beni bırakmayı düşünemiyormuş gibi sarılıyor, ne şimdi, ne yolun sonunda, ne de hiçbir zaman. Ben de ona aynı sertlikte sarılıyorum, öpücüğünün transına hızla ve derinlemesine düşünüyorum, onun aşkıyla sarhoş ve kendi aşkımla uçuyorum. Damarlarımı kanatabilir, beni kurutabilir ve arzularımı esaret altında tutabilir. Ona verebileceklerimin sınırı yok.

Kalbimin diğer yarısı hariç.

Cole'dan vazgeçemem. Kolay kolay olmaz. Ruhumun özünü kaybetmeden olmaz.

Trace öpüşmeyi kesiyor, gözlerini ararken dudakları şişmiş ve nemli. "Düşündüğün şey onu."

Nefesim kesiliyor ve kalbim utançla burkuluyor.

"Söylemene gerek yok." Saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Bana bakıyorsun ve iki seçenek. Sana bakıyorum ve mutlaklığı görüyorum. Ama zamanımız var. Bir gün, soru işaretlerinin ötesine bakacağız ve sadece bizi göreceğiz."

"Seni seviyorum." Bir öpücük daha almak için eğildim, aramızdaki bağa tutunmak için çaresizce çırpınıyordum.

Ama vites değiştirdi ve arabadan indi. Ön tamponun etrafında dönerek kapımı açıyor ve elimi tutuyor. "Walmart için hazır mısın?"

"*Belki ile kesinlikle* arasında bir ölçekte..." Dışarı kayıyorum ve kapıyı kapatıyorum, hava serin ama paltosuz katlanılabilir. "*Asla* ile gidiyorum."

Arabayı anahtarsız uzaktan kumandayla kilitliyor ve elimi tutarak beni otoparka götürüyor. "Belli bir çekiciliği var."

"Ne gibi?"

"*What Not To Wear*'ın gerçek hayattan bir bölümünü izlerken reçete doldurabileceğiniz, göz muayenesi olabileceğiniz, bir paket patlamış mısır alabileceğiniz ve yağınızı değiştirebileceğiniz tek yer burası."

"Ne giyilmeyeceğinden bahsetmişken..." Beyaz düğmeli ceketini ve özel dikim haki pantolonunu inceliyorum ve ne kadar etkileyici görüldüğünü görünce başım dönüyor. "Biraz fazla giyinmişsin, değil mi? İçeride ciddi bir kırbaç darbesine neden olacaksın."

"Kafaları çeviren ben olmayacağım." Otoparkın ortasında aniden durdu ve beni durdurdu. "Oynamak ister misin?"

"Her zaman." Sırıyorum. "Aklında ne var?"

"Bir bahis." Beklentiyle bana bakıyor.

Gözlerim açıldı.

"O kadar şaşırmış görünme." Bana için için yanan bir bakış attı. "Ben kumar işindeyim."

"Tamam, ısırırım. Bahisler nedir?"

"Önce sen teklif edileceksin ve bu olduğunda, sana ne yapmak istersem onu yapacağım. sen."

Siyah taytım, diz üstü çizmelerime ve hımbıl kazağıma bakıyorum. Çok fazla seksi değil Burada neler oluyor? Ayrıca, bahse girmeksizin istediği her şeyi yapabiliyor, yani kaybedecek neyim var ki? "Peki ya önce sen vurulursan?" diye sordum. "Sana istediğimi yapabilecek miyim?"

"Elbette." Gözleri gülüyor, kibirli ve nefes kesici.

"Anlaştık."

Onun her sert, uzun santimini ağzımda istiyorum. Sadece bunu düşünmek bile bacaklarımın arasında bir zonklama uyandırıyor.

Mağazaya giriyoruz ve o bir alışveriş arabası kapıyor. Açıkça bakmalarını bekleyerek alışveriş yapan kadınları gözetlemeye niyetlendim ama gözlerimi gıcırtılı bir Walmart arabasını iten Trace Savoy'dan ayıramıyorum. Ardından gelen kahkahaya da engel olamıyorum ve ne olduğunu anlamadan iki büküm oluyorum, kıkırdamamı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

Birkaç adım önümde duraklıyor ve eğlenmemiş bir şekilde arkasına bakıyor. Karanlık çatık kaşları ve sert çene çizgisi beni daha çok güldürüyor.

Arka cebimdeki telefona uzanıyorum ve kamerayı çalıştırıyorum. Bree bunun ne kadar paha biçilmez olduğunu takdir edecektir. Muhtemelen Cole da takdir edecektir.

Fotoğraf çekmek için telefonu kaldırdığımda elimden kayboluyor.

Cebine atıyor ve kıcıma sert bir şaplak atarak inlememe neden oluyor.

Gösteriyi izlemek için koridorlara dökülen her yaştan kadın ve erkeğe bakıyorum. "Bahsi kazandığımda daha fazlası gelecek." Trace arabayı kavırıyor ve bir şeyler atıştırmak için Sanki Walmart'ın girişinde bana şaplak atmamış gibi.

Arabayı ürün, süt ürünleri ve diğer şeylerle dolduruyoruz. Telefonuna yazdığı bir listesi var. Bunu kim yapar?

Ne zaman bir paket atsam, durup sepeti yeniden düzenliyor. Belli ki sepete bir şeyler koymanın kuralları var. Yiyeceklerin torbalanma ve yerleştirilme şeklini düzenlemekle ilgili bir şey, yadda, yadda... *Düzenlemede* beni kaybetti.

Alışveriş çılgınlığımızın yirmi dakikasında, buradaki hiç kimsenin ona asılmayacağı aklıma geldi. Kadınlar kesinlikle bakıyor - genç kızlar, çığlık atan çocuklu anneler ve mavi saçlı nineler. Sanki mısır gevreği reyonunda bir arabayı iten muhteşem bir Viking tanrısının görüntüsünü kabullenemiyorlarmış gibi tökezleyip bakıyorlar, boyunlarını büküyorlar ve ağızları açık kalıyor.

Anlıyorum. O kadar şok edici bir şekilde göze çarpıyor ki kendimi onlarla birlikte aval aval bakarken buluyorum.

Ama yaklaşıyorlar, uzaktan takip ettiğimde ve birlikte değilmişiz gibi davrandığımda bile. Bilmem gerekirdi. Ne kadar pervasızca düşüncesiz olsam da, böylesine göz korkutucu derecede güzel bir adamla sohbet başlatacak cesareti kendimde bulabileceğimi sanmıyorum.

Bahis tam bir fiyasko. O çim biçme makinesi yağı almak için otomobil bölümüne doğru giderken ben de müzik bölümüne bakmaya gittim.

Pop müzik reyonunda iki adım atamadan yanımdan geçen bir çalışan durup bana dişlek bir gülümseme fırlatıyor.

Bu tarafa gelmeyin. Bu tarafa gelmeyin.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. *Ugh.*

Topuklarımın üzerinde döndüm ve koridorda aceleyle ilerledim. Ama o beni bir sonraki sırada yakaladı.

Kısa siyah saçlı, zayıf yapılı, muhtemelen yirmili yaşlarının başında. Sakal bırakmak ya da sahiplenici, asık suratlı bir erkek şeklinde yakınlarda gizlenen tehlikeyi anlamak için çok genç.

"Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Bakışları bedenimin üzerinde cüretkâr bir yolculuk yapıyor. "Hizmetinizdeyim."

"Hayır. Burada her şey yolunda. Teşekkürler." Dönüp gidiyorum.

Etrafımda dolanıyor ve başparmağıyla alt dudağını okşayarak sırıtıyor. "O kadar iyisin ki gelip sana söylemek zorunda kaldım. Şehirde yeni olmalısın."

"Evet, o yüzden bu sefer oturacağım." Etrafından

dolanıyorum. O kovalıyor. "Senin adın ne?"

"İlgilenmiyorum."

"Bana bir şans ver." Hızla yanımdan geçip yoluma çıktı. "Bu gece dışarı çıkalım."

"Çıkmayalım ve bu hikayeye devam edelim."

"Oh, hadi ama. Yapma böyle."

Açık sözlü ilgisizlik bu adamda işe yaramıyor anlaşılan.

"Bir itirafım var." Yüzümü acı dolu bir utançla düzenledim. "Şiddetli bir mantar enfeksiyonum var. Kaşıntı ve akıntı yüzünden bu gece uyuyamıyorum."

"Yarın gece o zaman." Gözlerimi arıyor, yüz ifadesinde en ufak bir kıpırdanma yok. "Saat yedi. Seni nereden alayım?"

Hakkını vermeliyim. Yalanı anlayacak kadar zeki ve ısrarcı.

"Bak, iyi birine benziyorsun..." Walmart isim etiketine baktım. "Max. Eminim hayatta çok ileriye gideceksin" -ve *umarım orada kalır*- "bu yüzden muhtemelen gitmeli ve buna devam etmelisin."

Walmart'ta çalıştığı için onu gerçekten yargılamıyorum. En azından bir işi var. Kendim için aynı şeyi söyleyemem.

Ama burada durup beni aşağı yukarı süzdüğü her saniye büyük bir ürkütücü puan kazanıyor.

Bakışları omzumun üstündeki bir şeyde donup kalıyor. Geriye doğru attığı adımlara ve solgun tenine bakılırsa, Trace'in arkamda durduğunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yok.

"Ben... uh..." Max koridorun dışına doğru çekilmeye devam ediyor. "Bir dahaki sefere görüşürüz." Trace'e doğru dönmeden önce köşede gözden kaybolmasını bekliyorum.

Nefesim kesiliyor. Kahretsin, katil gibi görünüyor. Keskin bıçak gibi gözleri, derin çatık kaşları, omuzları geride, elleri arkasında, birkaç adım ötede duruyor ve spor salonunda bilenmiş bir fiziğe sahip bir dev gibi bakıyor. Kendinden bu kadar emin olmasına şaşmamalı. Yüksek boyu, yoluna çıkan herkese dik dik bakmasını sağlıyor. Ben de dahil.

"Bana kaşlarını çatmayı kes." Yanından geçip gidiyorum. "Onu kontrol altına almıştım."

"Görünüşe göre ilaç reyonuna uğramalıyız." Uzun bacaklı adımlarıyla kolayca yetişiyor.

"Kaşıntı sorunuz için bir şeyler alın."

"Bunu nasıl duydun?" Ana geçitte bıraktığı el arabasına ulaştım ve tutamağa yaslandım. "Bir koridor ötede kulak misafiri mi oldun? Yoksa beni mi rahatsız ettin?"

"Etrafımın farkındayım. Bu taraftan." Parmağıyla beni dükkânın arka tarafına doğru yönlendiriyor.

"İşimiz bitti sanıyordum?"

"İddiayı ben kazandım."

"Kimse böbürleneni sevmez. Ve takındığın o *benimle konuşmayan surat* ifadesiyle pek de adil değildi." "Kimse zavallı bir eziği sevmez. Arabayı oraya bırakın." Arka taraftaki bir koridoru işaret ediyor.

Mağazaya.

Arabayı park ediyorum. "Sen ne-?"

Kolumdan tuttu ve beni zorla koridorda tuvalete doğru götürdü.

"Bekle." Elini çekiyorum ve sesimi fısıltıya indiriyorum. "Walmart'ın tuvaletinde kirlenmeyeceğiz."

Beni durdurarak, yanımdan hızla geçen bir çalışana ters ters bakıyor. Zavallı kadın bakışlarını yere diyor ve aceleyle koridordan çıkıyor.

"Olay çıksın istemiyorum," diyor kulağıma, "ama mecbur kalırsam seni taşıyım."

"Tehditlerini kendine saklayabilirsin." Onun kollarında rahatlıyorum. "Onlara ihtiyacım yok."

Elini pazıma koyarak beni koridorun sonundaki tuvalete götürüyor. Kadınlar tuvaletinin kapısı kilitli, bu yüzden beni tek kabinli erkekler tuvaletine çekiyor ve bizi içeriye kilitliyor.

Sonra kristal mavisi gözlerini bana doğru çevirdi.

Bana doğru yaklaşırken tavrı gerginlikten yırtıcı bir gerginliğe dönüşüyor. Geri çekiliyorum, kalbim çırpınıyor ve midem sinirle doluyor.

"Bahsi senin kazandığını biliyorum ama kuralları anlamam gerek." O benim etrafımda dönerken ben de onun etrafında dönüyorum ve cinsel gerilimin titreşimli dansında birlikte hareket ediyoruz. "Beni becerecek misin? Buna izin var mı?" Bunun için çaresizce çırpınıyorum, içim dışıma çıkıyor ve titriyorum. Ama... "Cole'un arkasından gizlice iş çevirmeyeceğim."

"Cole ve benim belirlediğimiz kurallara uyacağım." Etrafımda sinsice dolaşüyor, her adımda biraz daha yaklaşıyor. "Döndüğümüzde ona her şeyi anlatabilirsin."

Göğsüm çöktü. "Onun duygularını incitmek istemiyorum."

Arkamda duraklıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"Cole aşkın ilkelerini anlıyor."

Anladığımdan emin değilim. "Sevginin ilkeleri nelerdir?"

"Acı." Elini saçlarımdan arasına sokup köklerini çekiştiriyor. "Risk. Kendini yok etme." "Ow."

Bileğini kavriyorum, tutuşunu gevşetme çabamda tökezliyorum. "Peki ya çaba?"

Fedakarlık mı? Güven? İyilik?"

"Şu anda nezaket mi istiyorsun, sevgilim?"

Bu sevecenliğe gülüyorum. "Saçlarımdan bir kısmı bende kalsa fena

olmazdı." Beni serbest bırakıyor. "Arkanı dön. Ellerini duvara koy."

Ve işte orada, kendimi yok edecek kadar sevdiğim bir adamın vahşice güzel emri. Onun hakimiyeti beni tekrar tekrar ona çekiyor, aşkımızın gücü, olması gerektiği gibi hizalanmak için acı çeken iki bedende birleşiyor.

Ama kalbim bölünmüş durumda.

Eğer bu bir savaşa, Trace ve Cole düşman değil.

Ben düşmanım.

Ben ikisini de seven bir hainim. Bizi ayıracak olan zalim. Aramızda çok parlak bir şekilde yanan ışığı söndürecek olan cellat.

Seks çözüm değil ama vicdan sahibi olmak için de çok geç. Kendimi çoktan adadım, avuçlarımı duvara dayadım.

Bunu kontrol etmek istemiyorum. Ne olursa olsun Trace'in

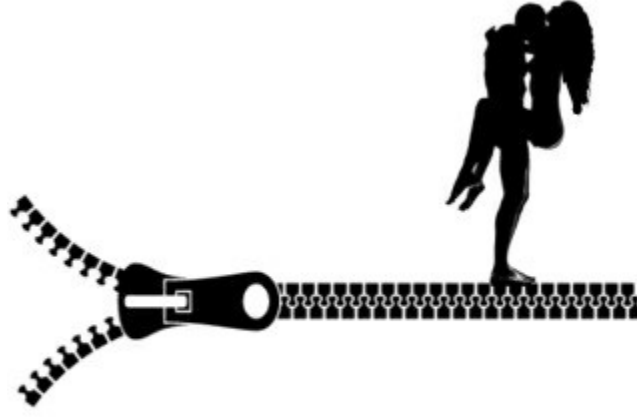
yapmasını istiyorum. Beni cezalandırsın. Beni mahvet.

Harabelerimi yık. Beni

günahlarımdan arındır.

Canımı yak. Şaplak at. Beni ateşe

ver. Beni yak.

eleven

Walmart'ın tuvaletinde ellerimi duvara dayadığımda içimde bir fırtına kopuyor. Arzu suçlulukla savaşıyor, biri diğeri kadar zehirli, bacaklarımın gücünü çalıyor ve ciğerlerimi kavuruyor.

Ama bu kargaşanın ortasında sakinleştirici bir varlık var. Trace arkamda duruyor, sessiz, sabit, sadece elini belime koyarak beni rahatlamaya zorluyor.

"Dünden beri hâlâ ağrın var mı?" Derin tınısı etrafımda kıvrılıyor, alçak ve hipnotik.

Kalçalarım dokunulduğunda hassaslaşıyor ama ben bir dansçıyım. Ağrıyan kaslar hayatın bir parçası.

"Cevap ver bana." Bir elini arkama vuruyor, taytımın altında keskin bir acı hissediyorum. Bir hırıltıyı yutuyorum. "Evet. Ağrım var."

"Aklından her ne geçiyorsa artık dursun." Beni tekrar tokatlıyor, bu sefer daha yumuşak, ama etkisi hala beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırıyor.

"Bana düşünmeyi bırakmamı emredemezsin."

"Hayır, ama bunu istediğin için kendini suçlu hissetmeyi bırakana kadar kıcını kızartabilirim."

Bunu nasıl yapıyor? Sanki kafamın içini görüyor ve düşüncelerimi benden daha iyi yorumluyor.

Yapabili
rsin. "Şimdi..." Ellerini kalçalarımın birleştiriyor. "Bana ne istediğini söyle." "Yanmak istiyorum."

Sırtıma bastırıyor, göğsünün çeliğini hissetmeme izin veriyor.

"Burada yanmak mı istiyorsun?" İki eliyle kıcımı kavırıyor. "Ya da burada?" Eli kayıyor

Belime sarılıyor ve bacaklarımın arasını kavırıyor. "Hangisi seni memnun ederse."

"Kahretsin, mükemmelsin." Geri adım atıp dokunuşunu tamamen çekmeden önce parmaklarını amıma doğru sıkıyor.

Arkamda çömelirken nefesleri daha yüksek, daha keskin çıkıyor. Onu göremiyorum ama bakmaya da cesaret edemiyorum. Tanrı yardımcım olsun, onun merhametine kalmayı seviyorum.

Kazağımın eteğini kaldırarak sütyen askımın altına sıkıştırıp yerinde tutuyor. Beklenti çok fazla. Parmaklarım fayanslı duvara kıvrılıyor ve nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Alaycı parmaklarıyla omurgamın izini sürüyor ve dudaklarını kuyruk sokumuma değdirmek için yaklaşıyor. Sonra taytımı ve külotumu indiriyor ve ortaya çıkar çıkmaz popomun etini ısıyor.

İnliyorum ve dizlerimi kilitleyerek keskin acıya karşı dik durmaya çalışıyorum. Botlarımın etrafındaki tozluklar ayaklarımın hareketini kısıtlıyor ama açıkta kalan arka tarafımı yüzüne yaklaştırırken kalçamdaki güçlü el beni destekliyor. Bir avucunu sırtıma bastırarak beni belimden bükülmeye zorluyor.

Başımı eğdiğimde ellerim duvardan aşağı kayıyor, göğüslerim sütyenimin kaplarında kayıyor, meme uçlarım kaşındıran dantellere sürtünüyor.

Nefes alış veriş küçük alanda yankılanıyor ama parmaklarının süzülüşü son derece kontrollü. Elleri her yerde, metodik olarak kalçalarımı istediği yere yerleştiriyor, bacaklarımı yavaşça aşağı yukarı okşuyor ve uyluklarımın arasını okşuyor.

Tadıma bak, Trace. Kötü dilinle sik beni.

Söylenmemiş yakarışımı duyuyor ve amımın üzerine düşüyor, yüzünü gömüyor, inliyor ve şiddetle yalıyor. Ağzım bir solukta açılıyor ve boğazımdaki çığlığı bastırarak kapatıyorum.

Tuvaletin kapısı ince mi yoksa dışarıda sıra mı var bilmiyorum. Umurumda da değil. Dudakları bana karşı çok iyi hissediyor, öpüyor ve emiyor, sıcak ve ıslak. Duvara doğru itiyorum, diline karşı sallanıyorum, baskı, sürtünme arıyorum, boşalmak için çaresizim.

Beni aşağıdan yukarıya doğru yalıyor ve derinlere dalıyor. Sonra parmakları orada, açıklığımı çevreliyor ve içeri batıyor. İçeri ve dışarı itiyor, homurdanıyor, nefes nefese, dokunuşuyla, diliyle ve ihtiyacının gücüyle beni beceriyor.

İçimdeki zevk doruğa ulaştığında nefesim kesiliyor ve titriyorum, ama o benimle dalga geçiyor, beni sınırda tutmaya yetecek kadar veriyor. Dudakları kayıyor, dili kıvrılıyor ve parmakları tıngırdıyor, bedenimi bir enstrüman gibi çalıyor. Kalbim onun nefeslerinin kreşendosuyla dans ediyor. Damarlarımdan elektrik fışkırıyor, sıcak, ıslak ve duygu yüklü. Duygular inanılmaz, baş döndürücü, baskın. Sanırım ölebilirim.

Çenemi göğsüme indiriyorum, başım kaldıramayacak kadar ağır. Ayak bileklerimin etrafındaki tozlukların kısıtlamasını esneterek ayaklarımı daha geniş açıyorum ve kalçalarımı yuvarlıyorum, ağzına doğru sürtünüyorum, ona ihtiyaç duyuyorum, bunu istiyorum, sessizce devam etmesi için yalvarıyorum.

Bir kolunu belime doluyor, bir parmağını klitorisime sürtüyor ve o günahkâr dudaklarını amımın üzerine kapatıp acımasızca emiyor. Kaslarım spazm geçiriyor. Zihnim paramparça oluyor ve bedenim patlıyor. Gırtlaktan gelen hırıltısı içimde yankılanıyor, içimden uzuvlarıma kadar zevk dalgaları yayılıyor.

Lanet olsun. Sırtımı kamburlaştırıyorum ve ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Orgazmın doruğu azalırken ve titreyerek nefes nefese bir doyunluğa dönüşürken, nefes nefese ve aç bir şekilde omurgamı kemiriyor. Duvardan doğrulmak için kayıyorum, ama sırtımdaki el beni bükülmüş pozisyonda tutuyor.

"Kıpırdama," diye homurdanıyor, sesi viski ve duman.

Fermuarının sesi havayı titretiyor, ardından hışırdayan giysilerin fısıltısı geliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, tam o sırada sert, şişmiş sikini serbest bırakıyor ve bir elini sikinin üzerinde gezdiriyor, bir, iki... Kalçalarını tekmeliyor, daha hızlı, daha sert, yumruğunun kavrayışına doğru itiyor.

Arkamı dönmek istiyorum, ama o kalçamı tutuyor, parmakları titriyor, ağzı açık, muhteşem bir şekilde tamamlanmak için acele bir yarışta kaybolmuş.

"Beni çok sertleştiriyorsun." İçime girmiyor ama yine de yavaşlayamıyor. "Hiçbir şey kıcının havaya dikilmiş görüntüsünden daha cazip olamaz."

Yoğun bir şekilde çıplak arka tarafıma odaklanmış, kendini okşayarak, homurdanarak, gerilerek serbest kalmanın peşinde...

"Danni, siktir. Geliyorum amına koyayım." Başı geriye düşüyor ve ılık bir ıslaklık spreyi sırtımı kaplayıp popomun çatlağına damlarken tavana doğru inliyor.

Tanrım, bıraktığında çok güzel oluyor. Tüm ifadesi yumuşuyor. Göz bebekleri büyür. Omuzları gevşiyor ve gözleri mavi bir merakla parlıyor. Daha genç, daha mutlu görünüyor ve eğer bu yüzümde ağlamaklı bir gülümsemeye neden olmuyorsa lanet olsun.

Nefesini toplarken kendini geri çekiyor. Sonra dikkatini sırtıma verdi. Geleni silmek yerine ovalıyor, losyon gibi açıkta kalan her santime yayıyor.

"Seni sapık piç." Bir parmağım kaburgalarındaki gıcıklayıcı bir noktaya girerken gülüyorum. "Seks gibi kokacağım."

"Hayır." Lavaboya gider ve ellerini yıkar. "*Benim* gibi kokacaksın." *Bölgesini işaretliyor*. Keyifli bir iç çekişle kıyafetlerimi tekrar yerine koyuyorum.

"Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre..." Ellerini kuruluyor ve bana doğru ilerliyor.

Lanet olsun, şimdi ne olacak? O bakışa sahip - Walmart tuvaletindeki ilişkimizin bitmediğini gösteren, çatık kaşlı, için için yanan, yoğun bir bakış. Bu adamı iliklerime kadar tanıyormuşum gibi hissediyorum, yine de böyle anlarda gizemli kaşlarının güzelliği karşısında tamamen sersemliyorum. Bir bakışıyla beni rehin alıyor, parmağının bir kıvrımıyla bana sahip oluyor ve beni tahmin etmeye devam ettirme konusundaki esrarengiz yeteneğiyle beni korkutuyor.

Üç adım ötede... iki adım ötede... yükselen gövdesiyle beni sıkıştırıyor, bir elini saçlarıma gömüyor ve ağzını ağzıma çarpıyor. Öpücüğü güçlü ve talepkâr, dudakların kaymasını atlayıp doğrudan dişlere ve dile dalıyor. Onun üzerinde kendi tadımı alıyorum. Kirli ve samimi ve beni çok ateşli yapıyor.

Kapı çalınır ve Trace ağzını yırtar.

"Kaybol!" Dudaklarıma dönüyor, saçlarımdaki eli başımı geriye çekerken diğer eli göğsümü sıkıca kavıyor.

Duvara çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor. Kalçalarımın arkasından tutarak, göz hizasına gelene kadar beni kaldırıyor.

Bir kolunu belime dolayarak ve parmaklarını saçlarıma dolayarak ağzımı tekrar kendi ağzına doğru zorluyor.

Dişler sıyrılıyor, diller sürtünüyor, öpüşme çılgınca, inlemelerimizin ve sık nefes alışlarımızın sesleriyle uğulduyor.

İçgüdülerimle sallanarak kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum. Kalçalarımın arasında sertleşti ve tam içeri kayacak şekilde mükemmel bir pozisyon aldı.

İkimizin de kıyafet giymesi dışında.

Gömleğini çekiştiriyorum, delicesine muhtacım.

"Yavaşla." Ağzıma karşı gülüyor ve parmaklarımı yakasından çekip alıyor.

"Sikini bir daha ne zaman tadacağım?"

"Ben karar verdiğimde." Çenemi öpüyor ve boynumu ısıyor. "Seni uzun süre kızdırmaya niyetliyim."

"Sadist."

Boğazımdaki deriyi ısıyor, iz bırakacak kadar sert. Sonra ağzı benimkine dönüyor, bu sefer daha yumuşak. Dudaklarımız nazik bir hareketle birbirine kayıyor, diller buluşuyor, serbest kalıyor, tekrar ediyor. Ortak nefesler alıyoruz, gözlerimiz kapalı, aynı sevgiyle öpüşüyoruz ve birbirimize aynı isteksizlikle sarılıyoruz.

"İngiliz dilinde," diyor ağzıma karşı, "benim için ne ifade ettiğini tam olarak anlatan bir kelime yok."

"Kelimelere ihtiyacımız yok, Trace." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve bakışlarımı onun sığınağında dinlendiriyorum. "İhtiyacımız olan tek şey bu."

Hüzünlü bir anın içinde, sadece Trace ve ben ve kalplerimizin birleşik atışı.

Ta ki kapı bir kez daha çalınana kadar. "Zaman doldu," diye fısıldadım.

Yüzü sertçe düşüyor ve parmakları sırtıma saplanıyor. Zamanın sonsuza dek dolduğunu mu kastettiğimi sanıyor?

"Trace, ben-" demek istemedim.

"Biliyorum." Elimi tutuyor, kazağıma ve taytıma hızlıca bir göz atıyor ve kapıyı açıyor.

Kapı.

Koridorda dikilen onca insan arasında Max var.

Hayır kelimesini anlamıyor. Trace beni erkekler tuvaletinden çıkarırken gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "Duvarlar ses geçirmez mi?" Omzumun üzerinden Max'e sırtıyorum, Trace'in adımlarına uymak için hızla yürüyorum.

Uzun yürüyüş.

"Pek sayılmaz." Max başının arkasını ovuşturur. "Oh iyi. Görüşmek üzere."

Trace alışveriş arabamızı alıyor ve marketin önüne doğru ilerliyoruz. Kasaya kadar sessiz, eve dönerken sessiz ve garaja park edip önüne baktığında da sessiz.

"Sorun nedir?" Emniyet kemerini açtım ve ona doğru eğildim. "Bir şey yok."

"Mağazadan çıktığımızdan beri bana tek kelimelik cevaplar veriyorsun."

Emniyet kemerini çözüyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakıyor. "Sadece zihinsel olarak kendimi hazırlıyorum."

"Ne için?"

Mutfağın kapısı açılır ve Cole garaja girer. Trace ön camdan ona bakar.

Trace'in hazırlandığı şey buydu -Cole, bu anlaşma ve başka bir adamın kalbimi hızlandırmasını izlemenin kaçınılmazlığı. Göğsüm daralıyor.

"Bir gün gelecek..." Çenemi kavırıyor ve dudaklarıma karşı hırlıyor. "Kendimi tutmayacağım."

twelve

Son yiyecekler de kaldırılırken, Trace bir telefon alıyor ve evin arka tarafına doğru yürüyor, diğer hattaki kişiyle yeni oyun makineleriyle ilgili düzenlemeler hakkında tartışıyor. Telefon kulağındayken dışarı çıkıyor ve beni Cole ile mutfakta yalnız bırakıyor.

"Bu sabah balık tutmak nasıldı?" Cole'un gözlerinden kaçarak buzdolabını karıştırıyorum.

"Huzurluydu."

Sırtımı ona dönüyorum, sanki meyve aromalı yoğurt sırası dikkatimi gerektiriyormuş gibi, oysa tek düşündüğüm Trace'in arabada homurdanarak verdiği söz.

Walmart'ın tuvaletinde kendini tutabilseydi... *Yüce Tanrım*. Boynumdaki diş izinden sırtıma sürdüğü menisine kadar sahiplenici izleri tenimi karıncalandırıyor. Beni iyice ve agresif bir şekilde aldı ve seks bile yapmadık. Sadece anısı bile kaslarımın vücudumda sıkılaşmasına neden oluyor. Ağzımı ona dayamak, sakinin ağırlığını tutmak için can atıyorum-"

"Ne kadar ileri gitti?" Cole mutfak adasındaki taburenin üzerindeki tüneğinden bana ters ters bakıyor. "Affedersiniz?" Boynum tutuldu ve dilim ağzımda kalınlaştı.

"Kendimi tekrar etmeyeceğim." Elleri tezgâhın üzerinde, bir bira şişesinin etrafında kenetlenmiş.

Duruşunda ya da yüz ifadesinde gerginlik yok ama kahverengi gözlerinde karanlık ve huzursuz bir şey çalkalanıyor.

Buzdolabını kapatıp adanın karşı tarafında duruyorum ve midemde kurşunla ona bakıyorum. Trace'in pencerelerin ardındaki silüetine bakma dürtüsü beni pençeliyor ama bakışlarımı Cole'da tutuyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Öne doğru sarsılıyor, gözleri titriyor. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Trace ne kadar ileri gitti?" Savunmaya geçiyorum. "Birinci üs, ikinci üs... gibi terimlerle mi konuşuyoruz? Belki de ben sana her şeyi anlatırken pijamalarımızı giyip birbirimizin saçlarını örmeliyiz."

"Benimle taşak *geçme!*" diye kükrüyor ve tezgâha bir yumruk indiriyor. "Anlaşıldı mı?"

"Bana bağırma," diyorum alçak ve sert bir sesle ve çenemi kaldırıyorum. "Yeterince anlaşılmadım mı?"

Ağzını bir çizgi halinde düzleştiriyor, bana boş boş bakıyor. Sonra gözlerini kırıştırıyor ve dudaklarından şaşkın bir ses çıkıyor, neredeyse hayal kırıklığıyla dolu bir kahkaha.

Dışarıda, Trace çevremde hareket ediyor. Pencere kapıdan onun buz gibi gözleriyle karşılaşıyorum.

Hâlâ telefonla konuşuyor, kapı koluna uzanırken ağzı hızla hareket ediyor. Başımı sertçe sallıyorum ve o da kolunu indiriyor.

"Omurganı geri kazanmışsın, bebeğim." Cole elini yüzüne sürüyor ve dirseklerini tezgâhın üzerine koyarak kendi kendine sırtıyor. "Bana karşı çıktığında çok ateşli oluyorum."

Boynumdaki gerginlik gevşiyor. Cole bir dans olsaydı, Tango olurdu. Karamsar, değişken ve tutku dolu. Öfkeleniyor, balistikleşiyor ve koreografi duyguları, sert ifadeleri ve kol hareketlerini dramatik bir şekilde sergiliyor. Sonra uzlaşır, kendini toparlar ve ışıkları söndürür. Romantizm, baştan çıkarma ve bir elin file çoraplar üzerinde kayması başlıyor. Kalpler çarpıyor, bedenler sımsıkı kucaklaşıyor, yanıyor, tüketiyor ve asla bırakmıyor. Cole'un karmaşık özeti budur.

Arka terastaki uzun boylu, zarif figüre bakıyorum ve içimden gülümsüyorum. İkonik Vals'ten daha görkemli, zarif ya da çekici bir dans yoktur. Ayak hareketleri zamansız ve kontrollüdür, kasıtlı ve zarif bir şekilde dünyanın öbür ucuna giderken gururlu bir duruşla desteklenir. Efsanevi bir peri masalı, iyi giyimli bir prens ve vaatlerle ışıldayan bir saray. Trace güzel bir vals.

Dikkatimi tekrar Cole'a çevirdiğimde, başını eğmiş, sakın gözlerini bira şişesine sabitlemiş ve ağzını acımasızca bükmüş olduğunu görüyorum.

İçim farkına varmakla sıkıştı. Acı çektiğinde kendini kaybediyor. Ve benim yüzümden acı çekiyor.

Ona tereddütle yaklaşıyorum, bıyıklı yanağındaki ince seğirmeyi fark ediyorum. Söyleyecek bir şey arıyorum ve tüm düşünceler Trace'e ve banyodaki çalıntı anımıza yöneliyor. İşte mesele bu.

Yeterince yaklaştığımda bana uzanıyor, sırtım adaya dönükken beni bacaklarının arasına çekiyor.

"Onunla ne olduğunu bana anlatmazsan," diyor sessizce, belimdeki eline bakarak, "o bana anlatacak. Anlaşma bu."

"Ne anlaşması? Kurallardan mı bahsediyorsun?"

"Evet." Alnını göğüs kemiğime dayadı.

"Bana kuralları söylemiyorsun, çünkü onlar üzerinde durmamı istemiyorsun. Ama ne var biliyor musun?"

Onların üzerinde duruyorum *çünkü* onları benden saklıyorsun."

Yenilmiş bir nefes bırakıyor. "Bu gerçekten çok basit. Benim hareketlerim onunkilerin sınırlarını belirler ve tam tersi de geçerlidir. Ben seni öpersem, o da seni öpebilir. Eğer sana burada dokunursa..." Beni bacaklarımın arasından kavırıyor ve elini indiriyor. "Sana orada dokunabilirim."

İçimde bir ürperti dalgalanıyor. Demek bu yüzden dün beni öpmek konusunda tartışıyorlardı.

İlk tepkim "*Sen aklını mı kaçırdın?*" diye bağırarak oluyor. Ama duygularımı bölümlere ayırır ve olaya onların perspektifinden bakarsam, bu kötü bir yaklaşım değil. Eğer Trace beni banyoda becerseydi, bu Cole'a da aynısını yapması için yeşil ışık yakardı. Trace bunu istemedi, onun yerine mastürbasyon yaptı.

Kendilerini kontrol ederek, birbirlerini kontrol ediyorlar. Bu benim üzücü kural koyma girişimimden çok daha etkili. Ama anlamadığım bir şey var.

"Altı aylık zaman çizelgesi ne olacak?" diye sordum.

"Sen araftayken seks yapmama konusunda anlaşmıştık." Kaşları çatıldı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Bu benim fikrimdi. Sen bir karar verene kadar onun yatağından uzak durmanı istiyorum." Bana sert bir bakış attı. "Beni seçene kadar, bu noktada onu bir daha asla beceremeyeceksin."

Boğazıma bir yudum takılıyor. Onu suçlamıyorum. Kimi seçersem seçeyim, beni en iyi arkadaşıyla görmesinin anısını taşıyacak. İkisi de bununla nasıl yaşayabilir?

"Sorun şu ki," diyor Cole, "altı ay dayanabileceğimi sanmıyorum."

Yok artık. Ellerimi dağınık saçlarında gezdiriyor, tepesindeki kalın telleri çözüyorum. "Bir karar vermem ve bitirmem gerek-"

"Hayır." Belimi sıkıca kavıyor. "Bunu aceleye getirmeyeceksin." "Neden olmasın? Uzatmanın faydası yok..."

Sonra kafama dank etti. Bu işin bitmesine hazır değiller. Kendilerinden emin bir hava estiriyorlar, "eğer" değil "ne zaman" diye konuşuyorlar ama içten içe ikisi de seçileceğinden emin değil.

"Bunu uzatıyorsun." Bakışlarım terastaki Trace'e kayıyor. "Çünkü korkuyorsun." "Evet, korkuyorum." Cole doğrulur, gözleri çakmak çakmaktır. "Yazı tura atacaksın diye korkuyorum. ve bırakalım şans karar versin. Şu anda kimi istediğinize dair bir fikriniz yok ve bunu öğrenene kadar da böyle olacak."

Düzensiz bir nefes göğsümü titretiyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Seni seviyorum." Parmaklarını yanağımda gezdiriyor ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ben de seni seviyorum."

Bacaklarımı kendi bacaklarının arasında kavıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ne kadar ileri gitti?" Yaltaklanıyorum, kendi içime kıvrılıyorum.

"Danni." Çeneme dokunup kaldırıyor. "Bana karşı dürüst olduğun sürece, onunla birlikte olduğun için sana asla kızmayacağım."

Dürüstlük iyidir. Kendi kendime başımı sallıyorum, cesaretimi topluyorum ve doğru kelimeleri arıyorum. "Biz-" Sesim titriyor ve tekrar deniyorum. "Seninle benim gittiğimizden daha uzağa gitmedik. dün."

Sakin bir ifade takınmaya çalıştığını söyleyebilirim ama gözlerinin etrafındaki deri o kadar gergin ki patlamasına saniyeler kalmış gibi görünüyor.

"Geldin mi?" Çenesini çalıştırıyor ve sakınleştiriyor. Gözyaşlarım süzülürken yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

"Bu yeterince cevaptı." Kollarını etrafımda dolaştırıp göğsümü kendine doğru çekerken ses tonunda herhangi bir yargılama yok. "Range Rover'da mı oldu?"

"Walmart'taki tuvalet," diye fısıldıyorum.

Göğsünün derinliklerinde homurdanıyor.

"Klas."

"Arabanda dolaşıp sana saygısızlık etmemi mi tercih edersin?"

"Hayır." Eli dalgınca sırtımı okşuyor. "Geldi mi?"

Omuzlarım öne düşüyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Bu ayrıntıları onun yerine benden duymayı tercih ettiğini biliyorum ve bu konuda açık olmaya çalışıyorum. Ama bu beni ucuz hissettiriyor Cole. Sanki onunla paylaştığım samimiyetin hiçbir anlamı yokmuş gibi."

"Eğer bir anlamı olmasaydı, burada olmazdık." Sırtımı okşuyor, şefkatle, merhametle. "Gerisini Trace bana anlatabilir."

"Hayır, bunu yapabilirim. Sadece ihtiyacım var-"

Arka kapı açılıyor ve Trace telefonunu cebine koyarak içeri giriyor. Bakışları önce bana, sonra Cole'a odaklandı. Dudakları kaşlarını çatarak bize doğru ilerliyor.

"Ona kuralları sen söyledin." Yanımızdaki tabureye çökerek Cole'a ters ters bakıyor.

"Onu rahat bırakmadı." Cole beni bacaklarının I'sine doğru çekiyor ve nefesinin altından "Baş belası" diyor.

"Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum." Kısa kollu ceketinin içinde şişen pazusunu çimdikliyorum.

Göm lek.

öyletti?" Trace beni dikkatle izliyor. "Evet." Yüzüm ısınıyor. "Biz de tam bunu tartışıyorduk."

"Her şeyi duymadım." Cole başparmağını kalça kemiğine sürüyor. "Bu onu rahatsız ediyor."

"Konuşmayı ben bitiririm." Trace gözlerini bana doğru kaldırdı.

"Gidebilirsin-" "Bana camdan yapılmışım gibi davranma." Kollarımı kavuşturuyorum.

"Bunun için kaydolmadın." Trace bana doğru eğildi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Seni korkunç bir duruma soktuk. İkimizi de sevmeyi sen seçmedin. Ama buna katlandın, doğru olanı yapmaya çalıştın. Yalan söylenmesini, kandırılmayı, uyuşturulmayı, kaçırılmayı ve bir ileri bir geri sürüklenmeyi sen istemedin. Ama hâlâ buradasın, her zamankinden daha güçlü ve cesursun." Geriye doğru kayıyor ve bir parmağını çenesinin altına koyuyor. "Camdan yapılmadığımı *biliyoruz*."

Cole dudaklarına bakarak, "Damarlarında titanyum var," diye mırıldanıyor.

Dedi çelik gibi kolları olan adam. Elimin pazusunun kıvrımından aşağıya inmesine ve adaya yaslanmasına izin veriyorum.

"Demek istediğim," diyor Trace, "bu karmaşayı Cole ve ben yarattık ve sizi daha fazla üzmeyi reddediyorum." Çenesini koridora doğru itiyor. "Git dans et, Danni. Çok uzun zaman oldu."

O haklı. Beş hafta önce, hayatımın en önemli dansını kaybettiğimi düşünmüştüm. *İlk dansımı*. Müzik içimde öldü, çünkü kırık bir kalbin ritmi yoktur. Ama yeniden atıyor. Ne kadar sürerse sürsün onları geri aldım ve bunun için dans etmek istiyorum. Eskiden *onlar için* dans ettiğim gibi dans etmek istiyorum.

Gitmek için harekete geçiyorum ama bir an daha oyalanmak zorunda hissediyorum. Bir elimi Cole'un başının arkasına koyarak Trace'e uzanıyorum ve ensesini kavriyorum. İkisiyle de fiziksel bir bağ kurarak dudaklarımı Cole'un alnına değdiriyorum ve öpücüğü Trace ile tekrarlıyorum.

Bırakmaya gönülsüzüm. Sadece onları tutmak, hep yakınımda tutmak istiyorum. Ama bu iş böyle bitmiyor ve bunu kalın kafama sokmam gerekiyor.

Ellerimi bırakıp geri çekiliyorum, Cole'un kahverengi gözlerinin sıcaklığı altında ısınıyor ve Trace'in kutup mavilerinin derinliklerinde titriyorum. Nabzımın atlaması ayaklarımı hızlandırıyor ve oturma odasından geçip eğimli merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Koridorun köşesini döndüğümde duruyorum ve nefesimi tutuyorum.

Uzun bir sessizlik. Sonra Trace'in tahta sesi. "Onun üzerine boşaldım, *içine* değil. Onun hiçbir parçası sikime dokunmadı..."

Sözlerinin kulağa klinik ve duygusuz gelmesinden nefret ederek parmak ucunda uzaklaşıyorum. Ama anlıyorum. Tahrik etmeye çalışmıyor. Cole'un açıkça belirttiği sınırları aşmadığından emin olmak istiyor.

Dans stüdyosunda soyunma odasına girip tayt şort ve askılı bluz giyiyorum. Kapsamlı bir esneme rutininin ardından müzik setine geçiyorum ve sonsuz şarkı listesinde sonsuza kadar geziniyorum. *Çok mutlu. Çok yavaş. Yeterli tavır yok. Yanlış ruh hali*. Sonra daha önce hiç dans etmediğim bir şarkı geçiyor ve duraklıyorum.

Amy Winehouse'dan *Back to Black*. Beyoncé bu şarkıyı cover'ladı ama beni etkilemesinin nedeni bu değil. Çarpık bir aşk üçgeni hakkında, biraz ezilmiş ama cesaret ve ruh dolu. Play tuşuna basıyorum ve odanın ortasına doğru ilerliyorum.

Piyano riff'i davul, tef ve bolca yankı içeren bir düzenlemeyle başlıyor. Nazal vokaller odada yankılanırken, melodi kulaklarımdan süzülüyor ve doğrudan kalbime giden yolu buluyor.

Omurgam uzuyor. Göbeğim sıkılaşıyor. Kanım uğulduyor.

Ve dans etmeye başlıyorum.

thirteen

Yemek yemek, uyumak ve duş almak dışında dört gündür dans etmeyi bırakmadım. Kaslarım acımasızca ağrıyor. Ayak tabanlarım su topladı ve diz arkası kırışımı çektiğime eminim. Ama Tanrım, kendimi yeniden buldum.

Koreografi ya da ayak hareketleri hakkında hiç düşünmedim bile. Bir iş için oryantal dans rutinleri yaratmak ya da yaklaşan bir performans için pratik yapmak zorunda değilim. Sadece sevdiğim müzik eşliğinde hareket etmek için dans ediyorum.

Kendimi özgür hissediyorum. Meditatif. Büyülenmiş.

Binlerce kez gittiğim bir yere araba sürerek gitmek gibi. Nereye döneceğimi ya da ne zaman vites değiştireceğimi düşünmeme gerek yok, çünkü oraya nasıl gideceğimi ve ne yapacağımı biliyorum. Bilinçaltım kontrolü ele alıyor ve Trace'in kaşlarının çatıklığını düşünmek, Cole'un gamzelerinin bir sonraki görüntüsünü tahmin etmek ve hangi ağzı daha çok yalamak istediğime karar vermek gibi eğlendirici şeyler için bilinçli zihnimi serbest bırakıyor.

Derin düşüncelerle dans ederken, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok. Sorumluluklar yok. Sadece müzik, hareketler ve içine gömüldüğüm, daha derine, temelime, özüme indiğim bu akışkan hipnotik durum. Ve işte orada onu arıyorum. O kişiyi. Seçimi. Ruhumun iliği.

Bazen onu gördüğümü
sanıyorum. Sanırım
biliyorum.

Ama şüpheler, inkârlar ve... korkuyla örtülü, çünkü lanet olsun, korkuyorum. Kalbimin bir parçasını söküp onu bana veren adama geri verdiğim o iğrenç anı hayal ederek kendime işkence ediyorum.

Bu yüzden dans etmeye devam ediyorum, ruh halime uygun şarkıları ve tarzları değiştiriyorum. Bugün hip-hop. Rahat ve eğlenceli, seksi ve duygulu, elektronik ritimler hareketsiz oturmayı imkansız kılıyor.

Hoparlörlerden Ying Yang Twins'in *Wait* şarkısı yükselirken, yüzümü pencere duvarına dönüyorum, yanaklarım efordan ve öğle güneşinin parıltısından sıcak.

Boom-ba-snap-boom. Bum. Snap. Kalçalarımı sallıyorum. *Boom-ba-snap-boom. Boom. Snap.* Vücudum kıvranıyor, davulun vuruşlarını keskin itişlerle noktalıyorum.

Deseni, ses vurgusunu, titreşen titreşimleri hissediyorum. Ayaklarımı genişçe açıp var gücümle

sallarken enerji beni ele geçiriyor. Ellerim vücudumun üzerinde kayıyor. Omuzlarım yuvarlanıyor ve saçlarım

etrafımda sallanıyor. Kalçamı kaldırıyorum ve dizlerimi bükerek yere doğru alçalıyorum. Karın kaslarım dalgalanıyor. Kıçım esniyor. Ve duruyorum.

Penceredeki yansımasını görmeden önce onu hissediyorum.

Tam boyuma yükselip arkamı dönüyorum.

"Durma." Cole bana doğru ilerliyor, yalınayak, gömleksiz, kotunun fermuarı açık ve saçları nemli, seksi bir dağınıklık içinde.

"Duştan yeni mi çıktın?" Kalçalarımı sallıyorum, yavaş ve sabit bir şekilde onun bakışları altında.

"Evet." Etrafımda dönüyor, kapüşonlu bakışları cilveli gülümsememden vücudumun her santimine dokunuyor ve

Spor sütyenimi, minik dans şortuma ve çıplak bacaklarıma geçirdim. "Koşuya çıktım."

O ve Trace her gün ormanlık arazideki patikalardan yararlanarak koşuyorlar. Bazen birlikte koşuyorlar.

Kapalı kapıya bakıyorum. Beni cezalandırdıkları günden beri ilk kez onlardan biri buraya adım atıyor.

Cole bakışlarımı takip ediyor. "Trace bütün gün ofiste iş görüşmeleri yapıyor."

"Zamanını benimle paylaşacağını söyledi. Bu mudur yani?"

"Evet. Kendine birkaç gün ayırmanı istedim." Gözlerinde gururla stüdyonun etrafına bakıyor.

"Mekan nasıl gidiyor?"

"Bayıldım Cole." Yanaklarımda yumuşacık bir gülümseme beliriyor. "Hiç ayrılmak istemiyorum." "Bu kulağa hoş geliyor."

Şarkı bitiyor ve Usher'dan *Yeah'nin* tanıdık ritimleri odaya yayılıyor. Tempoya kapılıp içgüdülerimle hareket ediyorum. Kalçalarım, gövdem, kollarım - vücudum bu akılda kalıcı ritmi biliyor ve seviyor.

Cole'un ağzında muzip bir gülümseme belirir.

Geriye doğru adım atıyorum, zıplıyorum ve kollarımı başımın üzerinde sallıyorum. "Ne?" "Onu tokatlayacağım."

"Bu mu?" Yere eğilip tekrar yukarı kayarken bir elimi arkamda gezdiriyorum. "Evet."

"Gel beni al." Elektronik ritimlerle zıplayarak ve hareketlerimi patlatarak odanın içinde geri geri gidiyorum.

Kovalıyor, yüz ifadesi o kadar yoğun bir şekilde aç ki kendimi sersemlemiş, canlı ve çılgınca tahrik olmuş hissediyorum. Beni pencerelerden yakaladığında, bale barına doğru döndürüyor. Sonra içeri giriyor, kalçalarımızı senkronize ediyor ve müzikle birlikte gıcırdatıyor.

Çıplak göğsü sırtımı yakıyor, ağzı boynumda sıcak ve elleri her yerde dolaşıyor. Vücutlarımız birbirine sıkıca bastırılmış, tek bir vücut gibi hareket ediyoruz, sallanıyor, tutuyor ve nefes nefese kalıyoruz. Beni asıl harekete geçiren nefeslerimizin sesi. Onunkiler yorucu ve sığ, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini söylüyor.

Yontulmuş fiziği etrafımda toplanıp oynasırken terler tenini ıslatıyor. Sert, çok uzun ve şişmiş bir şekilde bana bastırıyor ve ben çözülmemiş düğmeyi düşünmeden edemiyorum. Ve çeğiştirilmesi gereken fermuarı. Ve giymediğini bildiğim iç çamaşırını.

Vücudu seks için yaratılmış ve çiftleşiyormuş gibi dans ediyor. Kalçaları itiyor, elleri etini sıkıyor, o yönetiyor ve ben takip ediyorum. O çeikiyor, ben veriyorum. Sonra ayrılıyorum, alaycı daireler çizerek etrafında dönüyorum.

Beni bir avcı gibi izliyor, gözleri arzudan sarhoş olmuş ve öpücük şeklindeki ağzı beni çağırıyor. Onun tarafından tamamen ele geçirilmiş bir halde, karnımdaki ateşle daha da yaklaşıyorum. Beni belimden yakalıyor, vücutlarımızı göğüs göğüse hizalıyor ve kalçalarımızı döndürüyor. Sonra ağzını benimkine yapııştırıyor.

Sonsuza dek sürececek bir an için öpüşüyoruz, havasız bir alanda, tek bir beden olarak dans ediyoruz,
ten

kayıyor, uzuvlar birbirine dolanıyor ve kalpler vahşileşiyor.

Tanrım, dudaklarına bayılıyorum. Hikayemiz orada, onun gamzeli gülümsemesinde doğdu. Paylaştığımız her öpücük, tanıştığımız gün bildiklerimizi doğruluyor. O benim ilk aşkım, ben de onun. Biz kaderin bir takımıyıldızıyız, aşk ölümüne, yalanlara ve aşka dönüyor ve her şeye rağmen gözlerimizde yıldızlarla dönmeye devam ediyoruz.

Birkaç şarkı boyunca dans ediyoruz, ciğerlerim yanana ve ağzım uyuşana kadar öpüşüyor ve sürtünüyoruz. Onun kollarındayken kendimi et ve kemikten daha fazlası gibi hissediyorum, sanki çok önemli bir şeyin yarısıymışım gibi. Sanki dünyada çok az insanın deneyimleyebildiği nadir ve dokunulmaz bir şeyin temel bir parçasıymışım gibi.

"Koreografisini yaptığın dansı öğrenmek istiyorum." Boynumu okşuyor ve ellerini sırtımda gezdiriyor.

"Hangi dans?"

"Dört yıl önce öğrenmem gerekeni." İlk

dansımız.

Hiç gerçekleşmeyen dans.

Külleriyle birlikte gömdüğümü sandığım bir hayali gözümün önüne getirirken kalbim sıkışıyor. İlk aşkımla bir evlilik.

Bir düğün dansı.

Cole ile.

Damarlarımda sıcak, yapışkan bir umut dalgalanırken, başka bir duygu içime çarpıyor ve her şeyi durduruyor.

Korku.

Balo salonu, beyaz elbise, smokin, alyanslar ve odada dönerken gülümsemelerimiz gibi fikirleri ne kadar sevsem de, korku içeri girdiğinde tüm mutluluğum paramparça oluyor, o kıskanç fahişe.

Cole geçmişte beni incitti ve bunu tekrar yapabilir. Bu dansa çok bağlıyım ve ona adımları öğretmek ona olan bağlılığımı derinleştirebilir. Ya bunu biliyorsa ve bu sadece Trace'i alt etmek için bir manevraysa? Ya ona öğretirsem ve sonunda dansı Trace'e veririm? Bunu Cole'a yapamam.

Ona söylemek için ağzımı açtım...ne? Bilmiyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bana bir kuyunun dibindeki bozuk paraymışım gibi bakıyor. Pastanın üzerinde titreyen bir mum. Gökyüzünde kayan bir yıldız. Ben onun dileğiyim, o da benim.

"Yalan söyle bana, Danni. Bana aynı kaderi paylaşmadığınızı

söyle." "Söyleyemem." Gözlerimi kırıştıyorum, kalbim

kekeliyor. "Yalan söylemeyeceğim."

Dört yıl boyunca sıçradık ve yükseldik. Düştük ve çakıldık. Sonra kendimizi toparladık ve tekrar atlادık. Biz bir şans fenomeni değiliz. Olmamız gerekiyordu ve kader her zaman yolunu bulur.

Alnımı onunkine yaslıyor, omuzlarının geniş yamaçlarına sarılıyorum. "Adımları öğrenmeye ne zaman başlamak istersin?"

Bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor, gamzelerini patlatıyor ve kahverengi gözlerini hevesli bir ışıltıyla boyuyor. Beni yerden kaldırıp kanepeye taşıyor ve sırt üstü yatırırken öpüyor.

Kapıya bakmak için boynumu eğiyorum. "Ne hakkında-?"

"Trace içeri girmeye cesaret edemez ve burada hiç kamera yok." Dudaklarımı ısırtıyor. "Artık casusluk yok."

Üzerimde diz çökerek, ateşli yalamalarla öpüşmeyi derinleştiriyor. Eli boynumun üzerinde kayıyor,

Saçlarımdan vücuduma doğru iniyor ve spor sütyenimi sabırsızca, agresif bir şekilde çekiyor. Üstünü çıkarmasına yardım ediyorum ve ağzı meme ucuma düşüyor, dili tomurcuğun etrafında geziniyor ve kıvrılıyor.

"Tanrı'ya yemin ederim..." Şortuma doğru ilerliyor, bakışlarımı tutarken bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Amin acıyana ve bu odadaki duvarlar adımları öğrenene kadar durmayacağım."

Bacaklarım titriyor ve fermuarını zorlayan şişkinliğe bakıyorum. "Her zaman sert misin?" "Evet." Şortumu fırlatıp atıyor ve vücuduma tırmanıyor. "Çünkü sen her zaman çok seksisin." O Ellerini göğüslerimin etrafında dolaştırıyor. "Zamanın yüzde doksan dokuzunda kafamın içinde seni beceriyorum."

"Peki ya diğer yüzde bir?"

"Yükümü elime boşaltıyorum."

"Cole," diye inliyorum, onun geniş okşamalarının altında kıvranıyorum. "Şiirsel konuşmana bayılıyorum. Sen ve o pis ağzın."

"Benim kirli ağzım romantik şeylere bayılır." Dişlerini göğsümde gezdiriyor. "Amını yemek ve boşalmanı yalamak gibi."

Bir elini bacaklarımın arasına sokuyor, kaslı ön kolunu kullanarak beni daha geniş açıyor. Bir dizini yanımdaki kanepeye koyarak ıslaklığımla oynuyor, beni açıyor, sıcaklığımla yayıyor ve parmaklarını derinlere daldırıyor.

O hınzır bir ustalikle itip kakarken sırtım kavisleniyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Ellerimi saçlarına gömüyorum, inliyorum ve kalçalarımı sallıyorum. İstiyorum. İhtiyacım var. Tanrım, uzun parmakları içimi okşarken aradaki farkı anlayamıyorum.

Sıcak, ıslak dudaklarıyla sivri meme uçlarıma tapıyor ve tekrar yukarı kayıyor, yüz yüze geliyoruz. Elimi kaşınan yanağına sürüyorum ve o da beni türümüzün son örneğiymişiz gibi, sevgisiz bir dünyada soyu tükenmiş bir türmüşüz gibi öpüyor.

Sonra ağzımı bırakıyor, öpücüklerini göğüs kemiğimden aşağıya, karın kaslarımdan üzerinden geçiriyor, bıyıklarını tenimde gıdıklıyor. Dudakları açgözlü, vücudumun dokunduğu her yerini ele geçiren, yutan ve yağmalayan türden.

Başını eğip amıma doğru inliyor. "Çok sıkı ve tatlı." Dişlerini hassas etime batırıyor. "Bu güzel pembe amcığı kırmak istiyorum."

"Al bakalım." Altında şehvetle dönüyorum.

Kurt gibi sırtlıyor ve yüzünü bacaklarımın arasına indiriyor. Sonra sanki son kez yiyormuş gibi beni yiyor, öpüyor, emiyor ve dilini piercingimin etrafında dolaştırıyor. Derinlere dalıyor ve ıslaklığın her damlasını yalıyor. Parmaklarımı saçlarında sıkıyorum ve bacaklarımı boynuna doluyorum, inliyorum, tutunuyorum ve mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlıyorum.

Bir elini vücudumda gezdirerek göğsümü avuçluyor ve meme ucunu sıkıyor. Uyluklarımdan iç kısımları yanıyor ve iç kaslarım spazmodik kasılmalarla şişiyor.

Gözlerini benimkilere dikeyiyor ve dudaklarını bana daha sert bastırarak beni daha da yakınlştırıyor, yükselen zevk dalgası boyunca daha da hızlandırıyor.

"Cole!" Ağzına karşı sarsılıyorum ve saçlarını çekiyorum, içimdeki her şey teslim olurken kanepede kıvranıyorum. "Geliyorum. Sakın durma. Durma."

İnlemelerim azalana ve bedenim gevşeyene kadar emiyor ve burnunu sokuyor.

Bacaklarımdan arasına girdiğinde hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum. Parmakları sıvıslıkla dolu, aşırı uyarılmış alt dudaklarımda gezinirken fermuarının sesi nabzımı hızlandırıyor. Sonra parmakları değil. Sertliğinin şişman, dolgun başı. Islaklığımın içinde kaydırıyor, klitorisimin etrafında dönüyor ve beni kıvrandırıyor.

Bir an için içine sokacağını düşündüm. Ama onun yerine geri çekiliyor ve kalçalarımı kavıyor. Kot pantolonu kıcının altında toplanıyor ve yontulmuş kalçaları boyunca uzanıyor. İç çamaşırı yok tabii ki.

Boyu açık fermuardan sarkıyor, kalın ve damarlı ve serbest kalmak için sarsılıyor.

"Beni bununla boğmana izin veriyorum." Kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

İnliyor ve bir elini sikinin etrafına sarıyor. "Tatlı ve masum olduğun zaman aldığın o bakışı biliyor musun? Ben de öyle."

Sonra üzerime eğiliyor, ağırlığını başımın yanındaki bir kola veriyor ve kendini okşamaya devam ediyor.

Gözleri benimkilerle birleşiyor, gözbebekleri büyüyor ve dudakları erotik bir şekilde ayrılıyor. O kadar heyecanlanmış ki uzun süre dayanamayacak. Çok kötü, çünkü onu saatlerce böyle izleyebilirdim.

Kas yığınının bir duvar gibi, o yontulmuş tümseklerde ve vadilerde bir gram bile yağ yok. Altın rengi teni ipek gibi pürüzsüz, göğsünde ve kollarında bir tutam kıl var. O bir erkeğin erkeği, kaba ve yuvarlanan, bir erkeğin cinsel canavarı ve ona şu anda onun ve sadece onun olacağını söyleseydim, ışıklarımı becerirdi.

"Danni." Vuruşları hızlanıyor ve kalçalarının sallanması düzensiz bir tempoya dönüşüyor. "O muhteşem göğüslerinin her yerine boşalacağım." Çenesi düşüyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Siktir. Oh, siktir, bebeğim. Oradayım."

Kot pantolonlu kalçalarını kavıyorum, göğsümün üzerine süt beyazı boşalma ipleri fişkırtırken tırnaklarımı geçiriyorum.

Nefes nefese ve bitkin bir halde üstüme yığıldı. Sonra sırt üstü yatana kadar bizi döndürüyor. Sahiplenici dudakları benimkileri buluyor ve beni taparcasına öperken bir yandan da saldırgan bir şekilde kıcımı kavıyor.

Göğsüne yayılıyorum ve ağzının içini yalıyorum, onun tadının tadını çıkarıyorum.

"Dudaklarındaki amımın kokusunu seviyorum.

"Göğüslerindeki boşalma hissini seviyorum." "Seninle yapış yapış olmayı seviyorum."

"Seninle olmayı seviyorum. Nokta." Elini kıcımda kenetliyor ve bizi etrafımızdaki dünyayı silen bir öpücüğün içine atıyor.

Sertten yavaş, seksiden derine ve aradaki her kavrama gidiyor. Cole'la da bunu yaşıyorum: uç noktalar, orta yol ve aradaki tüm mükemmel küçük anlar.

O benim kafamda takılı kalan şarkı, kalp tellerim düğümlenene kadar beni dans ettiren şarkı.

Eğer o benim seçimimse, eğer bu benim kararım, havai fişek patlamasıyla gelmiyor. Zihnimin arkasında bir fısıltı, onunla tanıştığım anda bildiğim şeyi bana hatırlatan zayıf, küçük bir ses.

O benim ilk ve son aşkımdır. Bu o. Seçimim o olmalı. Ama ya yanılıyorsam?

En azından keşfedilecek ve denenecek bir şey, bir duygu. Emin olmalıyım.

fourteen

Önümüzdeki iki ayı, geleceğimin geçmişim olup olmadığını, ilk aşkımın son aşkım olup olmayacağını belirlemeye çalışarak geçirdim. Zihinsel olarak bir karar verdim. Ama kalbim henüz bir ipucu vermedi.

Lanet olsun benim pul pul kalbime.

Ve lanet Trace. İçimin dışıma çıkmasının sebebi o.

Cole ile yalnız kaldığımda, telaşlı düşüncelerimin ortasında belli bir huzur buluyorum. Haftada birkaç kez onun teknesinde balık tutuyoruz. Alışverişe çıkıyor, parkurlarda koşuyor ve birlikte yemek hazırlıyoruz. Ve dans ediyoruz.

Ona düğün şarkımız Beyoncé'nin *XO*'su için koreografisini yaptığım adımları öğrettim. Beni odanın içinde döndürdüğünde - duruşu güçlü, ayak hareketleri kendinden emin ve gözleri ıslıl ıslıl - kahretsin, ama onun için bir aptalım. Onu dünyada var olan tüm aşkla seviyorum.

Trace ile yalnız kalana kadar. Benimle dans etmedi ama ona ne zaman ne yapmak istediğini sorsam cevabı hep aynı oluyor.

Seni dans ederken izlemek istiyorum.

Ve oğlum, o izliyor. Ben sadece onun için serbest stil dans ederken, direk dansı yaparken, göbek dansı yaparken onun imkansız gözleri beni esir alıyor. Stüdyoda bire bir zaman geçirmediğimiz zamanlarda, kanepede ya da yatakta film izliyoruz. Adam sarılmayı seviyor. Sıcak, tüylü, *sevimli* bir şekilde değil. Daha çok "*hadi oradan, seni kollarımla zapt ediyorum*" tarzında.

Bugün üçümüz birkaç kasaba ötedeki kapalı bir atış poligonundaydık. Cole'un cephaneliğinden getirdiği silahlarla birkaç atış yaptım. Bazı mermiler kağıt hedefi vurdu. Çoğu kağıdın etrafında kıvrıldı ve arka duvardaki eğimli bankete tükürdü. Yanlışlıkla bir sonraki şeritteki hedefi vurmuş olabilirim, bu da Trace ve Cole'u kahkaha krizine soktu. Her neyse. Denedim ve bunu yaparken eğlendim.

Ama ölümcül silahlarla ateş etmelerini izlemek kadar eğlenceli değil.

Silah seslerini bastırmak için kulaklarımda tıkaçlarla arkalarındaki bankta otururken, kışkılarını muhteşem bir şekilde görebiliyorum. Kendi şeritlerinde yan yana duruyorlar, mermileri paylaşıyorlar, silahları değiş tokuş ediyorlar, gülümsüyorlar ve görünüşe göre iyi vakit geçiriyorlar.

Etkileşimlerini izlemeyi seviyorum. Cole, diğer adamın vurduğu bir hedefi görmesini istediğinde ya da silahla ilgili teknik bir sorusu olduğunda Trace'in dikkatini çeker. Bazen, Trace ne yaptığını durdurur

sadece Cole'un atışını izliyor.

Ama bu dostluğun altında yatan bir şey var. Aralarında yoğun bir rekabet gerilimi var. Küçük şeyler; duruşlarındaki sertlik, aralarındaki kesik bakışlar, bana bakışları. Bir zombi kıyameti planlamadığım için kimin daha iyi nişancı olduğu umurunda değil. Ama onlar için önemli.

Bu bir savaş, Danni.

Göl evindeki ilk birkaç gün Cole'un yorumunu tam olarak anlayamamıştım. Ama onlarla iki ay yaşadktan sonra anladım.

Hala geceleri aynı yatağı paylaşıyoruz ve başlangıçta belirledikleri cinsel sınırları aşmadılar. Sanki seksin cazibesini birbirlerinin kararlılığını ve daha iyi bir erkek olma azmini baltalamak için kullanıyorlar.

Oral seks mi? Buna izin vermiyorlar. İkisiyle de oral seks yaptığım gerçeğini kabullenmiş görünüyorlar. Ama belli ki, ikisi de kendi olmayan bir alete ağzımı koymamı hazmedemiyor.

Ya da belki başka bir şey vardır. Belki de hangisinin daha uzun süre dayanabileceğini görmek için bir oyun oynuyorlar, sanki kimi seçeceğimi belirleyen bir faktörmüş gibi.

Öyle mi? Bir ilişkiyi seks üzerine kurmayan birine daha fazla saygı duyar mıydım?

Sanırım duyardım.

Bu bir yumruk ya da kan savaşı değil. Bu bir karakter ve irade, psikoloji ve kalp savaşı. Sözcükler ya da fiziksel güç olmadan, duygusal bir düzeyde birbirleriyle savaşıyorlar. Devam eden bir savaşın nüanslarını hissederken, benim fark edemediğim ne kadar rekabet olduğunu merak ediyorum.

Bunu bitirmek bana bağlı.

Trace başlangıçta bana kararımı bilseydim hepimizin bileceğini söyledi. *Ve öyle de olacak.*

Sözlerini gerçekten aşırı analiz etmek istersem - ki buna eğilimim var - *kararımı bilmek zihnimde bilmek* mi yoksa *kalbimde bilmek* mi demek? Çünkü sanırım aklım biliyor ama bunu onlarla tartışmadım. Hâlâ dört ay daha burada, arafta kalacakmışız gibi davranıyorlar.

Bu arada, kendimi daha hızlı bir çözüme hazırlamaya çalışıyorum, Trace'i dışlamak için ince girişimlerle başlıyorum. Bazen onun ilgisine karşılık *vermemek* için kendimi zorluyorum, bazen o bunu fark ediyor ve acımasız bir bakışla nefesimi kesiyor. Ama asla tek kelime etmiyor.

Düşüncelerimi okuyabiliyor mu? Yoksa daha derin ipuçları mı arıyor? Kalbimin bir başkasına ait olduğunu gösteren ipuçları mı? Eğer ikincisiyse, bir süre daha arayacak. Belki de sonsuza kadar.

Sanırım kafamın içinde çok fazla zaman geçiriyorum. O kadar çok ki kendimi rahatsız etmeye başladım. Şakaklarımı ovuşturarak dikkatimi önümdeki manzaraya yönlendiriyorum.

Birlikte durmuşlar, başlarını eğmişler, Cole'un elindeki tabancanın haznesini inceliyorlar.

Cole'dan daha uzun ve zayıf olan Trace, tasarımcı kotu ve beyaz yakalı gömleğiyle cilalı bir erkeklik sergiliyor. Muhtemelen tarihte atış poligonuna kolalı kıyafetlerle giden tek adamdır. Kusursuzca şekillendirilmiş sarı saçları, ilahi bir el tarafından yontulmuş aristokrat yüz hatları, sofistikeliği onu sadece silahla daha ölümcül gösteriyor.

Cole, yırtık kot pantolonu ve siyah deri ceketiyle ham, sağlam bir güç. Dağınık kahverengi saçları, seksi sakalları, kare çene çizgisi ve bana doğru her kayışında nefesimin kesilmesine neden olan koyu renk gözleriyle anarşinin vücut bulmuş hali.

"Sorun silah değil." Trace ona ters ters bakar. "Doğruluğun bok gibi. Emeklilik sen."

"Güzel hikâye, kardeşim." Cole metalik bir *tingirtıyla* sürgüyü bırakır. "Sen çeneni kapattığında iyi kısıma geçmeye ne dersin?"

"Köy aradı." Trace kendi şeridine döner. "Aptallarını geri istiyorlar."

Nabzım hızlanıyor ve en son ne zaman bir anlaşmazlığa silahla dahil olduklarını hatırlıyorum.

"Tamam." Ayağa fırlıyorum ve ellerimi çırpıyorum. "Kim dondurma yemeye gitmek ister?"

"İstedğin bu mu?" Cole gözlerini yumuşatıyor ve bana istediğim her şeyi vereceğini söylüyor.

Neredeyse her şeyi.

Üçümüzün sevmesini, gülmesini ve sonsuza dek mutlu yaşamasını istiyorum. *Birlikte*. Ama bu aptalca bir hayal.

"İstiyorum... ihtiyacım var..." Sırıttıyorum. "Aradaki ince çizgi dondurmadır."

Üç hafta sonra Cole beni *The Angry Fly* adlı karanlık ve uğultulu bir gece kulübüne götürüyor. Duman makinelerinden çıkan yoğun bir sis havayı pıhtılaştırıyor, neon ışık parçalarıyla deliniyor. Etrafımda üniversiteli gençler gümbür gümbür müzik eşliğinde hoplayıp zıplıyor, vücutlarını birbirine bastırıyor, cinsel bir heyecanla gıcırıyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyorlar.

Trace bize içki sipariş etmek için kapıdan ayrıldı. Bu onun sahnesi değil. Benim de değil. Artık değil. Ama Destiny's Child'ın *Lose My Breath* şarkısı hoparlörleri titretirken, içimde bir heyecan oluşuyor, serbest kalmak için seğiriyorum.

Buraya gelmek için kırk dakika araba kullandık. Dans pisti ve iyi müziği olan en yakın mekan burası.

Springfield, Missouri bir üniversite kenti ve belli ki burası olaylı bir yer. Çok renkli saçları ve piercinglerinden mini eteklerine kadar genç kızlar duvarlardan ve bar taburelerinden damlıyor.

Atmosfer kirli vestiyer seksini çağırıştırıyor, devasa alan am koklayan erkek öğrenciler ve elektronik ritimlerle havayı yumruklayan sakallı Y kuşağı ile tıka basa dolu. Buradaki en yaşlı üçüncü kişi olabilirim. Cole ve Trace beni birkaç yılla geçtiler.

Bugün 29 yaşına girdim.

Birkaç hafta önce, kalabalık bir dans pistinde onlarla birlikte coşmak istediğimden bahsetmiştim. Birkaç saat önce bana yeni bir elbise ve şehirde bir gece sürprizi yaptılar. Eğer benimle dans ederlerse, bu şimdiye kadarki en iyi doğum günü olarak kayıtlara geçecek.

Elimi siyah kılıf mini elbisemde gezdiriyorum, vücuduma şekil verişine bayılıyorum. Stratejik kesiklerle, kızgın bir makas tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyor. Göğsümden kalçalarıma kadar uzanan geniş yırtmaçların arasından tenim görünüyor ve iç çamaşırı giymeme gerek kalmıyor. Askılı stilettolarla eşleştirilen bu kıyafet, seksi bir havaya sahip.

Hevesli üniversiteli gençlerin bana doğru kayan bakışları Cole'un beni yanına çekmesine ve omuzlarımı kolunun ağırlığı altında ezmesine neden oluyor. Bizi dans pistine doğru yönlendirirken yağsız kasların esnemesinden zevk alarak beline sarılıyorum.

Kesin olan bir şey var. O ve Trace beni burada asla yalnız bırakmazlar. Bir saniye bile. Bu da bana asılacaklar diye endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyor. Sahiplenici nöbetçilerim etrafımda dolanırken bana yaklaşacak kadar taşaklı bir adam yok burada.

Mart ayının ılık havası ceketlerimizi evde bırakmamızı mümkün kıldı. Cole, yıpranmış *Sex*

Pistols tişörtü, solmuş kot pantolonu ve çivili saçlarıyla modaya uygun bir şekilde eski tarz ve asi görünüyor. O kadar

Ellerim onun sert, oyulmuş vücudunun her santimetresine dokunmak için titriyor.

Dans eden kalabalığa ulaşıyoruz, kıvranan bedenler çakan ışıkların altında engin bir okyanustaki dalgalar gibi dalgalanıyor. Beni içeri çekti, ama barı tarayarak geri çekildim.

"Trace'i beklemeliyiz." Müziğin üzerine bağıriyorum.

Cole çenemi kavriyor ve yüzümü dans pistinin uzak tarafına doğru çeviriyor.

Bir bar taburesine uzanmış olan Trace, bir kadeh amber şarabını yaladığı dudaklarına götürüyor. Dirseği, açılmamış iki şişe Bud Light'ın yanındaki yüksek bir masaya dayanıyor. Koyu renk pantolon giymiş ve yaka düğmelerini açık bıraktığı gömleğini içine sokmuş.

Eğer o lezzetli kaşlarında bir duygu varsa bile ben göremiyorum. İfadesiz, neredeyse sert, onu okumak o kadar zor ki dans etmek konusunda tereddütlerim var.

Sonra göz kırpmıyor ve içimdeki her şey eriyor. Kahretsin, o seksi ve bunu çok iyi biliyor. Bardaki her kadın da öyle.

İki esmer etrafını sarmaya başlar, iki yanından sürünerek yaklaşır ve onu yakalarlar. Ona ulaştıklarında boyalı dudakları kıpırdıyor. Adamın onlara attığı ters bakış gözlerini büyütüyor. Topuklarını çevirip kasıla kasıla uzaklaşırlarken neredeyse onlar için üzüleceğim.

"Haydi." Cole sesini gürültünün üzerinde yükseltir. "Git seksi kıyafetlerini giy."

Ayaklarımı yapışkan zeminden kurtarıyorum ve terli kaosun içinde onu takip ediyorum. Merkezde yavaşladığında, elini çekerek ve müzikle zıplayarak devam ediyorum. Buraya iki adamla geldim ve ikisini de görmek istiyorum. Bu yüzden uzak kenara doğru ilerliyorum ve Trace'in birkaç adım ötesinde duruyorum.

Sarı saçlı Viking'im cilalı ayakkabısını dizine koyuyor ve çenesini kaldırarak bana dans etmemi emrediyor.

Ritmi buluyorum, zihinsel olarak sayıyorum ve ikide ellerimi çırpıyorum. Hareketler başımdan başlıyor ve ayaklarıma doğru ilerliyor. Bir saç savurma, omuz atma, kalça yuvarlama ve birlikte adım atma. Hissediyorum, çalışıyorum ve Trace'in ateşli bakışları altında son çekingenliğimi de atıyorum.

Cole etrafında dans ediyor, beni ısıtırken temiz tutuyor. Bir kulüpte dans eden bir erkek söz konusu olduğunda, daha azı daha çoktur ve o bunu çözmüştür. Kişiliğini ortaya koyuyor, her hareketine havalı bir hava katıyor ama bu incelikli. Elleri havaya kalkıyor, tavanı yükseltiyor. Sonra onu gömüyor, yanlarından kırıyor, önünden kırıyor ve tekrar dışarı çıkarıyor. Aç, kapa, aç, kapa... Her hareketi bastırılmış, şehvetli ve inkar edilemez derecede kendinden emin. Kahretsin, ama ne yaptığını biliyor.

Ne zaman etrafında dolansa, bir elini belime koyarak bağlantıyı koruyor. Sonra bir adım daha yaklaşıyor ve ben de ona flörtöz bir kalça hareketi yapıyorum, o da kışıma vururken gülüyorum.

J.Lo'nun *Booty* şarkısı odayı sallıyor, havayı baştan çıkarıcı bir enerjiyle dolduruyor. Ellerimi çift kollu bir kement şeklinde havaya kaldırıyorum, tüm vücudumu işin içine katıyorum ve Trace'e doğru dönüyorum. Parmağımı ona doğru kıvrıp, "*Dans et benimle*" diyorum.

Kaşlarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ama kıpırdamıyor. *İnatçı adam*. İsterse karşı koyabilir ama ben onu içeri çekeceğim.

Arkamı dönüyorum, omzumun üzerinden mavi gözlerini buluyorum ve çalmaya başlıyorum. Bu bana gerçek bir gülümseme kazandırıyor ve beni yere, aşağıya, daha aşağıya inmeye teşvik ediyor. Sonra tekrar yukarı kayıyorum.

Ve Cole ile yüz yüze gelir. Alnından terler akıyor, nefes alıp verirken zorlanıyor ve yüz ifadesi aılıktan yanıyor.

Ona doğru sallanıyorum ve küçük bir göğüs çarpması yapıyorum. O da bana katılıyor, müzikle birlikte beni de çarpıyor. Çarpma, çarpma, çarpma, buna yakalandık. Bulaşıcı, müstehcen, çarpmalar vücutlarımızda dalgalanan dalgalara dönüşüyor.

Elim omzuna düşüyor ve kolları gevşek bir şekilde yanlarından ve hafifçe arkasından sarkıyor,

bana yırtık fiziğine tam erişim sağlıyor. Ben de diğer elimi gövdesinden aşağıya doğru kaydırarak

Gömleğinin içindeki kasların olukları ve fermuarının düğmesi.

İçeri eğiliyor, dışarı eğiliyor, içine seksi bir yuvarlanma koyuyor. Her öne ve arkaya eğilişte daha da yakınlaşıyor, yumuşuyor, bana doğru kayıyor. Sonra gıcırdayoruz, aynı ritmi ve hareketi hissediyoruz ve bir olarak dans ediyoruz. İşte her şey burada. Cızırtılı yanma. Ateş ve gök gürültüsü.

Kalçalarımız birlikte dalgalanıyor. Gözlerimiz birleşiyor ve ben onun bakışlarının erimiş kahverengisinde kayboluyorum. Bana sadece bakmıyor. Gözleriyle beni canlı canlı yiyor. Nabzım hızla atıyor. Kanım sıcak ve hızlı bir şekilde derimin altına pompalanıyor. Leğen kemiğinin sallanması benimkinin hızını kontrol ediyor ve elleri dolaşıyor, sırtımı okşuyor, belimin etrafında şekilleniyor ve çıplak uyluklarımdan aşağı kayıyor.

Sonra dört el var. Bakışlarım Cole'unkilere kayıyor ama arkamda kimin olduğunu anlamak için onun rahatlamış ifadesini görmeme gerek yok. O parmakların dokunuşunu, baskın baskısını yakından tanıyorum.

Trace arkama geçip kalçalarımı kavlıyor ve kontrolü ele alırken viski kokusu içimi ısıtıyor. Yavaşlatıyor. Tempoyu ayarlıyor. Beni daha yakına çekiyor. Beni biraz daha sıkı kavlıyor. Ve ritmini hissetmeme izin verdi. *Ve sertliğini.*

Titriyorum ve titriyorum, nefeslerim hızlanıyor. Bana ne yapıyorlar?

Cole içeri giriyor, göğsünü göğsüme bastırıyor ve yüzümü ellerinin arasında tutuyor. Bakışları elektrikleniyor, kabaran bir arzuyla kıvılcımlar saçıyor. Ne kadar sert baksam da kıskançlık ya da hayal kırıklığı göremiyorum. Gülümsemesi çok parlak, çok kolay. Ama o gamzeler belanın derin çukurları. Bu gece ikisiyle de birlikte olmamın bir önemi yok. Damlayana kadar benimle alay edecek ve bacaklarımdan aşağı akacak çünkü lanet olsun, külot giymiyorum.

Bana doğru sallanıyor, bedenimi Trace'le arasına sıkıştırıyor. Onun temposu, kalçalarımın arkamda ezilmesinden daha hızlı. Trace tutuşunu sıkılaştırıyor, kontrolü geri almaya çalışıyor. Ama Cole tempoyu değiştiriyor, burada düşürüyor, tam orada durduruyor ve yavaş bir öğütmeye geri dönüyor.

Erotik dansımızda liderlik için savaşıyorlar ileri geri gidiyorlar. İtiyor ve çekiyorlar. Yavaşlıyor ve hızlanıyorlar. Ta ki olağanüstü bir şey olana kadar. Ritimleri senkronize olur ve kalçaları sanki birbirine bağlıymış gibi birlikte hareket eder. Savaşmayı bırakıp birlikte çalışıyorlar ve şehvetli müziğin esiri oluyorlar.

Cennetteyim. Hiçbir şey benim onları istediğim kadar beni isteyen iki muhteşem adamın arasında dans etmek kadar seksi olamaz. Cole'un gülümsemesi. Trace'in ellerinin baskısı. Nefeslerinin ağır sesi. Bana karşı cinsel hareketleri. Bunu sonsuza dek yapabilirim.

Trace yüzümü görmek için etrafımda eğilerek bağlantıyı sürdürüyor. Ben de kalçalarımı onlarınkilerin arasına sıkıştırarak ve bakışlarını tutarak geri dönüyorum. Nefes almak ve buralarımızı içmek için ara vermeden önce birkaç şarkı boyunca bu şekilde dans ediyoruz. Sonra biraz daha dans ediyoruz.

Aralarında ne kadar uzun süre kalırsam, ellerim o kadar cesurlaşıyor. Güçlü boyunlar, yontulmuş göğüs kasları, kaslı ön kollar, şişmiş sikler... Her yerlerine dokunuyorum, ovuyorum, okşuyorum, okşuyorum. Yanıyorum, bacaklarımdan arası sırılsıklam ve üzerlerine atlamak için imkansız bir ihtiyaçla titriyorum.

Vücutlarında titreşen bariz uyarılma yardımcı olmuyor. Birbirlerini unutmuş gibiler, ağızları ve elleri agresif bir şekilde bana odaklanmış durumda.

Cole'un dudakları dudaklarımı yakaladığında geriliyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum. Boynumu kavlıyor ve öpücüğü derinleştiriyor, dilimi kovalıyor ve çılgına dönüyor. Sonra Trace orada, ağzımı Cole'dan ayırıyor ve Cole tekrar içeri girmeden önce kendi öpücüğünü alıyor. Beni aralarından geçiriyorlar, tekrar tekrar, her saniye daha da açgözlü hale gelen bir arzu tarafından kontrol ediliyorlar.

Dans etmeye devam ediyoruz, üç ruh öpüşme, boyun yalama, dudak ısırma ve kık avuçlamadan oluşan özel bir dünyada dönüp duruyor. Bu her neyse, pervasız, cinsel, *tehlikeli*. Ama durmaya muktedir görünmüyoruz. Çok güçlü, çok lezzetli bir şekilde baştan çıkarıcı, etrafımızı sarıyor ve her şeyi kırmaya çalışıyor.

Kural.

Aramızdaki enerji tenimde çatırıyor, içimdeki özlemi fiziksel bir hale dönüştürüyor.

Gereklilik. Daha önce hiç böyle bir cinsel gerilim yaşamamıştım. Sekiz yüz poundluk bir goril gibi kaynıyor ve hırlıyor, bizi dans pistinden takip ediyor ve eve giderken bizimle kalıyor.

Cole Range Rover'ı sürüyor, Trace de yolcu koltuğunda. Arkalarında kıpırdanıyor ve titriyorum, kalçalarımı birbirine kenetliyor ve rahatlama arıyorum. Beni rahatsız eden şeyin tek çaresi ön koltukta oturan iki gergin adam.

İkisi de konuşmuyor ya da göz teması kurmuyor. Direksiyon Cole'un tutuşunun altında gıcırıyor ve Trace'in nefes aldığından emin değilim.

"Sadece bana mı öyle geliyor," diye soruyorum, "yoksa burada çok fazla gerginlik mi var?"

Sessizlik. Daha fazla gerilim. Sonra Cole'un gözleri aynada benimkileri buluyor, dudakları kenetleniyor. "Soğuk duş ilk benim hakkım." Kaşlarımı kaldırdım.

Dikkatini tekrar yola verir ve direksiyonu daha sıkı kavrar.

İlkel bir duvara çarpmaya dönüşen o sarılmalardan birine ihtiyacım var. Elleri üzerimde olsun, saçlarımı çekip bacaklarımı açsınlar istiyorum. Benden nefret ediyorlarmış gibi beni becermelerini istiyorum.

Burada öylece oturmak, sert profillerine bakmak ve kapalı alanı doyuran testosteronu solumak fiziksel olarak acı veriyor. Cole garaja girdiğinde yüzüm kızarmış ve kalçalarım sırlıslık olmuştur.

Cipten dışarı fırlayarak, soğuk bir duşta kendimi tatmin etme düşünceleriyle iç kapıya doğru atılıyorum.

Mutfağa adımımı attığımda bir kol belimi kavradı. Ayaklarım yerle temasını kaybediyor ve sert, geniş bir omzun üzerinden fırlatılıyorum.

"Cole!" Tişörtünün arkasını kavriyorum ve kurtulmak için çabalıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Beni oturma odasına taşıyor, bir eliyle kalçamın arkasını okşuyor. Başım öne eğik, botlarının merdivenlerden salona doğru uçuşunu izliyorum. Sonra parmakları bacaklarımın arasına giriyor, ıslak sıcaklığında kayıyor ve nabzımı hızlandırıyor.

"Tanrım, lanet olsun," diye fısıldıyor. "Sırlıslık olmuştun."

Ellerimi sırtına koyup kaldırıyorum ve buz mavisi gözleriyle buluşuyorum. "Trace?"

Kaşları çatık ama anlamını çıkaramıyorum. Cole tam önünde amımı parmaklıyor ve bunu durdurmuyor. Bunun yerine, yavaşça arkasından geliyor ve parmaklarının metodik hareketleriyle gömleğinin manşetlerini açıyor.

Gözlerimi ona dikeyim, o da sağ gözünü dikeyim. Orada, kristal derinliklerde bir şey değişiyor. Şehvani bir şey. Terbiyesiz.

Yüz ifadesi kararır ve yürüyüşünü hızlandırır. Sonra Cole'un yanından geçip yatak odasına doğru ilerler.

sixteen

Dans pistinde işlerin kontrolden çıktığını biliyorum. Çılgınca ve kontrolsüzce, kendimizi ateşli bir şekilde çalıştırdık. Cole'un omzunun üzerinden baş aşağı sarkarken, parmaklarım dokunma ihtiyacıyla karıncalanıyor. Göğsümde çırpınan bir ağrı devam ediyor ve bacaklarımın arasında zonklayan daha zorlu başka bir kalp atışı var.

Ama Cole ve Trace'in bu konuda bir şey yapmaya niyetleri olamaz. Eve dönerken hayal ettiğim şekilde değil.

Paylaşmıyorlar.

Cole beni yatak odasına taşıyor ve yatağa bırakıyor. Sırt üstü yatıyorum ve o da beni takip ediyor. İfadesi saf şehvet dolu, elbisemi çekip kalçalarımın yukarı kaldırırken elleri süper şarjlı statik gibi.

Kıvrılıp Trace'i arıyorum ama o çoktan gelmiş, vahşi okşamaları ve aç ağzıyla üzerime atlıyor.

"Sen-" Cole'un dişlerinin popomda yarattığı keskin sıyrıkla nefesim kesiliyor. "Yapamayız-"

Trace kelimelerimi yutuyor, dilini dudaklarımın arasından geçiriyor ve havamı yutuyor.

Aralarında kıvranıyor ve kıvranıyorum, bacaklarımı birbirine geçiriyorum, frene basmak için mücadele ederken becerilmek için çaresizim.

Cole elbisemi göğsümden, başımdan geçirip çıkarıyor ve beni tamamen çıplak bırakıyor. Sonra elleri her yerde, Trace beni nefes nefese öperken kalçalarımı, uyluklarımı ve bacaklarımın arasını okşuyor. Sıcak ağızları ve sabırsız parmakları beni sıcaklıkla dolduruyor ve dizlerimi gevşetiyor. İstiyorum...

Bunu yapamayız. Bana kızacaklar. Birbirlerinden nefret edecekler.

Öpüşmeyi kesmeye çalışıyorum ama Trace daha da yaklaşıyor, daha da sertleşiyor, dillerimiz birbirine dolanıyor. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama rakibim yok, güçsüzüm.

Dört el. İki
ağız. Benden
bir tane.

Cole vücudumda aşağı doğru ilerliyor, göğsümden ayak parmaklarıma kadar beni okşarken kalçalarımı yalıyor ve buruşturuyor.

Trace boynumu emmek için dudaklarımı bıraktığında sesimi buluyorum.

"Bunu neden yapıyorsun? Pişman olacaksın-"

Trace boğazımı demir bir yumrukla kavırıyor. "Kapa şu lanet çeneni." Ses tonu, hırıltısındaki çakıllı sıcaklık, onun kölesiyim.

Elinin yakasını tırmalıyorum, o da nefes almamı sağlayacak kadar hafifletiyor.

"Benim için bir şey yap." Cole üzerime tırmanıyor, parmakları kot pantolonunun düğmesini açmak için fermuarının üzerinde kayıyor.

Bakışlarımı o ve Trace arasında gezdirerek inliyorum.

"Lanet olası kafandan çık ve bunun tadını çıkar." Cole gömleğini çıkarıp dil ve dişleriyle göğsüme saldırıyor.

Trace boğazımı bırakıyor ve göğsüme doğru ilerleyerek diğer göğsümü yalayıp emiyor. Ellerim başlarına doğru uçuyor, onları bana doğru tutuyor ve tüm dünyam bir ihtiyaç dalgası içinde çözülürken onları uzaklaştırıyor.

Bunun tadını çıkar.

Sorun bu değil. Beni korkutan yarın sabah gözlerinde göreceğim pişmanlık. Kafamda birbiriyle çelişen çok fazla düşünce var ama hepimizin yetişkin olduğunu hatırlamam gerekiyor. Kimse onun isteği dışında burada değil. Bunu onlar kontrol ediyor ve düşünmüş olsunlar ya da olmasınlar, buna kararlılar.

Cole vücudumdan aşağı doğru inerek kıkırmı avuçluyor, kalçalarımı sıkıyor ve elini bacaklarımın arasına kaydırarak nemi yayıyor. Trace gömleğini yırtıp ağzıma dönüyor ve güçlü parmaklarıyla göğüslerimi yoğuruyor. Sonra dizlerinin üzerine kalkıyor ve pantolonunun fermuarını açıp vücudundaki son giysileri çıkarışını nefes nefese izliyorum.

Ereksiyonu yüzümden birkaç santim ötede sarsılıyor ve ağzım bir tükürük hücumuyla sulanıyor. Güzelce donatılmış, şişmiş ve uzun, başı ön spermle boncuklanıyor.

Başımın yanında diz çökerek bana doğru eğiliyor ve ucunu dudaklarıma dayıyor. Cole kalçalarımı kavrayıp omuzlarına asarken ben de dilimi çıkarıp tuzlu tadının tadını çıkarıyorum. Sonra başını eğiyor ve dilini gömüp beni agresif bir şekilde yalıyor.

"Siktir!" Sırtım eğildi ve kalbim kontrolden çıktı.

Ağzım boğuk bir nefesle açıldığı anda Trace sikini sokuyor.

OhmyGod, OhmyGod. Bu oluyor.

Açlıkla emiyorum, şaftı boyunca höpürdetiyorum ve tabanını yumruğumla kavırıyorum. Sonra sallanmaya, sürtünmeye, yalamaya ve ellemeye başlıyoruz. Onlar kas ve et, tutku ve günah, açgözlü parmaklarımın altında esniyor ve yanıyorlar. Etrafımı sarıyor, beni tüketiyor, bizi terli uzuvlar ve utanmaz bir kendini şımartma karmaşasına dönüştürüyorlar.

Vücudumda o kadar çok el var ki, duyumların altında sayıklıyorum. Onları hiç bu kadar heyecanlı, sevişmeye bu kadar istekli görmemiştim. Birbirlerine bakmıyorlar, yine de bir şekilde birbirlerinin dokunuşlarından kaçınıyorlar.

Ben Trace'in sikini yutup emerken, Cole'un başı bacaklarımın arasına giriyor. Gözlerini kapatıyor ve inliyor, çenesi bana sürtünüyor ve dili kötü vuruşlarla dalıyor.

Trace bir elini saçıma sokup başımı kavradı. Sonra sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alıyor. Yana düşünüyorum, Trace'in bacağına etrafında kıvrılıyorum, yanağım onun karın kaslarında, o ağzıma girerken.

Bacaklarım Cole'un omuzlarına dolanıyor ve o da yeniden pozisyon alıyor, ellerini kalçalarımın altına yukarı gezdiriyor ve kıkırmı yüzüne doğru kaldırıyor. Beni bükülmez kavrayışıyla dizginleyerek açıyor ve parmaklarını içime batırıyor.

Ağzımdaki siki etrafında inleyerek penetrasyona karşı koyuyorum. Trace hırlıyor ve uzanıyor

göğsümde, meme ucunun canına okuyor. İstiraplı bir iniltiyle şaftını aşağı yukarı yalıyorum. Başını sertçe emiyorum. Etrafına bir yumruk sıkıştırıyorum. Mastürbasyon yap. Homurdanmasını ve bana sürtünmesini sağla.

Nefes alışları odanın içinde yankılanıyor. Elleri kaba ve acımasız, vücutları sert ve talepkâr. Zihnimi baştan çıkarabilir, bedenimle sevişebilir ve ruhumu köleleştirebilirler. Ben zaten onlarınım.

Sevecen parmaklar saçlarımı okşuyor, karıştırıyor ve düzeltiyor. *İz bırakıyor*. Çevik bir başparmak klitorisimi buluyor, özür dilemeden daireler çiziyor ve çimdikliyor. *Cole*. Birlikte, başımdan ayak parmaklarıma kadar bir karıncalanma izi sürerek beni huzursuz, ateşli ve delicesine tahrik ediyorlar.

Cole eğiliyor ve kot pantolonunu çıkarıyor. Arkamda diz çökerken omzumun üzerinden onu izliyorum, kalın siki güçlü kalçalarının arasından çıkıntı yapıyor, dolgun ve hazır.

Onun yanan gözleriyle karşılaşıyorum ve ürperiyorum. Beni becerecek. Şu anda, ben Trace'e sakso çekerken.

Trace beni kaldırıyor, vücudumu elleri ve dizleri üzerinde bacaklarının arasına yerleştiriyor. Sonra yüzümü kucaklıyor ve nefes nefese kaldığım bir an boyunca bakışlarıyla beni kavıyor.

Baştan çıkarma bir öpücük ya da dokunuş değildir. Bu. Gözlerindeki gizem ve zeka. Güçlendirdikleri bağlantı. Duygularının derinliğini hissetmenin sarhoşluğu. Tenimizi soyar ve bizi ruhumuza kadar soyar, ta ki birbirimize her yönden çıplak kalana kadar, aşkı göğüs kafesimi tamamen doldurana kadar kalbimi pompalayan yaşam gücü haline gelir.

Sonra göz kırpmıyor, büyüü bozuyor ve dikkatini dudaklarıma yöneltiyor.

"Aç ağzını, benim küçük dansçım." Başımdaki inatçı eliyle ağzımı bekleyen sikine doğru yönlendiriyor.

Dudaklarımı bastırarak yavaşça batıyor, dilimin üzerinde sıcak ve ağır. Derinlere, daha derinlere itiyor ve boğazım istilanın etrafında gevşerken beni üzerinde tutuyor. Nefes alıyorum, göğsümü kavrayıp sıkı meme ucunu sıkmadan hemen önce düşüncelerim Cole'a kayıyor. Daha fazlası için inliyorum ve kıcıımı kaldırıp davetle daha geniş açıyorum.

Arkamda diz çökerek kendini açıklığıma dayıyor ve sert ve acımasızca içime giriyor.

Lanet olsun, bunu hissediyorum, gerginliği, vahşi yanmayı. Aylar oldu. Üç ay mı? Dört ay mı? Bilmiyorum bile, ama Cole için de uzun zaman oldu. Trace için daha uzun. Cole mezardan dönmeden önceki gecedan beri içime girmedi.

Cole alışmam için bana birkaç saniye veriyor. Ağzımı Trace'in sikinin üzerinde gezdiriyorum, Cole'un vahşice sikişine hazırlanırken onu ısırmaktan korkuyorum.

Keskin bir nefesle Cole bırakıyor, derinlere vuruyor, sertçe vuruyor, kıcıımı kavıyor, şapırdatıyor, nefes nefese kalıyor ve şiddetli bir şekilde homurdanıyor. Trace doğruluyor ve Cole'un arkamdaki pozisyonunu taklit ederek dizlerinin üzerine çöküyor. Bir eliyle boğazımı sıkarak kendini ağzıma sokuyor, Cole'dan daha yavaş ama daha az sert bir şekilde itiyor.

Göğsünden yüzüne doğru uzanırken onu tüm gücümle emiyorum. Parmaklarını benimkilerin etrafında kenetliyor, ellerimizi kalbine doğru tutuyor.

Sonra beni beceriyorlar, saçlarımı çekiştiriyorlar ve ihtiyaçlarının gücü arasında bedenimi sıkıştırıyorlar. Ahlaksızca. İğrenç. Mükemmel. Olmasını hayal ettiğim her şey.

Cole hızını artırıyor, içime defalarca saplanırken kalçalarımı sıkıca tutuyor. Trace'in boyunu aşağı yukarı yalayarak, derinliği olmayan gözlere bakıyorum ve kavurucu sıcaklıklarının altında eriyorum.

"Hemen döneceğim." Cole çekilir ve yataktan çıkar.

Onun çıplak bir şekilde banyoya doğru ilerleyişini izlemek için boynumu çeviriyorum ama Trace beni sarsıyor.

ve beni göğsüne doğru sürüklüyor.

"Birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu göster bana." Bacaklarımı kalçalarına yaslayacak şekilde ayarlarken tınısı cızırdıyor.

Tereddüt etmeden hareket ediyorum, sikini yerleştiriyorum ve her uzun santimin tadını çıkararak yavaşça aşağı kayıyorum. Ağzı açık kalıyor ve çenesi kalkıyor, boynundaki kordonlar tenine doğru geriliyor. Kalçalarımı döndürüyorum ve inliyor, zevk yüz ifadesinde gezinirken gözleri kapanıyor. *Muhteşem.*

Cole banyodan bir tüp kayganlaştırıcıyla dönüyor ve yatağın yanında durup Trace'in içimde hareket etmesini izliyor.

Sinirlerim geriliyor, midem bulanıyor. Eski en iyi arkadaşını, hayatını birlikte geçirmek istediği kadının içinde görmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir elimle Trace'in kalçasına bastırarak hareketlerini durduruyorum.

"Cole?" Doğruluyorum ve iç kaslarım Trace'in sikinin etrafında kenetleniyor. "Durabiliriz. Yapmak zorunda değiliz."

"Arkana yaslan." Cole ereksiyonunu kavrar ve kökten uca doğru okşar. "Kıçını havaya kaldır."

Kayganlaştırıcı bunun için var tabii ki. Ama Trace hâlâ içimdeyken beni oraya götürecek mi? Bu konuda bir konuşma yapmalıyız, ama Cole arkamda ilerlerken, parmağıyla arka girişim arasındaki konuşmayla daha çok ilgileniyor gibi görünüyor.

Dokunuşu içeri bastırıyor ve Trace'in üzerinde kıvranarak nefesimi yutuyorum.

"Çok ıslaksın." Cole başparmağını amıma doğru kaydırıyor, uyarılmışlığımı topluyor ve anüsümün üzerine sürüyor. "Kayganlaştırıcıya bile ihtiyacım yok."

"Evet, biliyorsun." Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum ve sesimi yumuşatıyorum. "Ben bunu hiç yapmadım..."

Çifte penetrasyon. Yanaklarım yanıyor. Yüksek sesle bile söyleyemiyorum. "Yaptın mı?"

Başını sallıyor, gözleri kas halkamın yanından geçen parmağında. Aşağıda başka ne görebilir ki? Trace'in sikinin tabanının beni gererek açmasını mı? Taşaklarının bana vuruşunu mu?

"Peki ya sen?" Trace'e dönüyorum.

"Sen benim ilkim ve sonumsun." İki eliyle yüzümü kavırıyor, gözlerime bakıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Eğer tek bir dileğim olsaydı, o da yarın onların kalplerinin benimkilere karşı mutlu bir şekilde attığı sesle uyanmak olurdu.

"Lütfen, pişman olma." Cole'un sikinin yağlanmış tepesi bana doğru sokulmaya çalışırken nefeslerim hızlanıyor.

"Senin içinde olmaktan asla pişmanlık duymam," diyor Trace.

"Nefes al, bebeğim." Cole sırtıma eğilip omurgamda öpücükler bırakıyor, sesi hırçın. "Bana doğru it."

Ciğerlerimin yapması gerekeni yapmasına izin veriyorum ve pozisyonumu kontrol etmek için boynumu eğiyorum. Trace'in bacakları arkamda birleşmiş, Cole ve ben onun kalçalarına binmişiz. Rahat görünüyorlar... koşullar düşünüldüğünde. Gözlerimi Trace'ten ayırmadan geri dönüp Cole'a bastırıyorum.

Basınç sırt açıklığımda donuk bir ağrıyı ateşliyor, geriliyor ve doluyor. Cole daha derine batıyor, parmakları kalçalarımı ısıyor. Sızının durgun bir zevke dönüşmesi uzun sürmüyor.

Cole nazik, sıkı vuruşlarla bastırıyor, hassas dokularıma süpernova karıncalanmaları gönderiyor. O kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse fazla geliyor. Çok fazla his. Çok fazla dolgunluk.

Trace'in gözleri bana onun da bunu hissettiğini söylüyor. Yüzümdeki saçları fırçalıyor ve parmaklarını boynumda gezdirerek hipnotik bir ritimle bana karşı sallanıyor.

İçimdeler. İkisi de. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Altımdaki yatak parçalanıyor ve zaman yok oluyor. Sadece hissediyorum. Onlar, biz, olacağını hiç düşünmediğim ve belki de bir daha asla olmayacak bir şekilde birleştik.

"Nasılsın?" Cole dudaklarını sırtıma değdiriyor. "Daha hızlı hareket etmezsen ölebilirim."

İki kez sormama gerek yok. Hızlı bir şekilde yuvarlanıyor, sikini içeri ve dışarı kaydırıyor ve Trace'in itişlerinin ritmine uyuyor.

Titreyerek ve kemiksiz bir şekilde öne doğru eğilip ellerimi altımdaki kaslı vücuda sürüyorum. Trace'in göğsünün ortasındaki oluklu vadiyi yalarken saçlarım yüzüme dökülüyor, mutluluktan çalkalanarak öpüyor ve burnumu sokuyorum.

Cole'un kirli bıyıkları ve sıcak nefesleri sırtımı okşarken beni yavaşça, alaycı bir şekilde, sanki acele etmek istemiyormuş gibi beceriyor.

Dikkatimi Trace'e odaklayarak, temiz tıraşlı yüzünün keskin açılarını ezberliyorum. Altın sarısı saçları, düz burnu, öpülesi kaşları; benim onu incelediğim gibi beni inceleyen ruhlu mavi gözleriyle mantıksız derecede güzel.

"İyi misin?" Nefes nefese nefes alıyorum, bir zevk saldırısına karşı omzunu kavıyorum.

"Boşalmamaya çalışıyorum." Yanağında bir kas esnedi.

"Acele etmelisin bebeğim." Cole bir kolunu belime doluyor ve beni oturur pozisyona çekiyor.

Sırtım Cole'un göğsüne yaslanmış ve bacaklarım Trace'in kalçalarının etrafına yayılmışken klitorisim açıkta ve zonkluyor. Trace başparmağıyla bastırıyor, daireler çiziyor ve hassas, tutarlı bir basınç uyguluyor.

Başım Cole'un omzuna düşüyor, ağzı kulağımda, sikini içime sokup çıkarırken her sıcak iniltiyi hissetmeme izin veriyor. Sonra çenemi kavıyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. Öpücük sert, vahşi ve her şeyi tüketiyor. Dayanabileceğimden çok daha fazlası.

Hızla dalıyorum, öpücüğü kesiyorum ve çılgılık atıyorum. Güçlü, şiddetli orgazm içimi parçalıyor, beni yarıyor ve derin bir unutkanlığa sürüklüyor. Onlar kalçalarını gıcırdatırken, hızlarını artırırken ve bana katılırken yıldızlar görüşümü bulanıklaştırıyor.

Soluk soluğa nefesler, iniltili haykırışlar ve etimi morartan parmaklar, bir araya geliyorlar, ayrılıyorlar, ne olursa olsunlar. Bu muhteşem bir şey. Unutulmaz. Bir rüyanın ete kemiğe bürünmüş hali.

Başım dönmüş ve bitkin bir halde Trace'in göğsüne yığılıyorum. Cole yanımda sırtüstü yatıyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine indiriyor, ayırık dudaklarının arasından ağır ağır nefes alıyor.

Trace sıcak avucuyla yanağımı okşuyor ve başparmağıyla ağzımı okşuyor. Onu öpüyorum, bileğini kavıyorum ve tutunuyorum. Bunun bitmesini istemiyorum. Sonrasında olacıklardan korkuyorum.

"Umarım bunu benim için yapmamışsındır... doğum günüm için." Cole'a bakıyorum ve Trace'e dönüyorum. "Bunu sen mi planladın?"

"Hayır." Trace elini benimkinden çözüyor ve bizi yanlarımıza döndürüyor. "Bu planlı bir şey değildi."

Başım geriye gitti. Trace Savoy düşüncesizce, kasıtsız bir üçlü mü yaptı? Ne kadar da özgür ruhlu.

Cole yatağın kenarına doğru kayıyor ve yerden gömleğini alıyor. Bir elini omzuma atarak beni sırtüstü yatırıyor ve gömleği bacaklarımın arasını temizlemek için kullanıyor. Aynı şeyi kendisi için de yapıyor ve tişörtü fırlatıp atıyor. Bir kez bile Trace'e bakmadı. Belki de hayal görüyorum, ama gariplik şimdiden içime işlemeye başladı.

"Bu gece eve geldiğimizde ikiniz de aynı fikirde gibiydiniz." Başımı Cole'un göğsüne yaslıyorum ve bir bacağımla Trace'in kalçasına doluyorum, bizi bir arada tutmak için çaresizce. "Ama önceden konuşmadınız mı?"

"Tam olarak değil." Cole saçımı okşuyor, nefes alış verişini normale dönüyor.

"Kararı arabada verdim," diyor Trace buz gibi bir ses tonuyla, sakinleştirici tavrıyla çelişerek

kalçamı okşuyor.

"Aynı." Cole'un eli saçlarımda sıkışıyor.

Arabada birbirlerine bakmadılar bile. Telepatik bir konuşma mı yaptılar? Çok fazla sorum var ama onları sorgulamaya başlarsam aramızdaki bu hassas barış buharlaşacak.

Kıpırdamadan uzanıyorum, tenimdeki parmakların dokunuşunu, doymuş nefeslerin hışırtısını ve aramızda atan aşkın tınısını özümsüyorum, bunu onlardan başka kimsede bulamayacağımı biliyorum.

Çok geçmeden Trace bacağımı onunkinden kaldırıp oturuyor ve bakışlarımı yakalıyor.

"Bu tek seferlik bir şeydi, Danni." Gözleri donmuş cama döndü. "Bir daha asla olmayacak."

Nefesim kesiliyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Bunu ben istemedim. Aslında, ağzımı açtığımda,

"Bana çenemi kapatmamı söylemiştin."

"Bunu istemene gerek yoktu." Ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü. "Sen *istedin*." Cole yataktan fırlayarak, "Bunu ona yapma," diye bağırır. "Bu onun suçu değil."

Trace kapıyı arkasından kapatıp kilitliyor ve bizi dışarıda bırakıyor.

Hata. Hata ancak bir hata yapılmışsa söz konusu olabilir.

Kapının arkasından duş sesi geliyor ve göğsüm buza dönüyor. Çenemdeki titremeyi bastırmak için bir elimi ağzıma kapatıyorum. *Sakin ağlama, Danni*. Dünyadaki tüm gözyaşları bunu düzeltmeyecek.

"Bu nasıl oldu?" Cole'dan çok kendime soruyorum.

"Bu mu?" Banyo kapısını işaret ediyor ve yatağa dönüyor. "Tüm sorunlarını sıralayacak vaktim yok ama en çok muzdarip olduğu sorun göt ile başlayıp delik ile bitiyor."

"Ben ciddiym, Cole." Kalbim karnıma batıyormuş gibi hissediyorum.

Sırt üstü yatarken beni kollarına çekiyor ve çarşafı etrafımıza sarıyor. "Bırak gitsin."

"Hayır." Başımı kaldırıp ona dik dik bakıyorum. "Bunu öylece... öylece *lanet* olası bir kovaya *atamam*. Birbirimize yaptıklarımız yürek parçalayıcı."

İç çekmeden önce uzun bir süre bakışlarıma karşılık veriyor. "Bu gece kuralları çiğneyeceğimi düşündüğünden oldukça eminim."

"Öyle miydin?"

"Evet." Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Beni durduramayacağını biliyordu." "Onları yenemiyorsan, onlara katıl," diye mırıldanıyorum üzüntüyle.

"Ya da onları *kontrol etmek*. Katıldı çünkü yüce eli işin içinde olmadan seninle sevişmemi anlayamadı."

Trace'in kudretli elini ve kontrolünü seviyorum ama onu incitme riskini göze alarak değil. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Onu tanıyorum bebeğim. Senden daha iyi tanıyorum."

Bunu kafamda evirip çevirirken, Cole kadar anlayışlı olamadığım için kendime kızıyorum. Trace'in sadece tutkuyla hareket etmediğini bilseydim, bunun olmasını engellerdim. Ya da en azından durdurmaya *çalışırdım*. Konu seks olduğunda onlara *hayır* demekte zorlanıyorum. Bu benim DNA'mda yok. Ben eğiliyorum, boyun eğiyorum, teslim oluyorum ve onlar da bunun onlara verdiği güçle parlıyorlar. Bu yüzden birlikte çok iyiyiz.

Bir dirseğimin üzerinde durarak parmağımı karın kaslarının çıkıntılarında gezdiriyorum. "Üçlü yapmak istedin mi?" "Hayır." Dokunuşumun altında kasları geriliyor. "Tüm zaman boyunca onu aklımdan çıkarmak zorunda kaldım."

Bir elini omurgamın üzerinde gezdiriyor. "Bu konuda ona katılıyorum. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Pişman olduğunu söylemiyor ama ağzının etrafındaki kırışıklıklardan belli oluyor. Yüzünde bir tokat hissi var.

Belki de sadece duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş durumdayım ama gözyaşlarımı tutamıyorum. Hızla yükseliyor, yanaklarımdan aşağı dökülüyorlar, ama sesleri hızlı yutkunmaların

altında hapsediyorum.

"Bunu neden yaptın?" Fısıldıyorum.

"Çünkü seni seviyorum. Seni *istiyorum*."

"Neden benimle bir şeyler yapmak istediğini anlamıyorum. Berbat haldeyim."

"Seni dağınık, ağlayan ve başka bir adama aşık olarak alacağım." Beni göğsüne bastırıyor ve dudaklarını başıma yaslıyor. "Sana sahip olabileceğim her şekilde sahip olacağım."

"İşte bu kadar. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Sessizliğe gömülüyoruz; her şeyi keskin bir şekilde ortaya çıkaran bir sessizlik. Baştan çıkarıcı sözler, seksi gamzeler, kutup mavisii gözler, tutku ve özdenetim... İki adama aşık oldum, onları elde tutmak için savaşa girdim ve şimdi bitmeli. Birinin ayrılık şarkısını seçmesi ve kederli melodiyle dans etmesi gerekiyor ve bu üzücü kader benim için yazılmış.

Seçim yapmak zorundayım. Dört ay içinde olmaz. Bunu bir an önce, bir hafta içinde yapmalı ve bizi bu sefaletten kurtarmalıyım. Artık ayaklarımı sürüyerek yürümek yok. Artık aydınlatıcı *bir aha!* anı beklemek yok. O asla gelmeyecek. Sadece elimi uzatıp kalbimin bir parçasını koparmam ve bu işi bitirmem gerekiyor.

Bir süre sonra Trace banyodan çıkıyor ve bir çift boxer külotla yatağa dönüyor. Arkamda kayıyor, vücudunu benimkinin uzunluğu boyunca hizalıyor, göğsüm Cole'un yanına ve başım omzuna yaslanıyor.

"Mutlu yıllar, Danni." Trace boynumu öpüyor ve dudaklarıyla beni sevdiğini söylüyor. Ve ben sessizce ağlıyorum.

seventeen

Pencerelere vuran yağmurun sesiyle uyandım. Kasvetli bir sabah. Soğuk yatak. Cole yok. Trace yok. Sadece göğsüme baskı yapan korkunun hasta ağırlığı.

Duş, kıyafetler, kahve... Berbat bir şekilde hissizleşerek hareket ediyorum.

Trace ofiste kilitli, çalışıyor. Cole balık tuttuğunu bildiren bir not bırakmış.

Elimde bir fincan kremalı kahve ile mutfak penceresinin önünde durup dondurucu yağmura bakıyorum. Bu havada kim balığa gider ki?

Garip bir durumdan uzaklaşmak isteyen biri.

Önümüzdeki üç gün boyunca yağmur yağacak.

Üç.

Bu imkansız bir sayı.

Acımasız bir sayı.

Üçüncüsü duygusal bir savaş.

Cole ve Trace birbirlerinden uzak durmak için ellerinden geleni yaparlar. Aynı çatı altında yaşıyorlar, aynı yatağı paylaşıyorlar ama tek kelime etmiyorlar ya da bakışmıyorlar. Olanlar hakkında konuşmuyoruz. Ne zaman denesem, geri çevriliyorum. Açık iletişim için çok fazla.

Ancak benimle yalnız kaldıklarında, beni gözleriyle tutukluyor ve sözleriyle soyuyorlar. Her erkek kendi tarzında bana sevildiğimi hissettiriyor. Şefkatli bir dokunuş, boğucu bir telkin, dudakların fırçalanması... Ama yakınlık burada bitiyor.

Anlıyorum. Kurallar yıkılmış durumda ve gelecek belirsiz. İşlem yapmak ya da yapmaları gereken her neyse onu yapmak için alan istiyorlar.

Onlara biraz zaman tanıyorum ama bu şekilde dört ay daha geçirebileceğimizi düşünüyorlarsa çıldırmışlar demektir.

Onlar yağmurlu günleri evin ayrı bölümlerinde geçirirken, ben dans stüdyosuna kapandım.

Aslında tam olarak *saklanmadım*. Kapıyı açık bırakıyorum ve müziği açıyorum. Onlar konuşmaya hazır olduğunda dinlemeye hazır bir şekilde buradayım.

Benim de söyleyecek bazı şeylerim var.

Bale barını kavrayarak pencerelerin ötesindeki yağmura bakıyorum ve kalçalarımı Katelyn Tarver'ın *You Don't Know* şarkısının kasvetli melodisiyle senkronize ediyorum.

Cole ve Trace beni delicesine mutlu ediyor. İkisiyle de bir ömür geçirmek bir peri masalının

gerçeğe dönüşmesi demek.

Ne kadar karşılaştırır, ayırır ve farklılıklarını tartarsam tartayım, yanlış bir seçim yok.

Ama ilk bulduğum Cole'du.

Bir bakışıyla ruhumu ateşe verdi ve beni sonsuzluğa aşılarmış dudaklarıyla öptü. Sadece onun için koreografisi yapılmış, kemiklerime lehimlenmiş bir dans var.

Kimyamız manyetik, ölümsüz, geçmişimiz o kadar derin ki kökünden sökülüp atılamaz. Biz ruh eşiyiz, tekrar tekrar bir araya geliyoruz.

Seçim o olmalı ve bundan emin olmamın tek yolu bunu yapmam.

Şarkı bittiğinde müzik setine doğru yürüyorum ve tekrar çalışıyorum, bir yandan Trace'i düşünürken bir yandan da acı dolu sözleri mırıldanıyorum.

Ona verdiğim zarar için yas tutarak dans ediyorum. Onunla paylaştığım aşkın özlemiyle dans ediyorum. Onu benden koparacak kelimeler için korkuyla dans ediyorum.

Sırtım kapıya dönük ve duygularım coşmuşken yaklaştığını hissetmiyorum. Ta ki eli kalçama dolanana ve alnı başımın arkasına yaslanana kadar.

İçimdeki her şey erimeye başladı.

Pes etme, Danni. Bunu yapmalısın.

Tüm içgüdülerime rağmen kendimi soğuk davranmaya, duygusal ve zihinsel olarak onu uzaklaştırmaya zorluyorum.

Eli kalçamdan aşağı kayıyor, tayt şortumun eteğini yokluyor. Geriliyorum ve o da bunu fark edip dokunuşunu kaldırıyor.

Midem bulanıyor ama sesimi düzgün tutuyorum. "Geçen gece hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Elleri arkada, etrafımda dolanıyor ve beni analiz eden bakışlarına hapsediyor.

Gömme siyah pantolonu ve beyaz düğmeli bluzuyla kıyafeti de soğukkanlılığı kadar sofistike.

Beni inceleme şekli, o keskin gözlerindeki ince keskinlik, sanki zaten biliyormuş gibi.

Kararlılığım zayıflıyor ve yarına kadar beklemeyi düşünüyorum. Ya da ertesi güne. Ama ne kadar gecikirsem, o kadar zorlaşacak. Şimdi. Şu anda. *Aç ağzını, aptal.*

Müzik setine geçip müziği kapatıyorum. Sonra geri dönüyorum, daha uzun duruyorum ve yüz ifademi cesur bir ifadeye dönüştürüyorum. "Konuşmak istiyorum-"

"Kıyafetlerini ve yüzüne o sahte ifadeyi veren her şeyi çıkarmanı istiyorum."

Soğuk kemikler, kambur omuzlar, kanayan kalp, onun emri altında soluyorum. Cesur maskem yerini yükselen gözyaşlarına bırakıyor ve geri çekilip boğazımı sıkarak ıstırabımı bastırıyorum.

Titreyen elime, akan gözlerime bakıyor ve tüm tavrı değişiyor. Kolları iki yanında gevşedi. Çatık kaşları şiddetini kaybediyor ve sanki şoktaymış gibi başını yavaşça, belli belirsiz sallıyor. İnkâr.

Yanaklarımdaki ıslak sefaleti siliyorum ve belime sarılıyorum. "Trace..."

Doğruldu ve sözleri zihnimde yankılanırken gözleri benimkilere dikildi.

Sen bilirsen, hepimiz biliriz. Ve hepsi bu kadar.

"Söyle." Sert ve gırtlaktan gelen sesi beni hemen kesiyor.

Boğazım düğümleniyor, itirafı tutsak ediyor.

Cole'u seçersem kalpsiz bir kaltak olurum. Trace'i seçersem kalpsiz bir kaltağım. Hiç seçim yapmazsam tüm sürtüklerin kraliçesiyim.

Bir karar verdim. Büyüme vakti geldi. İlan et. *Bunun için savaş.*

Tırtıklı bir nefes çekerek ciğerlerimi yavaşça serbest bırakıyorum. "Cole'u seçiyorum."

Ürpertici bir şekilde hareketsiz kalıyor, nefes almıyor, gözlerini kırpmıyor, keskin gözleri benimkilere kilitlenmiş. Tartışmak istiyor. Çenesinin sertliğinden belli. Farklı bir cevap talep etme dürtüsü onu içten içe yiyip bitiriyor. Ama bundan daha fazlasını, kontrol edemediği şeyi istiyor.

Bu konuda seni zorlamayı reddediyorum... Kalbinin sadece benim için atmasını istiyorum, benim için değil.

çünkü ben emrediyorum, ama olmamız gerektiği için.

Seçimimi kabul ettiği anı biliyorum. Boğazı düğümleniyor. Göğsü kabarır ve tökezler Geri.

Yüzündeki yıkılmışlık ifadesi beni parçalara ayırıyor. Acısı yara izi gibi, keskin bir kenar gibi Bir bıçağın içimde bıraktığı izler gibi.

Nereye gideceğinden ya da ne yapacağından emin değilmiş gibi odanın etrafına bakıyor. Sersemlemiş, kaybolmuş, güzel, parçalanmış bir mükemmellik.

"Trace..." Ona yaklaşıyorum, binlerce ölümden ölüyorum. "Bir şey söyle."

Bir elini saçına götürüyor ve kapıya doğru dönüyor. Sonra dışarı çıktı.

Peşinden koşuyorum, koridorda ve yatak odasında onu kovalıyorum. Cole için odaları tarıyorum ama ev sessiz. Hâlâ rıhtımda olmalı.

"Lütfen, konuş benimle." Trace'i dolabına kadar takip ettim.

Takım elbise ceketini omuz silkerek giyiyor, pahalı ipliklerin ardında duygularını ilikliyor. Rastgele giysileri askılardan indirip deri bir çantaya tıktırırken elleri titriyor.

"Gidiyor musun?" Kalbim ayakkabılarıma çarpıyor.

Tabii ki gidiyor. Başka ne yapacaktı ki?

Bana cevap vermiyor, toplanmaya devam ederken bana doğru bakmıyor. Bir hıçkırığı yutuyorum, ona hayat vermeyi reddediyorum. Onu onarılamaz bir şekilde incitiyorum. Ağlamayı hak etmiyorum.

"Bu şekilde bitemez." Koluna uzandım ama sonra vazgeçtim. "Bunun hakkında konuşmalıyız."

"Bu şekilde bitmeli. Temiz bir kesim." Elinde çantasıyla yanımdan kayarak geçti ve Yatak odası.

Onu oturma odasına kadar takip ettim. Mutfak adasından anahtarlarını alıyor ve ön kapıya yöneliyor. Arabası garaj yoluna park edilmiş, yirmi saniyelik yürüme mesafesinde. Yirmi saniyemiz kaldı.

"Trace, dur!" Sesimdeki tiz tını çaresizliğimi duyuruyor. "Lütfen. Bekle."

Yürüyüşündeki yavaşlama, düşündüğünü anlamamı sağlıyor. Ayaklarının kapıda duraklaması, söyleyeceklerimi duymanın risklerini analiz ettiğini gösteriyor.

Tuş takımına kodu giriyor, kapı kolunu kavıyor ve kolunu bırakıyor. Sonra dönüp bana bakıyor. Yüzünü sıkı ısırtıp karşısında nefesim kesiliyor. Yirmi adım ötede duruyor, gözleri ıslak ve kalp acısı içinde boğuluyor.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına gizleniyor, ama onları uzak tutuyorum.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak yavaşça yaklaşıyorum ve birkaç adım ötede duruyorum. Sonra yüz ifademi okumasına izin veriyorum, ona söylemek istediğim her şeyi kelimeler olmadan anlatırken gözlerimin derinliklerine dalmasına izin veriyorum.

Seni her zaman, her zaman seveceğim ve asla unutmayacağım. Çatık kaşlarının tadını, öpüştüğümüzde dudaklarımızın tutkuyla sertleşerek ağzıma doğru kıvrılışını unutmayacağım. Beni nasıl koruduğunu ve hayatımı kurtardığını, ikinci şanslara inanmadığım zamanlarda bana aşkını nasıl verdiğini unutmayacağım. Benim için kurduğun sahneyi, ışık huzmesi içinde vücudumdaki gözlerinin sıcaklığını ve dansımdan bahsederken sesindeki hayranlığı unutmayacağım. Çatı katındaki yatağınızı, birbirine çarpan bedenlerimizi, elinizi, boğazımı, çene hattınızı, parmaklarımı, fırçanızın saçlarınızı okşayışını, düzenliliğinizi, kontrolünüzü, kaymaksız kahvenizi, nefesinizdeki viski kokusunu, gözlerinizin sonsuzluk havuzlarını ve bana yeniden nasıl gülümseyeceğimi gösteren derinliklerinizi unutmayacağım.

Bir damla gözyaşı kaçıyor ve onu yanağımdan fırçalıyorum. "Çok özür dilerim."

"Özür dileme, Danni Angelo." Tınısı sessiz, titrek. "Sana kalbimi verdim. Kırmak hep senin hakkındı."

Başımı hızla sallıyorum, yaklaşan bir çöküşle savaşıyorum. "Ben istemedim-"

"Şşşt." Yere bakar, gözlerini sıkıca kapatır. "Her zaman bir seçim yapmam gerekecekti.

Bunu biliyordum ve tek bir saniye bile pişman değilim."

Arka kapı açılıyor ve Cole kafasındaki bereyi çekiştirerek içeri giriyor, deri ceketini yağmurdan sırlıslam olmuş. Yukarı baktı ve bizi ön girişin yanında dururken gördü. Sonra bakışları Trace'in elindeki çantaya odaklanıyor.

Bu tarafa doğru ilerlemeden önce donup kalıyor, ağzı bir karış açılıyor.

Trace kapıyı açıyor ve gitmek için dönüyor. Sonra duruyor, geri dönüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ağır bir eli boynumda, beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını alnıma dayıyor. Nefeslerinin sığ sesini duyuyorum, kalbinin gümbürtüsünü hissediyorum ve acının vücudunu boydan boya sarsışını izliyorum.

O benim sevdiğim ilk erkek ya da kaybettiğim ilk aşk değil. Ama en derinden yaralayan ve en çok zarar veren aşk onunki. Kaybım ölçülemez. İçim kan ağlıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, soluklarımı susturamıyorum.

Tek kelime etmeden beni bıraktı, kapıdan dışarı çıktı ve yağmura doğru yürüdü.

Cole'un döndüğü günden beri korktuğum an geldi. Hayal edebileceğimden çok daha fazla acıtıyor, sanki hayati parçalarımı kesip biçiyormuşum gibi, nefes nefeseymişim gibi.

Cole, Trace'i dışarıya kadar takip eder ve Maserati'nin kapısını açıp çantayı içeri atarken arkasından dolanır. Cole bir şeyler söyler, sesi bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda ayırt edilemez. Trace dönüp ona bakıyor, ifadesiz, ağır damlaları göz kırparak uzaklaştırıyor.

Cole'un ağzı daha hızlı hareket ediyor ve elleri saçlarında gezinerek yağmuru süpürüyor. Daha fazla kelime. Trace'ten daha fazla boş bakış. Sonra Cole kollarını indiriyor, başını eğiyor ve yere bakıyor.

Acımı hafifletmek için söyleyebileceği hiçbir şey yok. Keşke kırık bir kalbin bir daha kırılmayacağını bilerek teselli bulabilseydim. Ama kırılır. Kırılır, kırılır ve ne kadar tahrip edilirse edilsin, daha fazla kırılabilmek için kendini yeniden bir araya getirir.

Cole tekrar konuşur ve söylediği şey Trace'in omuzlarının çökmesine neden olur. Sonra Cole hareket eder, kollarını Trace'in etrafına sarar ve onu güçlü, yürek burkan bir kucaklamayla kucaklar.

Trace ona sarılınca, ben de dağıldım. Bacaklarım bükülüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve içimin derinliklerinden korkunç bir inleme sesi yükseliyor. Kapıdan sendeleyerek uzaklaşıyorum, iki büküm oluyorum ve merdivenlere doğru zikzaklar çiziyorum.

Dizlerim ilk basamağa çarpıyor ve ağlıyorum, nefesim kesiliyor, omuzlarım titriyor, midem bulanıyor ve teselli bulamıyorum. Sonra kendimi hayal ediyorum - eski evimdeki kırık aynadaki çirkin, paramparça yansımamı. Oraya bir daha gidemem.

Gitmesine izin
vermeliyim. Ve
yoluma devam
etmeliyim.

Yalnız değilim.

Ellerimi merdivene dayayıp nefes alıyorum, veriyorum, veriyorum, veriyorum. Sonra ayağa kalkıyorum ve gözyaşlarımla ıslanmış saçlarımı yüzümden siliyorum.

Kapı arkamdan kapanıyor ve Cole'un botlarının gıcırtısı yaklaştığını haber veriyor. Sırtımda duruyor, ceketini yere bırakıyor ve soğuk, ıslak elleriyle üst kollarımı kavıyor.

"Gitti mi?" Karanlık koridora bakarak fısıldıyorum.

"Evet." Dokunuşunu kollarım boyunca kaydırıyor ve ellerimi kavıyor. "Sıcak bir banyoya ne

dersin?"

Sarsılarak başımı sallıyorum. "Ona ne söyledin?"

"Danni..." Nefesini dışarı verir. "Canın yanıyor. Bunu ortadan kaldıramayacağımı biliyorum ama seni elimden geldiğince rahatlatacağım." Beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı. "Önce banyo."

"Tamam." Başımı omzuna yaslıyorum, zihnim binlerce ağırlı düşünceye bölünmüş durumda.

Beni evin içinden geçirip ana banyoya götürdü. Orada banyoyu hazırlıyor ve kıyafetlerimizi çıkarıyor. Sıcak suyun içine yerleştiğimizde, kucağına kıvrılıp sıcaklığını içime çekiyorum.

"Kararımı sorgulamıyorum." Parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Ama zamana ihtiyacım olacak."

"Onun yasını tutmasaydın insanlığından şüphe ederdim bebeğim."

Çenesine sabır isteyen bir öpücük konduruyorum. O da omurgam boyunca güç veren bir okşayış izliyor.

Savaşı kazandı, ama ya ona verebileceğim tek şey kırık parçalardan oluşan bir vücutsa? Ben onun beş yıl önce aşık olduğu kadın değilim. O öldüğünde, içimdeki hayat öyle bir yandı ki, zar zor parıldadı. Ve şimdi... Sadece karanlığı görüyorum.

Trace'in dışarıda, yağmurun altında, benden uzaklaştığını, acı çektiğini ve yalnız olduğunu bilirken güçlü olmak zor.

"Ona ne söyledin?" Sessizce sordum.

"Ona beni aramasını, benimle konuşmasını, bana ne ihtiyacı olursa yanında olacağımı söyledim." "Arkadaş mı?" Göğsümde umut çiçekleri açıyor.

"Evet. Ona sana verdiğim sözü hatırlattım. Bu dostluk üzerinde çalışacağım."

"Teşekkür ederim." Omzunu, boynunu öpüyorum ve bıyıklı yüzünü avuçluyorum. "Ona sarılmadan hemen önce ne dedin?"

"Seni küçük röntgenci." Yumuşak nefesi dudaklarımın arasından fısıldıyor. "Onunla en büyük sorunumun önemsedğim şey olduğunu söyledim. Ona ne olacağını önemsiyorum."

Göğsüm biraz daha hafıfledi. Trace için orada olacak. Ve biliyorum ki, hiç şüphesiz, o da benim için aynısını yapacaktır.

Kırıklar iyileşene kadar kolları beni tutacak.

Onun gamzeli gülümsemesi içime yeni bir hayat üfleyecek. Onun sevgisi acıyı yara dokusuna dönüştürecek.

Bu bir gecede, bir haftada ya da bir ayda gerçekleşmeyecek. Ama uzun zamandır ilk kez, sonsuza kadar zamanımız var.

eighteen

İki hafta sonra, yüzümü güneşe doğru kaldırıyorum ve Cole'un teknesindeki bankta bacaklarımı uzatıyorum. Sırtımı göğsüne dayayarak kalçalarının arasına oturuyor ve dalgınca bol şortunun eteğiyle oynuyorum. Hüznüm azalmadı. Belki daha hafif hissediyorum ama içimde Trace'in gittiği günkü kadar yer kaplıyor.

Cole öldüğünde, sadece kendi kaybımla uğraşmak zorunda kaldım. Her nasılsa o *bundan* daha kolaydı. Kendime Trace'in yoluna devam ettiğini söylemeyi seviyorum. Ne de olsa o benden daha güçlü. Ama ben daha iyi biliyorum.

St. Louis'de yalnız, anılarımızla baş başa kalmış ve yaslanacak bir omuzu yok.

Buna bir son vermeliyim. Enerjimi, zamanımı ya da düşüncelerimi Trace'e yönlendirmek Cole'u duygusal olarak aldatıyormuşum gibi hissettiriyor. Bu yüzden mavi gözleri ve sarı saçları aklımdan uzaklaştırıyorum.

Cole tekneyi gölün aktif kısmının görüş alanının dışında, sakın bir koya demirledi. Sadece o, ben ve su sesleri.

Bikini altı ve uzun kollu bir tişört giyiyorum. Sıcak bir Nisan günü, ancak daha önce suya ayak parmağımı soktuğumda, soğuk doğrudan kemiklerime gitti.

Yüzmek yerine güneşlenmeye karar verdik. Daha fazla renge ihtiyacı olduğundan değil. Dışarıda o kadar çok vakit geçiriyor ki altın sarısı teni güneş gibi parlıyor.

"Bana bilmediğim on bir şey söyle." Kucağında dönüyorum, bükülmüş dizlerim yanlarını destekleyecek şekilde ona bakıyorum. "Herhangi bir şey hakkında on bir şey."

"On bir mi?"

"Daha fazla değil. Daha azı yok." Tanıştığımız sabah ona verdiğim yanıtın aynısı. Bizi birbirimize bu kadar çabuk bağlayan o duyguyu, o oyunbazlığı yeniden yaratabilirim, belki nefes almak bu kadar acı vermez.

"Gözlerin bana fırtına bulutlarını hatırlatıyor. Derin ve gri. Sürekli dönen. Tehdit edici. Gök gürültüsü ve şimşek gibi. Sağanak yağışlar ve su birikintileri. Yağmurdan nefret ederdim. Ta ki seninle tanışana kadar."

Göğsüm hıçkırıklı bir nefesle kabarıyor. "Cole..."

"Yedi dili mükemmel bir akıcılıkla konuşurum. Bir keresinde uzun saçlı bir adamı at kuyruğuyla boğmuştum. Araba kullanırken pipetten su içmem çünkü ani bir duruşta boğazıma saplanmasından

korkarım."

Ona bakakaldım. "Elinde silah olan adama geri dönebilir miyiz?" "Trace bu sabah beni aradı."

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor ama heyecanımı bastırıp ses tonumu rahat tutuyorum. "O yaptın mı?"

"Bunu böyle yapmayacağız." enesinde bir kas esniyor. "Saklanmayacaksın duygularını benden uzak tut."

Beni kucağından itiyor ve ayağı kalkıyor. Nefesimi tutarak omurgamı dikleştiriyorum. Duruşundaki gerginlik bana bir konuşma için hazırlandığını söylüyor ve dinlemeyi ona borçluyum.

Direksiyona eğilmiş, müzik setini kurcalıyor. Bir an sonra, gitar akorlarının yumuşak dokusu hoparlörlerden akıyor, melodi tanıdık değil. Kesinlikle her zamanki punk rock gürültüsü değil.

"Bu şarkıyı biliyor musun?" Önümde durmak için hareket ediyor. Başımı sallıyorum. "Nedir bu?"

"SYML'den *Where's My Love*. Geçen gün dinledim. Bana seni düşündürdü."

Unutulmayacak kadar güzel, özlem dolu. Yoldan çıkmış aşk için bir yakarış.

Bacaklarımın arasına diz çöküyor, kaslı gövdesini küçük geçide sıkıştırıyor. Elini kaldırıp yüzümü kavıyor. "Trace nasıl olduğunu görmek için aradı."

"O nasıl?" Sıcak kahverengi gözlerini arıyorum.

"O Trace. Her zamanki gibi soğuk ve orak. Antarktika ile sohbet etmek gibi." "Ona ne söyledin?" Boynum gerildi. "Benim hakkımda mı?"

"Ona bir periye dönüştüğünü söyledim." Yanakları gamzelerle ukurlaştı. "Seni sikimden çıkaramıyorum."

İ ektim. Cole ve ben üçümüzün birlikte olduğu geceden beri seks yapmadık. Suçluluk duygusu beni uzak tuttu. Bu mantıklı değil, çünkü artık sadece Cole'la birlikteyim. Belki de kendimi cezalandırıyorum, Trace tek başına yeniden başlamaya çalışırken her türlü zevki elimin tersiyle itiyorum.

"Onu özlediğini biliyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor." Cole başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Ama sen *beni* seçtin. Parçaları toplayacak, üzüntüne kulak olacak, seni ayakta tutacak kollar olacak kişi olarak beni seçtin. Acını gömme, Danni. Onu bana ver."

Yüzüm düşüyor ve ona doğru eğilip dudaklarımı onunkinin köşesine değdiriyorum. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Elini benimkinin içine sokuyor ve küçük ve yuvarlak bir şeyi elime bastırıyor.

Avuç

içi. Geri çekildim ve bana ne verdiğini görmek için parmaklarımı açtım. Nişan yüzüğüm.

Yazıyı görmek için açmam gerekmiyor. Kelimeler kalbimin çatlaklarına yazılmış.

Bir Söz ~ Bir Sonsuzluk

Nabzım hızlanıyor ve ağzım kuruyor. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Emin değildim Bu yüzüğü bir daha göreceğimi hiç sanmazdım.

Benden aldı ve parmağıma taktı. Yanlış parmağıma. "Hazır olduğunda sol eline geçir. O zaman anlayacağım."

Kaşlarım atıldı. Aşk hakkında daha fazla karar vermek istemiyorum. Yüzüğü parmağıma takmasını ve bana seçim şansı vermemesini istiyorum. Bunu kontrol etmek istemiyorum. Teslim olmak istiyorum.

"Ne?" Sesi keskin ve derindi. "Neden kızgın görünüyorsun?"

"Bizden emin değil misin?" Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum. "Bu yüzden mi seninle hemen evlenmemi istemiyorsun?"

Burun delikleri genişliyor ve ayağı kalkarken çenesi kaya gibi sertleşiyor. Sonra beni kucaklayıp göle fırlattı.

Bir ıglık atarak yere iniyorum ve şok edici soğğun altında kalarak derinlere dalıyorum. Vahşi

tekmelerle

Yüzeye çıktığımda bir nefes alıyorum.

"Siktir!" Öfkeyle suya yumruk attım. "Seni lanet olası pislik!"

Aman Tanrım, hava soğuk. Kürek çekerken eklemlerim donuyor, yüzüm tekneye dönük olana kadar bir daire çizerek yüzüyorum. Kenarda durmuş bana bakıyor, kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş, gözlerinde bir parıltıyla

Gözl

er. "Bunu yaptığına inanamıyorum." Dişlerim gıcırıyor.

Sırıttırıyor. "Kafanı soğuk suya sokup çeneni kapatacak bir adama ihtiyacın var." Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum, tam anlamıyla susuyorum. Çünkü o çok haklı.

"Hadi gel." Çömelip elini uzatıyor.

Bacaklarımı tekmeleyerek ona uzanıyorum ve o da beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi sudan çıkarıyor. Ben

tekneye tırmanırken hava tenimi ürpertiyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Bu ilişki üzerinde çalışmalıyız." Islak gömleğimin eteğini kavradı ve üzerimden çekti.

Kafa.

"Evet." İliklerime kadar ıslanmış ve daracık bikininin içinde donmuş bir halde titriyorum.

"Zor olacak." Sırtımdaki ipi çözdü ve üstümü çıkardı.

Çıplak göğsümü kucaklıyorum, omuzlarım öne doğru kıvrılıyor ve ıssız koyu tarıyorum. Beynim Şortundaki şişkinliğe bakana kadar yorumunu kaydediyorum. Bakışlarımı kalçalarının kesik girintilerinde, bilenmiş karın ve göğüs kaslarının dalgalanmasında ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi orantısız sırtıta gezdirirken nefeslerim hızlanıyor.

"Bu kelime oyunları sadece erkeksen komik olur." Gülümsememeye çalışıyorum. "On iki yaşında bir çocuk." "Ne kadar zor olacağını bana sor."

Artık kesinlikle ilişkimiz hakkında konuşmuyoruz. O hararetli bakışıyla değil.

Gözler.

"Ne kadar zor?" Kalbimin yanında değişen bir his kıpırdanıyor, vücuduma sıcaklık damlatıyor.

Elimi tutuyor ve avuç içimi sikinin çelik gibi uzunluğuna bastırıyor.

Şortlar.

Lezzetli bir ürperti kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri kaldırıyor ve parmaklarımı onun etrafında kenetliyorum.

Nefes nefese homurdanıyor ve kollarını sırtıma dolayarak beni önce kaldırıyor, sonra sırtüstü koltuğa yatırıyor.

Yanımda diz çöküyor, yaklaşıyor, bir eli kalçamın altında, parmakları bikini altımın kasıklarına değiyor. Diğer kolu omuzlarımın arkasına kayıyor. Sonra beni öpüyor, ağzımın içini yalıyor ve aç bir şekilde nefes nefese kalıyor. Bacaklarımın arasındaki el daha cesurlaşıyor, daha sert bastırıyor, beni seçtiğim adama, her zaman evlenmem gereken adama bağlıyor.

Dokunuşuna karşı koyuyorum, öpücüğünde eriyorum ve içten dışa doğru çözülüyorum.

Bacaklarım açılıyor. Meme uçlarım sertleşiyor, açıkta ve muhtaç. "Sana ihtiyacım var."

Ağzıma karşı gülümsüyor ve bikininin kasıklarını yana çekerek beni açıkta bırakıyor. "Tekrar söyle."

"Sana ihtiyacım var, Cole." Bir parmak içime yavaşça, derinlemesine girerken inliyorum.

Elini pompalarken ve beni orgazm etmek için okşarken ağzı benimkinden ayrılmıyor. Sonra son giysilerimi de çıkarıyor ve vücudumun her santimini öpüyor, okşuyor, alay ediyor, tapıyor; tüm bunları yaparken de bakışlarımı tutuyor.

Sonunda bacaklarımın arasına tırmandığında, ellerimi saçlarına gömüyorum ve kapüşonlu gözlerine bakıyorum. Böyle sevişiyoruz. Birbirimize sertçe bastırdık. Kalçalar birlikte baygınca hareket ediyor. Her seviyede bağlıyız. Asla başka tarafa bakmadan.

Çok güzel gözleri var. Vahşi ve tutkulu. Onlarda geleceğimi görüyorum. Onu ve beni.

Birlikte inleyerek kendimizden geçerken, onun benimkinde ne gördüğünü merak ediyorum.

nineteen

Aylar geçtikçe ve mevsimler değiştikçe, Cole'a ve birlikte geleceğimize tamamen bağlı kalmaya devam ediyorum. Bu kolay değil. *Aşk* kolay değil. Kavga ediyoruz. Sevişiyoruz. Önemsiz şeyler hakkında tartışırız ve kapıları çarparız. Ama her zaman barışırız.

Trace'i özlememe izin vermeyeceğim. Küçük bir cazip an için bile. Dört ay oldu. St. Louis'de imparatorluğunu yönetiyor ve şüphesiz her yerdeki güzel kadınların iç çamaşırlarını büyülüyor. Bu arada ben de sabrına sonsuz hayranlık duyduğum bir adamla göl hayatının huzuruna yavaş yavaş alışmaya çalışıyorum. Cole son birkaç ayda çok büyüdü. Belki ben de büyüdüm.

Mutluluk verici derecede sıcak bir Ağustos gecesi. Ağustos böceklerinin sağır edici vızıltısı çevredeki ormanlık alandan geliyor. Fırınlanmış gökyüzü siyahın derin bir tonuna dönüşüyor ve Cole motosikleti eve doğru kıvrılan yol boyunca yönlendirirken rüzgâr saçlarımı savuruyor.

Home.

O St. Louis'e geri dönmekten bahsediyor, ben de göl kıyısındaki küçük cennet parçamızın yakınındaki Walmart'ın yanında bir dans stüdyosu açmaktan bahsediyorum. Şehre geri dönmemin tek sebebi kız kardeşim. Dönmememin sebebi Trace. Eğer onunla karşılaşırsam, yakışıklı yüzünde bir parça hüznün görürsem... Yapamam. Belki bir gün. Ama henüz değil.

Cole'un onunla düzenli olarak görüşüğünü biliyorum. Yine de aralarında geçen bir telefon konuşmasına hiç kulak misafiri olmadım. Asla sormam. Geçmişle flört edemem. Mutluluk ileridedir ve ben de oraya gidiyorum.

Öte yandan kız kardeşim haftalık telefon görüşmelerimizde Trace'ten bahsetmeye bayılıyor. Bree onun hayatına burnunu sokmadı ama sokmak istiyor. Kumarhanesine adımını atarsa onu evlatlıktan reddetmekle tehdit ediyorum. Bu boş bir tehdit. Onu çok özlüyorum, daha geçen ay ailesiyle birlikte bizimle bir hafta geçirdiğinde görmüş olmama rağmen.

Cole garaj yoluna sapar ve motosikleti garaja park eder.

Avuç içlerimi kürek kemiklerine dayıyorum, yontulmuş arazide daireler çiziyorum, tişörtü nemden ıslanmış. Yazın onunla at sürmeyi seviyorum. Deri ceket olmadan tamamen kas, et ve vücut ısısından ibaret.

Bisikletten inip kasklarımızı çıkarıyoruz ve birbirimize sırtıyoruz. "Ne?"

Ben daha geniş gülümsüyorum.

"Hâlâ o adamı ve kavunları düşünüyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Yaz başında yerel gıda kilerinde gönüllü çalışmaya başladım. Cole bu gece benimle gelip kontrol etmeye karar verdi. Biz geldikten bir saat sonra, orta yaşlı pasaklı bir adam bağışlanan yiyecekleri almak için içeri girdi. Ona iki küçük karpuz uzattığımda, onları reddetti ve göğüslerimi işaret ederek, "Küçük olanları tercih ederim. Eminim daha tatlıdır." "

Cole'un hakkını yemeyelim, öfkelenmedi ya da yumruk sallamadı. Sadece adama doğru eğildi ve sakince, "Karpuzları al ve kapıdan çık," dedi.

Adam yiyecek kutusunu aldı ve arkasına bile bakmadan gitti. "Yoruldu mu?" Cole beni mutfığa kadar takip etti.

"Hayır."

"Gölde çıplak yüzmeye ne dersin?"

Dudaklarımda bir sırıtiş beliriyor. Cole ile çıplak yüzmek en sevdiğim aktivitelerden biri haline geldi. "Ben biraları getireyim." Buzdolabına doğru dönüyorum.

Ben altılı paketi çıkarırken telefonu çalıyor. Cebinden çıkardı ve ekrana baktı. Ve bakmaya devam ediyor.

"Kim o?" Arayanın kimliğini görmek için boynumu eğerek ona yaklaşıyorum.

İz.

İçimdeki devasa çatlak canlanıyor, titriyor ve intikam hırsıyla kanıyor. En güçlü, en sağlam el bile onu tekrar dikemez. Kayıp çok büyük, acı çok güçlü.

Ama deniyorum. Korkunç bir şekilde hareketsiz duruyorum ve en derin özlemlerimi çatlağa geri gönderiyorum. Cole beni yakından izliyor ve telefon tekrar çalıyor.

"Onu görmezden gelme," diye fısıldıyorum.

Eskiden olanla olması gereken arasında titriyorum. Eğer yüzümde sıkıntı görünüyorsa, bu onu maskeleyemediğim içindir. Cole'dan saklanmayı reddediyorum.

Telefonu kulağına götürmeden önce bir başka vızıltı patlaması boyunca beni inceliyor. "Selam." Dinliyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. "O... o iyi."

Göğsüm çöküyor. Trace benim için endişeleniyor, hâlâ beni düşünüyor. Bu o kadar dayanılmaz bir azap ki, içimde fiziksel bir acı var.

"Nasılsın?" Cole bir kolunu mutfak adasına dayayıp yüz hatlarımı inceliyor. Sonra Trace'in cevabı üzerine başını eğiyor. "Gerçekten mi? Bu harika." Gülüyor. "Hayır, ciddiğim. Sana her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağını söylemiştim. Senin adına mutluyum."

Nabzım çarpıyor ve zihnim yüzüyor. Trace iyi durumda. Belki iyiden de iyi. Kumarhaneye ilgili iyi bir haber mi? Bir kadınla mı?

Başka bir kadın.

Midemde iğrenç ve kötü bir şey sıkışıyor, ama onu ele geçirmesine izin vermiyorum. Hayatına devam etmesini istiyorum. Mutluluğu için bunu yapmalı. Benim de akıl sağlığım için bu tek taraflı konuşmadan uzak durmam gerekiyor.

Elimdeki altılı bira paketini havaya kaldırıp Cole'un dikkatini çekiyorum ve arka kapıyı işaret ediyorum. Onun başını sallamasıyla rıhtıma doğru ilerliyorum. Koyun karanlık izolasyonuna attığım her adım beni düşüncelerime daha da yaklaştırıyor. Mavi gözlü, çatık kaşlı, takım elbiseli düşüncelerime.

Tecrübelerimden biliyorum ki kırık bir kalp dört ayda iyileşmez. Bir tedavi gelene kadar iyileşmez. *Yeni bir aşk* gibi.

Lanet olsun, onu seviyorum ve bu yüzden vücudumdaki her hücre onun mutluluğu karşısında hafifliyor. Acı çeken tek kişi bensem, bununla yaşayabilirim. Onun acı çekmediğini bilmek çok daha kolay.

Rıhtımın sonunda telefonu cebimden çıkarıyorum ve külotuma kadar soyunuyorum. Sonra biranın yarısını yudumluyorum ve ruh halime uygun bir şarkı seçiyorum.

The Chainsmokers'ın *Honest* şarkısı sessizlikte tıngırdarken, ılık mürekkepli suya girip yüzüyorum. Bacaklarımı tekmeleyerek, kollarımı okşayarak suya Trace'i temizlemesi için yalvarıyorum.

Ama işe yaramıyor. O benimle birlikte, kalbime bağlanmış ve burayı evi ilan etmiş. Eğer ona bu kadar aşırısam, neden onu ben seçmedim?

Ya onu seçseydim? St. Louis'de oturup Cole'un hasretini çeker miydim?

Benim neyim var böyle? Neden bir adama aşık olan, güzel bir düğün yapan, bir sürü bebeği olan ve hayatının geri kalanını karbonhidratlardan uzak durarak ve TV şovlarını izleyerek geçiren normal bir kadın olamıyorum? Son.

Boş ver. Bu hiç bana göre değil.

Koyda birkaç tur attıktan sonra iskeleye yüzüyorum, sudan çıkıyorum ve kenara oturuyorum. Ilık hava çıplak bedenimi öpüyor ve koy boyunca bir balık gölün hareketsiz yüzeyini rahatsız ediyor. Burası çok sessiz. Şarkı bir süre önce sona erdi ve yerini düşünceli bir sessizliğe bıraktı.

Ta ki arkamdaki ahşap döşemede çıplak ayak sesleri yükselip yaklaşıp gideceğine kadar.

Cole yanımda duraklıyor, gömleksiz, siyah saçları tırmıklayan parmaklarından savrulmuş, yıpranmış kotunun düğmeleri açık ve beline kadar inmiş. Tepeden tırnağa tam bir seksapeli ve bunu denemesine bile gerek yok.

"Ne düşünüyorsun?" Yanımda çömeldi.

Ona Trace'i sormayı düşünüyorum ama başka bir kadını gerçekten bilmek istiyor muyum? Mutlu olduğunu bilmek bile yeterli.

"Aşkta neden bu kadar kötüyüm?" diye soruyorum.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Eğer bir şey varsa, bu konuda çok ama çok iyisin."

"Ciddiyim."

"Ben de öyleyim. İnsanlar her gün aşık olurlar. Düşmezsin. Sen aşık olursun ve ne olursa olsun ölüm, yalanlar, kavgalar, sinirli pislikler..." Ağzı seğiriyor. "Aşktan asla vazgeçemezsin. Bir kez girdin mi, ömür boyu çıkamazsın."

"Bu..." Göğsüm besleyici bir hava girişiyle titriyor. "Bu çok anlayışlı bir bakış açısı. Teşekkür ederim."

"Gerçek bu, bebeğim." Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. "Dans et benimle."

Öpülesi dudaklardaki bu üç kelime mi? Şimdiye kadarki en kararlı cevap.

"Evet." Güçlü parmaklarını kavıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Tango?"

"Hayır." Yakındaki banktan telefonumu kaldırıyor ve ekranı kaydırıyor.

Tezgâha geri koyarken, Beyoncé'nin *XO* şarkısı usulca, nazikçe etrafımızda dönüyor. Düğün dansımız.

Bakışları çıplak vücudumda geziniyor, külotumda oyalanıyor ve ağızma doğru yükseliyor. Sonra beni kollarına alıyor ve bizi rıhtımın kenarında hareket ettirerek ritme göre sallıyor. Hızlı-hızlı-yavaş ritmi bulmamız uzun sürmüyor. Akan vücut dalgaları ve şehvetli ayak hareketleriyle Lambada Zouk adımları arasında kayıyoruz, gülümsüyoruz, dönüyoruz, göz temasının samimiyetinde kayboluyoruz. Bu çok güzel. Her şeyiyle.

Neredeyse her şey.

Bir şeyler eksik.

Onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum ve rutin boyunca ilerlemeye devam ediyorum. Pratik yapmıştık.

koreografiyi o kadar çok kez mükemmelleştirdi ki. Kendine güvenle liderlik ediyor, tekniği kusursuz. Kalça hareketlerini, derin dipsleri, hızlı dönüşleri ve üst vücut burulmalarını bir profesyonel gibi yapıyor. Ama ben enerjiyi hissetmiyorum.

Kalbimin atmasını sağlayan enerji.

Hep kayıp mıydı? Ona bu dansı öğretmek için haftalarımı harcadım. Nasıl fark etmedim?

Belki de iki erkeğin arzularına ayak uydurmaya çalışırken dikkatim dağıldığı ve aşırı seks yaptığım içindir.

Belki de bir şey yoktur. Sadece yorgunum ve havamdayım.

Dansa, Cole'un beni saran kollarına, beni rıhtımda döndürürken aldığı nefeslerin sesine odaklanıyorum. Parmak eklemleri göğüs ucumu sıyrıyor. Dudakları boynumu okşuyor. Aşk hissedilir, aç ve ölümsüz.

Ama hiçbir dans ya da baştan çıkarma kalbimin uğruna attığı diğer adamı unutturamaz. Sanki evren bana bir şey söylemeye çalışıyor.

Duymak istemiyorum.

Güvenmiyorum.

Bu yüzden görmezden geliyorum.

Üç şarkı boyunca dans ederken bunu görmezden geliyorum. Beni güverteye indirip benimle sevişirken görmezden geliyorum.

Önümüzdeki üç ay boyunca görmezden geldim.

Sonra bir gece kendimi mutfak adasında tek başıma oturmuş, sağ elimdeki nişan yüzüğünü döndürürken buldum. Kendime, çok fazla acı çekmeyi bıraktığımda onu doğru yerine koyacağımı söyledim.

Acı dinmedi. Kökleri filizlendi ve dişleri büyüdü. Belki yüzüğü hareket ettirsem geçer.

Derin bir nefes alarak sol elime kaydırdım.

Resmen Cole'un nişanlısı mıyım? En son nişanlandığımızda beni saran o sıcak ve bulanık hislerden hiçbirini hissetmiyorum.

Suçlu hissediyorum. Rahatsız. *Aldatıcı.*

Üzerimde Cole'un sevgisinin bir simgesi var, bir yandan da sessizce Trace'in içeri girmesini umarak ön kapıya bakıyorum.

Cole'la konuşmam gerek. Anlayışlı olmaktan başka bir şey yapmadı. Ona aklımdan geçenleri anlatacağım ve belki de bana aşırı analiz yaptığımı söyleyecek. Belki de çenemi kapatmamı söyleyecek. Her iki şekilde de, bunun üzerinde çalışacağız. Birlikte.

Yatak odasında televizyon izlediğini varsayarak o yöne, merdivenlerden yukarı ve koridora doğru ilerliyorum. Ve müzik sesiyle duruyorum. Yatak odasından gelmiyor. Daha yakından geliyor.

Koridorda sekiz kapı var. Çoğu kilitli. Geçmişinin o kısmına girip işgal etmeyi hiç denemedim.

Hüzünlü melodiyi takip ederek ilerlerken, daha önce hiç açmadığım bir kapıya odaklanıyorum.

Kısmen çatlamış, bir davetiye gibi koridora ışık saçıyor. Yaklaşıyorum ve yavaşça itiyorum.

James Bay'in *Let It Go* şarkısının çağrıştırmacı sözleri loş ışıklı odadan dökülüyor. Arka duvar silah raflarıyla kaplı. Küçük olanlar. Büyük olanlar. Silaha benzemeyen silahlar. Nabzım hızlanıyor. Burası cephanelik olmalı.

Sıra sıra dosya dolapları, çalışan dizüstü bilgisayarların bulunduğu çok sayıda masa, gözlükler, yelekler, botlar, kemerler, bilgisayar ve kamera ekipmanları ve tanımadığım teçhizatla dolu masalar - hepsi pahalı ve yüksek teknolojlili görünüyor. Bir başka masa sadece cep telefonlarına ayrılmış. Duvar boyunca uzanan bir güç şeridine takılı düzinelerce kullan-at telefon olmalı.

Ve uzak köşede bir kancada asılı duran gelinliğim. Çok yersiz görünüyor ama

sevgiyle bakıldı. Göğsüm sıkışıyor.

Cole'un gizli özlem odasına girmişim gibi hissediyorum. Burada olmamalıydım. Geri döndüğümde onu kapının yanında yerde otururken gördüm. Yanından geçip gitmiş olmalıyım.

Kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koyuyor ve başını duvara yaslayarak bana bakıyor. İfadesi, arka planda çalan müzik kadar ruhsal bir arayış içinde.

"Emekli olduğumu sanıyordum." Şarj olan telefonlara ve açık dizüstü bilgisayarlara bakıyorum. "Bu da ne?"

"Ben emekliyim. Buraya sadece mesajlarımı kontrol etmek için geliyorum." Bakışları telefon masasına kaydı. "Çok fazla iş teklifi alıyorum."

"İş teklifi mi?" Ona doğru ilerliyorum ve yan tarafındaki duvara oturuyorum. "Ne tür işler?"

"Bu evin parasını ödeyecek türden."

Yıllar boyunca yan işlerin yanı sıra varlık toplamak için başka araçlar da vardı.

Yutkunmakta zorlanıyorum.

"Tehlikeli türden," diyor odun gibi, "beni aylarca ülke dışına gönderen türden.

Bazen yıllar."

Gerginim. "Düşünüyor musun-?"

"Senden uzakta bir işi asla düşünmem." Kolunu kaldırarak beni altına sokmaya davet etti.

o.

Yanına doğru kıvrılıp yanağımı omzuna yaslıyorum ve gözlerinin etrafta dolaşmasını izliyorum. Odasını, teçhizatını, silahlarını, bir zamanlar tutkuyla bağlı olduğu hayatının parçalarını. Söylediğinden daha çok özlüyor.

O beni seçti, ben de onu seçtim. Yine de ikimiz de artık sahip olmadığımız şeylerin özlemine çekiyoruz. Bu çok derin. Ve iç karartıcı.

Let It Go tekrar çalıyor ve atmosferi acı-tatlı bir korkuyla doyuruyor. Vokaller, iki insan ne kadar önemserse önemsesin asla başarılı olamayacak bir ilişki hakkında mırıldanıyor. Eve çok yakın.

"Bu şarkı çok hüznü." Gerginliğini yumuşatmaya çalışarak çenesinin çizgisini takip ediyorum. "Neden dinliyorsun?"

"Ne yaptığımı biliyorum."

Elimi bıraktım, emin
değildim.

"Bu işi yürütmek için çok uğraşıyorsun." Sesi çatlıyor. "Ama kalp kalbin istediğini ister."

Geri çekiliyorum. "Hayır-"

"Fiziksel olarak burada değil, ama yine de burada, her zaman aramızda." Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Yerleşiyorsun."

"Aynen öyle, yerleşiyorum." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Nefesimi kesen bir adamla güzel bir hayata yerleşiyorum. *Seni* seçtim Cole. Seninleyim."

"Birisi bana bir keresinde aşkın bir seçim olmadığını söylemişti," diyor usulca. Ağzımı kapatıyorum ve bacaklarım yere doğru titriyor.

"Neden altı ay beklemeni istediğimi sanıyorsun?" Parmaklarını sol elimin üzerinde gezdiriyor, nişan yüzüğünü okşuyor. "Senin seçmeni istemedim. *Olmasını* istedim. İçinde yükselmesini ve kalbinin atışı olmasını istedim." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi sesini alçaltıyor. "En kararlı eylemler en az düşünülmüş olanlardır."

"Ne diyorsun sen?"

"Kendini karar vermeye zorladığın gün anladım. Trace o kapıdan çıktığında, bunu gözlerinde gördüm." Kararlılık yüzüne oturuyor, yanaklarına çöküyor. "Kalbinin istemediği bir kararı dile getirdin."

yapmaya hazır."

Onu sarsmak ve hatalı olduğunu söylemek istiyorum. Ama söylediği her şey doğru çıktı.

"Yedi ay boyunca içsel bir savaş vermeni izledim." Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Kalbinle bir savaş veriyorsun."

İçimi bir acı kaplıyor. "Eğer durum buysa, neden seni seçtim?"

"Ben senin ilkindim. Mantıklı seçim." Saçlarımı okşuyor, nefesleri kesik kesik geliyor. "Ama kalp mantıklı değildir. Bazen, elimizden gidene kadar ne istediğimizi bilemeyiz."

"Önemli değil." Çaresizce ona sarılmak için kucağına tırmandım. "Seni seviyorum.

"İsteddiğini biliyorum." Kollarını bana doluyor, göğsümü kendine doğru çekiyor ve başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. "Ama sen onu daha çok seviyorsun."

Tırnaklarımı omuzlarına geçirip sıkıca kavıyorum. Evrenin bana söylemeye çalıştığı şey bu mu? Bir anlamı var mı? Cole'la nişanlıyım. Cole'u seviyorum. Bunun üstesinden gelmeliyiz.

Bana karşı hareketsiz duruyor, sanki nefesini tutuyormuş gibi. Sanki bizi moleküler düzeyde değiştirecek kadar derinden yaralayacak bir şeye hazırlanıyor.

Arkama yaslanıyorum ve bir iniltiyle boğuluyorum. Yüz ifadesi, yanaklarından süzülen yıkılmış hayallerin düşüşüyle bükülmüş bir acı tuvali. Gözyaşları. Sessiz, kırık yenilgisi.

"Suratını öyle yapma." Boğazım düğümleniyor ve ellerimle çılgınca yanaklarını kurularken bir hıçkırık kaçıyor. "Benden vazgeçme."

"Seni kaybettim, bebeğim. O taksiye bindiğim ve seni verandada ağlarken bıraktığım sabah seni kaybettim." Beni kendine doğru çekiyor, kucağı daralıyor ve ağzı kulağımda. "Vazgeçmiyorum. Gitmene izin veriyorum."

Kollarında paramparça oluyorum, boğazımı yırtarcasına nefes alıyorum. Ona uzanıyorum, omuzlarına, ellerine, çaresizlikle yapışıyorum. Acı dolu gözyaşları arasında bana sarılıyor, ben kalpsiz gerçeğe yüzleşirken o da benimle birlikte ağlıyor.

Ne kadar uğraşırsak uğraşalım ve ne kadar önemsersek önemseyelim, tanıştığımız sabaha geri dönemeyecek kadar ilerledik. Derin bir bağla, bizi rahat, hatta belki de bağımlı kılan bir ruh bağıyla başladık, o kadar ki ikimiz de bunu tamamen bitirmeyi ve birbirimizin hayatında olmamayı hayal edemedik.

Onun benim ruh eşim, bana her zaman en derinden dokunacak arkadaşım olduğundan hiç şüphem yok. Ancak bu, hayatımı birlikte geçirmem gereken partnerin o olduğu anlamına gelmiyor. Bunun farkına varmak, içimde kendim ya da bir başkası tarafından asla doldurulamayacağını düşündüğüm bir boşluk bırakıyor.

Başımı omzundan kaldırıp yüzünü avuçluyorum ve bulanık tonlardaki gözlerini görüyorum. Ben onun gözyaşlarını silerken o da benimkileri siliyor.

"Bu gece daha fazla ağlamak yok." Ağzını benimkine değdiriyor, acı verecek kadar hassas ve telaşsız.

Umutsuz bir öpücükle birbirimizi sakinleştiriyoruz, bizi yatak odasına taşıyan bir öpücük. Soyunurken hiçbir kelime konuşulmuyor. Bedenime girerken ve içimde yavaşça hareket ederken gözyaşı dökülmüyor.

Bunu daha önce de yapmıştık. Elveda seks. Ama bu sefer farklı. Bu sefer nefesinde bir söz yok. Geri döneceğine dair bir yemin yok. Aletin her uzun uyuşturucu darbesinde gözlerimin içine bakıyor ve sözsüzce veda ediyor.

Sonsuza dek elveda.

Sonra kollarına uzanıyorum ve yüzündeki her özelliği ezberliyorum. Sıcak kahverengi gözleri, güçlü çenesi, kirli sakallarının koyu gölgesi... Acı verecek kadar yakışıklı. Derinden tutkulu. Ve artık benim değil.

"Seni yedi ay boyunca kendime sakladığım için minnettarım." Saçlarımı kulaklarımın arkasına tarıyor. "Bana verdiğin her nefes, her dans, her anı için minnettarım," diye

fısıldıyorum.

Beni Trace'e o götürdü. Bunu ona hatırlatmayacağım ya da bu geceki telefon konuşmasını sormayacağım. Trace'in bekâr olup olmamasının bu anla bir ilgisi yok. Cole ve benim aramda akan kırılğan akımlar

acil ve kısa zamanlıdır. Gelecek bekleyebilir.

Sessizliğe gömölüyoruz, göz temasıyla birleşiyor ve olasılıkla ayrılıyor. Şimdiden uzaklaştığını hissedebiliyorum. Bakışları daha donuk, vücudu daha katı hale geliyor. Onu sevdiğimi tekrar söylemek istiyorum ama o biliyor. Söylenecek her şeyi söyledik.

Gözlerimi kapadım ve yas tutma sürecine başladım.

Ganzeli gülümsemesinin hatırası, üzgün olduğumda gizli hoşgörüm olacak. Onun derin nefesleri bizim hikayemizin müziği olacak. Ve alnımdaki dudakları uykuya dalmadan önce hissettiğim son şey olacak.

Karanlıkta uyandığımda, zaten bildiğim bir şeyi doğrulamak için arkama uzanmam gerekmiyor. O gitmişti.

twenty

Yataktan kalkıp Cole'un evine doğru ilerliyorum, boş, uyuşmuş, kaybolmuş bir halde. Koridorun sonunda, mutfaktan geçip garaja bakıyorum. Motosikletinin bir zamanlar durduğu boş alanı görmek beni yere yatırıp dizlerimin üzerinde hıçkırı hıçkırı ağlamama neden oluyor.

O benim için çok şey ifade ediyor. Olması gereken her şey o ve beni en çok üzen de bu - fanteziden vazgeçmek, onsuz yeniden başlamak.

Kendimi yas tutmaya bıraktım, her şeyin büyük bir hüznün dalgası halinde akıp gitmesine izin verdim. Her şey bitti. Bitti. O gitti ve ben kendimi tamamen tükenmiş ve boş hissediyorum. Düşüyorum ama kendimi kapatmayı reddediyorum. Ağlıyorum ama gözyaşlarım beni temizliyor.

Aşkımız bir kader sabahı habersizce geldi ve belki bundan bin sabah sonra solup gidecek. Ama o zaman bile, asla kaybolmayacak.

O haklıydı. Aşık olduğumda, asla vazgeçmem. O da öyle. Her ıstıraplı nefeste, beni her zaman seveceğini biliyorum.

Güneş doğup mutfığa ışık saçana kadar garajın kapısında oturuyorum. Sonra kendimi yerden kazıyıp acımı bavulumu hazırlayacak kadar bastırıyorum.

Mutfak adasının önünden geçerken büyük beyaz bir zarf dikkatimi çekiyor. Ön yüzüne Cole'un el yazısıyla *Danni* yazılmış. Titreyen ellerimle kaldırıyorum ve içindekileri tezgâha boşaltıyorum.

Bir ev

anahtarı.

Belgeler.

Yasal

formlar.

Gözlerim bulanıklaşıyor ve nabzım

hızla atıyor. St. Louis'deki evimin

tapusu. Evimi satın aldı.

Satın alma tarihi, genç evli çifte sattıktan bir ay sonra. Ve fiyat... Çenem düştü. Piyasa değerinin iki katını ödemiş.

Mülkiyetin bana geçtiğini gösteren başka belgeler de var. Resmi hale getirmek için sadece sayfalari imzalayıp postalamam gerekiyor.

Vay anasını. Kağıtları bıraktım ve boğazımı sıktım. Bunu neden yaptı ve bana söylemedi? Yoksa

Başından beri aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini bildiği için mi? Yoksa beni kaçırdığında evi satın aldığı ve ondan sonra ayrılmam için bana bir sebep vermek istemediği için mi?

Sanırım bunu asla bilemeyeceğim. Yine de minnettarım. Evin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

O duvarlardaki anılar beni canlı canlı boğacak ama en azından yolumu tekrar bulana kadar gidebileceğim, evim diyebileceğim tanıdık bir yerim var.

Belgeleri bir kez daha gözden geçirdikten sonra titrek bir iç çekişle üst üste koyuyorum. Hiç not yok. Tutunacak yürek parçalayıcı sözler yok. Belki böylesi daha iyidir.

Belgeleri zarfa geri koyuyorum ve donup kalıyorum. Elim. *Yüzük yok*. Sağ elim de yüzüksüz. Nişan yüzüğünü mü almış?

Tıpkı gelinliği aldığı gibi.

Dudaklarımda hüznü bir gülümseme belirirken göğsümdeki ağrıyı ovuyorum. Tanrım, çok duygusal biri. Bunu özleyeceğim.

Onu şimdiden çok özledim.

Kalp ağrısı yeniden kabarıyor, boğazımı şişiriyor. Yutkunuyorum ve aceleyle yatak odasına dönüyorum. Geride bir yüzük ve elbiseden fazlasını bırakacağım. MG Midget'in arka koltuğu yok ve bagaj sadece iki çanta alıyor, onlar da küçükse. Abartılı gardırop, dans kostümleri ve malzemeleri, hepsi kalıyor.

Dans stüdyosunun kapısını geçiyorum ve duraksıyorum. Ellerim iki yanımda seğiriyor ve geri dönüp odaya özlemle bakıyorum.

Benim için yaptığı oda.

Bir dans daha.

Düşüncesizce müzik setine doğru ilerliyorum ve V Bozeman'dan *What Is Love*'ı seçiyorum.

Sonra yavaşça, gözyaşları içinde odanın içinde dans ediyorum, her şeyi hafızama kazıyorum - yer döşemesinin dokusunu, pencerelerden giren güneşin ısıltısını, bale parmaklıklarının pürüzsüzlüğünü ve müziğin yüksek tavandaki yankısını.

Şarkı bittiğinde gözlerimi kuruluyorum ve kendimi gitmeye zorluyorum. Her şeyi geride bırakmak için.

Bir saat sonra Midget'i garajdan çıkardım ve ağlayarak toprak yola çektim. Artık evi göremediğim an, acımasızca, omuzlarımı titreten hıçkırıklara boğuluyorum. Sonra telefonumu aldım ve kız kardeşimi aradım.

Bree dört saatlik yol boyunca benimle konuştu. Eşyalarımı depodan çıkarana kadar onunla kalmamı istiyor. Benimle ilgilenmek istiyor.

Bunu bir ömür için yeterince yaptı. Evet, üzgünüm. Sefil durumdayım. Ama bu bende var. Hepsini tek başıma yapabilirim. Yerde uyumak anlamına gelse bile.

Evim görüldüğünde, dokunaklı bir nostalji dalgasına kapılıyorum. On bir ay oldu. Acaba komşularım ne yapıyor? Tanrım, umarım kimse ölmemiştir.

Birileri çevre düzenlemesiyle ilgileniyor. Arabayı garaj yoluna çekiyorum, kesilmiş çimenlere ve budanmış çitlere bakarak gözlerimi kısıyorum. Cole mülkle ilgilenmesi için bir yönetim şirketi mi tutmuş?

Arabayı park edip arka kapıdan giriyorum, soğuk Aralık rüzgârına karşı titriyorum. Evin içi hiç de sıcak değil. Kahretsin, elektriklerin kesik olabileceği ihtimalini düşünmemiştim bile.

Mutfığa doğru koşarken elektrik düğmesini çeviriyorum ve tavandaki ampul yanıyor. İşte bu! Koridorda termostatu cehennem sıcaklığına getiriyorum. Sonra derin bir nefes alıp yatak odasına giriyorum.

Bir yatak ve başka mobilyalar var. En azından beyaz örtünün altında mobilya olduğunu düşünüyorum.

Bir odaklanma patlamasıyla arafları çekip çıkarmaya balıyorum, odadan odaya geçiyorum, daha fazla mobilya ortaya çıkıyor ve toz bulutları saçılıyor. Her şey benim. Depoya taşıdığım tüm eşyalar. Toz katmanlarına bakılırsa, bunu uzun zaman önce yapmış. Sanki eve geri döneceğimi biliyordu.

paylaştık.
Bizim evimiz.
Yeterince derin nefes alırsam kokusunu alabiliyorum. Onu havada hissediyorum ve odalarda dolaştığını duyuyorum. Bu onun ruhu, sanki yeniden ölmüş gibi. İşte böyle hissettiriyor.
Gözyaşlarım sel olup akıyor ve arabadan bavullarımı getirip kıvrılırken özgürce dökülmelerine izin veriyorum.

Yat
ak. Cole'un yasını tutmak için kendime zaman vermeliyim. Sonra, hazır olduğumda, bir sonraki adımı atacağım.
Yeterince cesur olursam, Regal Arch Casino'ya bir adım atacağım.

twenty-one

Restoran müşterilerinin kalabalığı arasında uzun boylu, çatık kaşlı bir siluet arıyorum. Ayaklarım daha Bissara'nın eşiğinden bile geçmemişken, yüksek topuklu botlarımın içinde şiddetli bir şekilde titriyorum.

Etrafımda kumar makineleri çın çın ötüyor. Sigara dumanı havayı renklendiriyor ve garsonlar Fas yemeği tabakları taşıyarak koşuşturuyor.

Kendime ağırdan almamı söyledim. Ağırdan aldım. Bir aydır St. Louis'deyim. Kız kardeşimle tatili atlattım, dans partnerim Nikolai ile yeniden bağlantı kurdum ve evsizler barınağında yeniden gönüllü çalışmaya başladım.

Cole'la hiç temas kurulmadı. İş aramak yok. İz yok.

Cole ve Trace hâlâ konuşuyorlarsa, Trace döndüğümü biliyordur. Yine de aramadı. Ortaya çıkmadı.

Devam etti.

Terliyorum, midem bulanıyor, sinirden çatlıyorum. Ama bunu yapmak zorundayım. Kalbimin tekrar atma ihtimali olup olmadığını bilmek zorundayım.

Elimi şirin gri gömlek elbisemin üzerinde gezdirerek uyluğumun ortasındaki etek ucunu çekiştiriyorum ve avuçlarımı yumuşak kumaşın üzerinde kuruluyorum. *Nerede o?*

"Danni?"

Kadınsı sese doğru dönüyorum ve burada dans ettiğim zamanlardan tanıdığım bir hostesin tatlı yüzüyle karşılaşıyorum. "Crystal!" Ona sarılıyorum.

Trace'in bana evlenme teklif ettiği gece buradaydı. Ayrıldıktan sonra çıkan dedikoduları hayal edebiliyorum.

"Geri mi döndün?" Sırtarak sarılmaya karşılık veriyor. "Yine burada mı dans ediyorsun?"

"Sadece uğradım." İliklerimi yakan bir ağrıyla boş sahneye bakıyorum. "Pozisyon açık mı?"

"Bay Savoy doğru dansçıyı bulamadı. Eminim başvurursanız-"

"O burada mı? Ben görmedim..."

Sonra onu gördüm. Uzak köşedeki bir masada oturuyor, gölgeler içinde gizlenmiş, benden uzaklaşıyor. Yemek salonu o kadar dolu ki, kalabalık masaların arkasındaki profilini zar zor seçebiliyorum.

"Affedersiniz." Crystal'ı orada bıraktım ve ona doğru süzüldüm, onun tarafından tamamen hipnotize edildim

Varlık.

Siyah takım elbisesi ve kravatı, kolalı beyaz gömleği, dikkat çekici yüz hatları ve seksi sarı saçları ile erkeksi güzelliğin bir örneği.

Boynumu eğip yüz ifadesini anlamaya çalışıyorum. Kalbi kırılmış mı? Barışmış mı? Çok uzakta. Işık çok loş ve o buz mavisi gözler bana doğru kaymadı. Bir kere bile.

Hızımı artırıyorum, sunuculardan kaçıyorum, kalabalığın arasından ilerliyorum, ona doğru attığım her adımda daha da endişeleniyorum.

Yirmi adım ötede masası görünüyor. Tökezliyorum, nefesim kesiliyor.

Yalnız değildi.

Kalbim yere çakıldı.

Karşısında zarif bir kadın oturuyor. Uzun siyah saçlar, zayıf kaslar, uzun uzuvlar, şık siyah bir elbise giymiş, gülümsüyor ve güzel kırmızı dudaklarıyla konuşuyor. Onunla ilgili her şey çok güzel. Özellikle de birlikte olduğu adam.

Ona bakmıyor, onun yerine karanlık sahneye bakıyor, sanki yumuşak fon müziği eşliğinde dans eden bir hayaleti izliyor. Bu bana cesaret veriyor. Umut veriyor. Hayatına devam etmeye çalışıyor olabilir ama henüz etmedi. Henüz değil.

Rotamı değiştiriyorum, platforma doğru yöneliyorum ve onun görüş alanına giriyorum. Göz kırıyor, doğrudan bana bakıyor ve tekrar göz kırparken ellerim terden kayganlaşıyor.

Zaman durur. Hareket etmiyor, hiçbir tepki vermiyor. Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yok. Adam bir sis perdesi oluşturmakta usta.

Eğer onu masanın karşısındaki kadına uzun uzun bakarken bulsaydım, belki de topuklarımın üzerinde dönüp giderdim. Ama o öyle değil. Eğer roller tersine dönseydi... Kazı kazan. Roller tersine *dönseydi*. İki adamı sevdim ve Trace asla pes etmedi. Ben saçma bir karar verene kadar beni terk etmedi.

Hayatına devam edip etmediğini, mutluluğu bulup bulmadığını bilmem gerek. Eğer bulamadıysa, bu kadının kim olduğu umurumda değil. Oyun başladı.

Omuzlarımı geriye iterek masasına yaklaşıyorum ve sınırlarımı sesimden uzak tutmak için var gücümle mücadele ediyorum. "Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim." Sevgilisine doğru döndüm. "Merhaba. Ben-"

"Cole nerede?" Bana kaşlarını çatı.

"Bilmiyorum." Tüm bedenim kendi üzerine kıvrılmaya

çalışıyor. "Bir aydan fazladır telefonuna cevap vermiyor."

Nabzım hızlandı. Cole onu aramadı mı? Demek ki Trace döndüğümü bilmiyordu.

Omurgamı dikleştiriyorum ve onun soğuk, davetkâr olmayan gözleriyle karşılaşıyorum. "Görünüşe göre bir konuda haklıymışım."

"Sadece bir tane mi?"

Eminim başka şeyler de vardır ama şu anda hatırlamıyorum. "Evet." Kibirli bir huff salıyor. "Hangi konuda haklıydın?"

"Aşk bir seçim değildir."

Ağzında bir seğirme oldu, o kadar çabuk geçti ki acaba hayal mi ettim diye düşündüm.

Sonra tavrında bir şeyler değişiyor. Omurgasındaki sertlik, omuzlarını hafifçe düşürerek akıp gider. Yüz ifadesi gevşiyor. Gözleri uzaklaşıyor, boşalıyor ve işte o zaman görüyorum.

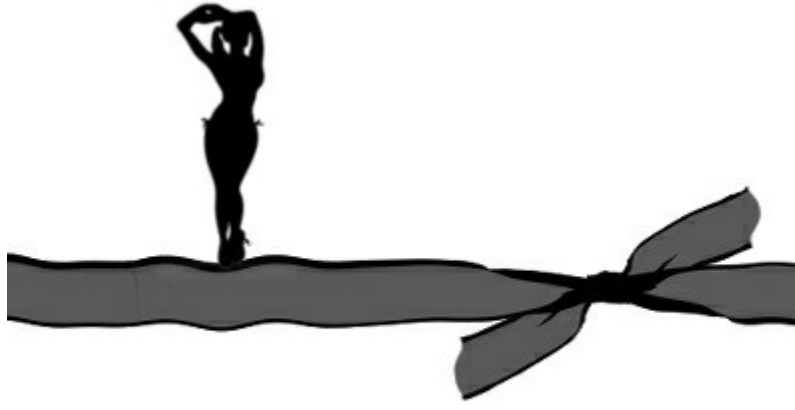
Derin bir üzüntü.

Kalbim çılgınca atıyor, mideme ağrılar saplanıyor. Belki de masasındaki sessiz güzelle mutluluğu bulmaya çalışıyordur. Belki de beni affedemeyecek kadar kalbi kırıktır. Ama soğukkanlı görüntüsünün altında, o iyi değil. Yakın bile değil.

Ona doğru eğildim, ağzım kulağına ulaşana kadar bakışlarını tuttum. "Senin için savaşacağım."

Eli kucağında esniyor ve teninin sarhoş edici kokusu beni dizlerimin üzerine çöktürmekle tehdit ediyor.

"Afiyet olsun." Geri adım atıyorum ve ayaklarımı kapıya doğru dönmeye zorluyorum. Sonra eve gidiyorum.

twenty-two

Bir saat sonra banyomda dururken aynadaki yansıma baka bakiyorum ve yüzümü buruşturuyorum. *Senin için savaşıyor muyum?*

"İyiymi, Danni," diye mırıldanıyorum ağızımdan sarkan diş fırçasının etrafında. "Bunu tam olarak nasıl yapacaksın?"

Her zamanki gibi düşüncesizce, plansızca atladım. Yapmak istediğim şey, o kadını *Pantene* saçlarından tutup masadan uzaklaştırmak ve restorandan dışarı atmaktı. Ama psikopat, kıskanç bir sürtük gibi davranarak Trace'i kazanamazdım. O daha iyisini hak ediyor.

O saygıyı, fedakârlığı ve sabrı hak ediyor - bana verdiği her şeyi.

Belki de akşam yemeği randevusu onun için değerli, ideal bir partnerdir. Eğer öyleyse, ona puan verelim. Zarif bir güzelliği var ve adamın kalbini hiç kırmamış. Onun lehine daha fazla puan.

Ama onun en büyük rakibi, kaybedecek hiçbir şeyi ve kazanacak her şeyi olmayan bir kadındır. Dünyada onun mutluluğu için benim kadar savaşıyor kimse yoktur.

Yarın gece, Bissara'da dans pozisyonunu almış olacağım. Birini işe almak için yedi ayı vardı. İş hala açık çünkü *beni* o sahnede istiyor. Maaş ve program konusunda pazarlık yaptıktan sonra, onun soğuk dış görünüşüne karşı dans edeceğim.

Bundan sonrası için bir stratejim yok ama yapmayacağım tek şey pes etmek. İki kez gitmesine izin verdim ve ikisi de beni mahvetti. Düştüm, kaybettim ve dibe vurdum ve en derin acının içinden güç buldum, kendimi buldum ve kalbimin atmasını sağlayan şeyi buldum.

Polar pijama pantolonumu ve uzun kollu gömleğimi giyip mutfığa gidiyorum ve bir kadeh şarap dolduruyorum. Bardak dudaklarıma değmeden kapı çalıyor.

Vücudumdaki her kas geriliyor. Saat 10'u geçti. Komşularım uyuyor. Bree'nin sabah erkenden okulu var. Bu saatte kapıma gelecek tek bir kişi var.

Titreme, bükülme, gerginlik yükseliyor ve kabarıyor, aylar süren ayrılık akşam yemeğimi mutfak zeminine kusmakla tehdit ediyor. Mide bulantımı bastırıp nefes alıyorum. Derin bir nefes daha alıyorum ve kapıya kadar ciğerlerime konsantre oluyorum. Ama kilidi çevirirken soğukkanlılığımdaki zayıf kavrama kayıyor.

O kadar gerginim ki, kapıyı açana kadar gözetleme deliğini kontrol etmeyi hatırlamıyorum... daha önce hiç görmediğim biriyle.

Siyah takım elbisesi, yıpranmış yüzü ve gümüş rengi saçlarıyla kısa boylu bir adam ifadesiz bir şekilde bana bakıyor.

Arkasında kaldırıma park etmiş siyah bir sedan var.

Trace'in şoförlerinden biri mi? Trace o arabanın içinde mi? Gözlerimi kısarak renkli camlara bakıyorum, içeriyi göremiyorum.

"Ben Oliver, The Regal Arch Casino and Hotel'in özel şoförüym." Çenesini kaldırıyor. "Bay Oliver.

Savoy sizinle görüşmek istiyor."

Sözleri derin bir *deja vu* hissi uyandırıyor, beni Trace'le tanıştığımız geceye geri götürüyor.

İçimden lezzetli bir ürperti geçiyor ve o anı tekrar tekrar yaşamak istiyorum.

Belki de Trace'in niyeti budur.

"Neden benimle görüşmek istiyor?" O gece asistanına sorduğum soruyu tekrarladım.

"Hizmetlerinizi görüşmek istiyor."

Aynı cevap. Bunun provası yapılmalı.

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Dans dersi almak istiyorsa randevu alabilir." "Bekliyor."

Arabada mı? Kelimeleri boşa harcamak yerine, etrafından dolanıyorum ve soğuğa karşı kamburlaşarak donmuş çimlerin üzerinde koşuyorum. Sedana ulaştığımda arka yolcu kapısını çekerek açtım. Kalbim durdu.

Arka koltuk, ön koltuk, lanet arabanın tamamı boş.

Kahretsin. Kapıyı kapatıp geri çekiliyorum, midem sıkışıyor.

"Hanımefendi?" Oliver yanımda belirdi. "Size kumarhaneye kadar eşlik etmek için buradayım."

Trace ne oyunu oynuyor? Buna uymalı mıyım? Yoksa tanıştığımız geceki senaryoya sadık mı kalmalıyım? Eminim ikincisini bekliyordur ve ben onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bunu yeterince yaptım.

"Randevu alabilir." Göğsüme sarılıyorum ve içeri giriyorum. "Bu akşam için planlarım var."

"Oldukça kararlıydı, Bayan." Oliver arkamdan geliyor ve ön verandada duraklıyor. "Bu gece teklif şimdi."

"Bay Savoy'a üzüntülerimi iletin." Kapıyı yarıya kadar kapatıp aralıktan bakıyorum. "Hizmetlerimle ilgileniyorsa, beni kendisi arayabilir."

Kapıyı kapatıyorum, kilidi çeviriyorum ve alnımı tahtaya dayıyorum. "Siktir, siktir, siktir!"

Doğru şeyi mi yaptım? Trace için savaşmak istiyorum, onu kızdırmak değil.

Beni kumarhaneye geri götürmesi için bir şoför gönderdi. Bu randevusunu bitirdiği anlamına mı geliyor? Belki de değil.

O arabaya atlamayacağımı tahmin edecek kadar beni iyi tanıyor.

Kahretsin, bu lanet kafa oyunlarından nefret ediyorum.

Oturma odasında adımlarken içim burkuluyor. Bir buçuk yıl önce Trace'in asistanını gönderdiğimde onu kanepemde sanki buranın sahibiymiş gibi otururken bulmuştum. Gizem, cinsel gerilim, o geceyle ilgili her şey heyecan vericiydi. O zaman beni seviyordu ve ben bunu bilmiyordum. Onu tanımıyordum bile.

O gece hayatımda bir geçiş noktası oldu. Cole'un yasını tutuyordum, ona tamamen aşkıttım.

Trace ortaya çıktı ve dünyamı alt üst etti. Cole'u hâlâ

seviyorum ama artık her şey farklı.

Kalbim Trace'e ait ve onu incittim. Muhtemelen onarılamayacak şekilde.

Yarın, planladığım gibi kumarhaneye gideceğim ve işimi geri alacağım. Sonra da onu tekrar mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Güçlendirici bir nefesle boş yemek odasından geçip koridora çıkıyorum ve bağıriyorum.

Uzun boylu ve heybetli Trace mutfaktaki dar geçitte duruyor. Ellerini arkasında kenetlemiş,

omuzlarını geriye atmış, ensemdaki tüyleri diken diken eden bir şiddetle bana bakıyor.

"İçeri nasıl girdin?" Evimdeki cesedin fotoğraflarını gördükten sonra kapıların her zaman kilitli olduğundan emin oluyorum. "İçeri zorla girdin."

"Her sürgüyü geçmemi sağlayacak anahtarlarım var."

Şoförü ön kapıyı çalmadan önce arka kapıdan girmiş olmalı. Umurumda bile değil. O benim evimde. *Benim için geldi.*

Nabzım çıldırıyor, boğazımda zonkluyor. O kadar yakışıklı ki odaklanamıyorum. Sadece seksi takım elbisesi, çekici gözleri ve güçlü çene hattı değil. Kendini gururla tutuşu, her hareketinde taşıdığı özgüven. Ağzını açmadan azim ve güç yayıyor.

Sesimi temizliyorum. "Sedana binmem mi gerekiyordu?"

"Sen söyle."

"Sanırım..." Yüzümü buruşturdum, düşüncelere daldım. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan tanıştığımız geceyi düşünmemi istemendi."

Sert ve kayıtsız, bir parmağını kıvrırarak yaklaşmamı emrediyor.

Gözleri beni büyülüyor. Gözlerimle birleşerek kırılmaz bir büyü yaratan sihirli malzemelerden yapılmış, güzellik ve güç dolu şeyler. Gözlerimi kaçırmak ve bir ayağımı diğerinin önüne koymak için kendimi fiziksel olarak sarsmam gerekiyor.

Mutfağa adım attığımda, kolumun ulaşamayacağı bir yerde duruyorum. "Bu eve geri taşındığımı nereden biliyorsun?"

"Kumarhaneden çıktığında seni takip ettirdim."

"Şehirde olduğumu bilmiyor muydun?"

"Hayır." Mutfağa klinik bir bakış atıyor. "Evi nasıl geri aldın?" "Görünüşe göre Cole ben sattıktan bir ay sonra satın almış. Onunla konuşmadın mı?"

Başını sallıyor, yüz ifadesi geriliyor. "Neden burada seninle değil? Telefonuna cevap vermeyi bıraktığında-"

"Ben gittim. Ya da daha doğrusu o gitti. Ama düşündüğünüz gibi değil."

Bir içkiye ihtiyacım var ve şarap bunu kesmeyecek. Çömelerek, birkaç hafta önce aldığım viski şişesini bulana kadar alt dolabı karıştırıyorum. Sonra iki bardak doldurup birini ona uzatıyorum.

"Ne zaman viski içmeye başladın?" Bardağı mükemmel dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor. "Bu gece. Biz...?" Oturma odasını işaret ediyorum. "Oturalım mı?"

Başını sallayınca yolu gösterdim.

İçkilerimizi kucaklayarak kanepenin iki ucuna yerleştik. Omurgamı çelikleştirmek için bir saniyemi ayırdım. Ağlamayacağım. Bu işi berbat etmeyeceğim. Sadece her şeyi dürüstçe ve olgunca anlatacağım.

"Seni hiç unutamadım." Bir yudum viski içiyorum ve öksürmeye başlıyorum. Sikerim böyle işi.

Bardağı bir kenara koyup boğazımdaki yanmanın geçmesini bekliyorum ve Trace'e dönüyorum.

Beni ilgisizlikle izliyor, ama parmaklarındaki seğirmeyi kaçırmıyorum. Bana ulaşmak istiyor ve ben de umutsuzca onun dokunuşuna layık olmak istiyorum.

"Cole ile yürütmeye çalıştım." Yüzümdeki saçları taradım. "Aramızda bir bağ vardı, bağlılık vardı, sadece... aynı şey değildi." Gözlerinin içine bakıyorum, benimkilerdeki ham yaraları görmesine izin veriyorum. Cole için kanayan yaralar. "Mezardan döndüğünde ben aynı kişi değildim. Başka bir adamı sevdim ve hâlâ seviyorum."

"Ama onu sen seçtin." Eli kalçasına çarpıyor. "O senin ilk tercihin."

"O bir *seçimdi*. Anlamıyor musun? Sen asla bir karar olmadın." Bana söylediği sözleri hatırlayarak nefes alıyorum. "Zorlama ya da şüphe olmadan içimi tırmalayan bir farkındalıksın sen."

zamanın baskısı. Kalbim sadece ve sadece senin için atıyor, sen emrettiğin için değil, kaderimizde olduğu için."

Bardağı sehpanın üzerine bırakıyor ve kanepeden kalkıp ön kapıya bakıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, kalbim sızlayarak. "Her şey için ama en çok da seni bu kadar mutsuz ettiğim için." "Ben yetişkin bir adamım, Danni." Sesi sert, odayı kırıp geçiriyor. "Sana ihtiyacım yok.

özür dilemeni ya da şımartmanı istemiyorum."

Nefesimi tutarak ayağa fırladım. "Şıarmıyorum, lanet olsun. Savaşıyorum." Sehpanın etrafından dolanıp önünde duruyorum ve yüzünü görmek için başımı arkaya yatırıyorum. "Balon turuna çıktığımız gün bana seni gülünç derecede mutlu ettiğimi, sanki sihirli bir tedavi keşfettiğini söylemiştin. Beni bir yere kilitleyip korumak istediğini söylemiştin. Bunu hatırlıyor musun?"

Bana bakarken çenesi sertleşiyor. Evet, hatırlıyor.

"Seni tekrar öyle hissettirmek istiyorum. Beni kilitle, Trace. Bana ne istersen yap.

Bırakın gireyim."

Doğal olmayan durgunluğu kafa derimin karıncalanmasına neden oluyor. Yüzünü karartan gölgelere bakıyorum, sözlerimi dikkate aldığına dair ipuçları arıyorum. Sadece acı görüyorum.

Takım elbise ceketinin iç cebine uzanıyor, katlanmış bir belge çıkarıyor ve bana uzatıyor. Bir iş sözleşmesi olduğunu anlamak için açmama gerek yok. Göz yaşartıcı bir kavuşma değil ama yine de bir can simidi. İki elimle tutuyorum.

"Geçen sefer anlaştığımız şartlar mı?" Sayfaları açıyorum.

"Oku."

Müstakil tonu tüylerimi diken diken ediyor. *Ona karşı sabırlı ol, Danni.*

Sehpanın çekmecesinden bir kalem çıkarıyorum. Sonra belgeyi hızlıca tarayıp birkaç değişiklik yapıyorum. Haftada beş gün çalışmak yerine yedi gün çalışacağım. Geçen sefer önerdiğim fahiş maaş yerine, bir dansçı için makul bir ücret istiyorum.

"İşte." Ona geri veriyorum. "Bunlar yeni şartlar."

Değişikliklere duygusuzca bakıyor ve kağıtları cebine geri koyuyor. "Yarın başlayacaksınız."

Tartışma yok. Tepki yok. Aramızdaki mesafeden nefret ediyorum. "Bana yemek randevundan bahset." Dudaklarını sabitleyerek çıkışa doğru yöneldi.

Kahretsin, yanlış şeyi söyledim. "Gitme. Biz-" "İyi geceler, Danni."

Kapıyı açar ve verandaya çıkar.

St. Louis'e döndüğümde beni kollarını açarak karşılamasını beklemiyordum. Ama bu... bu soğuk bir omuzdan daha kötü. Bu dişlere bir tekme. Söylemeden beni reddetmek için elinden geleni yapıyor. Bana karşı bir şey hissetmiyor olsaydı, onu rahat bırakmamı söylerdi.

Sanki benden etkilenemeyeceğini ve etkilenmeyeceğini kanıtlamaya çalışıyor, sanki bana karşı bir şeyler hissetmek bir kusurmuş gibi.

"Trace?" Verandada duruyorum, belime sarılıyorum ve soğuğa karşı titriyorum.

Kaldırım boyunca adımlarını yavaşlatıyor ve durup arkasına bakmadan başını eğiyor.

Sesimi yükseltiyorum. "Kalbini kırdıktan sonra bile beni hâlâ seviyorsan, bu bir zayıflık değildir. Cesarettir."

Göğsü inip kalkıyor. Sonra sedanın arkasına tırmanır ve oradan ayrılır.

twenty-three

Titreyen bir mide ve adrenalin yüklü kanla, ertesi öğleden sonra kumarhaneye gidiyorum. Vardiyamdan bir saat önce. Sahnede dans edeceğim için o kadar heyecanlıyım ki yerimde duramıyorum, nefes alamıyorum, doğru düzgün düşünemiyorum. Dahası, Trace'i göreceğim için içim dışıma çıkmıştı.

Soyunma odası aynen bıraktığım gibi duruyor. Temizlik ekibinin rutin süpürme ve toz alma işlemleri dışında, bir yılı aşkın süredir hiç rahatsız edilmedi. Kostümler, makyaj malzemeleri, parıltılar, saç ürünleri, her şey tam olarak bıraktığım yerde.

Dans etmek için giyinmiş ve heyecanlı bir şekilde bir saat sonra Bissara'ya giriyorum. Restoran çalışanları beni gördüklerine şaşırmadılar. İşe alındığımdan haberdar edilmiş olmalılar. Tanıdık yüzler. Yeni yüzler. Herkes sahnede yeniden bir dansçı görmek için sabırsızlanıyor.

Trace burada değil ama kameralar tavandaki mozaik sanat eserlerinin arasındaki küçük siyah kürelerden aşağıya bakıyor. Belki de izliyordur.

Ses sisteminden şarkı listemi açıyorum, sahne ışıklarını yakıyorum ve sekiz ayak genişliğindeki dairesel platformun üzerine çıkıyorum. Restorandaki masaların yarısı boş, ama akşam yemeğine kadar dolacaklar. Zaten oturmuş olanlar beklentiyle bana bakıyor.

Sahnenin ortasında durarak Shakira'nın *Whenever, Wherever* şarkısının temposunun yükselmesini bekliyorum. Sonra hareket ediyorum. Karın kaslarım, göğüs kafesim, kalçalarım - enerji merkezimde toplanıyor ve başıma ve uzuvlarıma doğru dalgalanıyor. Tanrım, bunu özlemişim.

Gümüş dantelli yarım daire etek kalçalarımın altına sarkıyor, ekstra dökümlü paneller mini bir jüpona tutturulmuş. Kristaller, boncuklu aplikler ve uyumlu sutyenin üzerindeki saçaklar hareketlerimle birlikte titriyor ve parlıyor.

Dansın her türünü severim ama göbek dansı tutkumun özüdür. Önümüzdeki iki saat boyunca sallanıp duruyorum, geleceğimi tutsak eden kişiyi bulmak için büyüyen kalabalığı tarıyorum.

Yüksek gölgesi nihayet girişte belirdiğinde kalçalarım titriyor ve nefesim kesiliyor. O transa sokan gözler başka her şeyi dışarıda bırakacak şekilde bana dikilmişti ama eli... Eli dün geceki siyah saçlı kadının sırtının alt kısmında duruyordu.

Kıskançlık yüzüme şiddetli bir tokat gibi çarpıyor. Çınlayan seslerden müziği duyamıyorum. kulaklar.

İşte böyle bir his - çaresizlik, sevdiğim birini başka biriyle izlemenin acısı

bir insan. Beni Cole'la her gördüğünde buna katlandığını düşünmek.

Kadını sahneye en yakın masaya yönlendiriyor ve yan yana oturup garson siparişlerini alırken benim dansımı izliyorlar. Sevgilisi menüye bakmıyor bile.

Buraya sık sık gelmeli. Onunla birlikte.

Ben dans ederken onu buraya getirmesi, gözümün önüne koyması... Beni cezalandırıyor.

Ama bu onun tarzı değil. Onun disiplini kırmızı bir kış şeklinde gelir, acımasız bir intikam oyunu değil.

Bir şeyler ters gidiyor ve kahretsin, duyularıma baskı yapan şifreli bakışlarının gücüyle dans etmek çok zor. Şarkı bittiğinde, omurgamı çelikleştiriyorum. Geri adım atmayacağım. Her ne kadar restorandan kaçmak istesem de, dans etmeye devam edeceğim. Beni ezmek istiyorsa, daha çok çabalaması gerekecek.

Bir sonraki şarkı başlıyor ve ben onun çekici gözleriyle karşılaşıyorum.

Bir elini kaldırıyor ve parmağını kıvrarak beni masaya çağırıyor.

Anında itaat ediyorum, nefes borum boğazıma yapışıyor. Sahneden kayıyor, mesafeyi kapatıyor, o gözlerden başka yere bakmıyorum.

Havasız takım elbise ve kravatın altında sonsuza dek mutlu bir hayat var. Düzgün düğme sırasının ardında benimkiyle senkronize atan bir kalp var. Pahalı iplikler, tüm düşüncelerimin yattığı, geleceğimin beklediği bölgemi gizliyor.

Avuçlarım ter içinde, karşılarındaki boş koltuğa oturdum.

"Merhaba, Danni." Kadın bana rahat bir gülümseme veriyor ve masanın üzerinden elini uzatıyor. "Ben Alexis."

Nemli avucumu kostümüme siliyorum ve parmaklarını sıkıyorum. Güçlü tutuş, sıkı kollar, zeki yeşil gözler... Ondan şimdiden nefret ediyorum.

Öfke sıcak bir dalga halinde yükseliyor, ama ses tonumu sessiz tutuyorum.

"Onunla yatıyor musun?" Gözleri açılıyor. "Pardon?"

"Soruya cevap ver." Tanrım, Trace gibi konuşuyorum.

"Danni." Bana doğru eğiliyor, kaşları çatık, tehditkâr bir yoğunlukla. "Pençelerini kaldır."

Bakışları yanındaki kadına kayıyor ve yumuşuyor. "Alexis senin patronun."

Yüzümden kan çekiliyor, sesim cılız bir fısıltıya dönüşüyor. "Ne?"

"Ben Regal Arch Casino and Hotel'in yeni CEO'suyum." Ellerini masanın üzerinde birleştiriyor ve başını öne eğiyor. "Ve hayır, sahibini becermiyorum."

"Varsaydığım için özür dilerim." Bakışlarımı Trace'e çevirdiğimde utanç yerini rahatlamaya bırakıyor. "CEO'luktan istifa mı ettiniz?"

"Hâlâ şirketin sahibiyim ve yönetim kurulunda bir koltuğum var, ancak yaklaşık dört ay önce günlük operasyonları devrettim. Kendime uygun birini bulmam biraz zaman aldı. Burayı benden daha iyi yönetiyor."

O gece Cole'la telefonda konuştukları iyi haber bu muydu? Zamanlama doğru. "Ne yapacaksın?" Ona soruyorum.

Yüz ifadesi değişir, gözlerinde şeytan vardır. "Ne istersem."

Vücuduma bakmıyor ama bakmasına da gerek yok. Ses tonu saf seks, tenimin üzerinde kayıyor ve derin bir yanmayı körüklüyor.

"Ben yemek siparişimi almaya gidiyorum." Alexis masadan kalktı, dikkati benim üzerimdeydi.

"Mali tabloları gördüm. Eskiden restorana çok gelir getirirdin. Onunla ne yaptığın umurumda değil, sadece kapalı kapılar ardında tut ve parayı tekrar getir."

Bununla birlikte, mutfağa doğru adım atıyor.

Trace'e dönüyorum ve onu dudaklarında bir sırıtişla beni izlerken

buluyorum. "Sen bir pisliksin," diyorum sesimde sıcaklık olmadan.

"Sanırım bunu tespit ettik."

"Neden ikinizin birlikte olduğuna inanmama izin verdin?"

"Benim için dövüşmeye o kadar hevesliydin ki sana bunu yapman için bir fırsat vermek istedim. Ta ki sahnedeki rahatsızlığını görene kadar. Bir saniye daha uzamasına izin veremezdim. Bunun için bir sebep yok." Tonu düşüyor. "Bana zaten sahipsin."

İçimde ezici bir aidiyet ve vaat duygusu patlıyor. Ayağa kalkıyorum ve masanın etrafında dönerek Alexis'in terk ettiği koltuğa oturuyorum. Aramızda bir karış mesafe var ama gözlerimiz birleştiği anda kendimi ona daha yakın hissediyorum.

"Yedi ay oldu." Boğazım düğümleniyor. "Üzerime fazla gelme, Trace. Sana asla ikinci seçenek olmadığını kanıtlamak istiyorum. Ya da herhangi bir seçenek. Her zaman sendin. Ben sadece... Bunu anlamak için çok büyümem gerekti."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Onu beceriyor olsaydım ne yapardın?" "Sadece seks olsaydı, ilişkiyi sabote ederdim."

"Bunu yapacak acımasızlığa ya da beceriye sahip değilsin." Ağzıma bakıyor.

"Notlar alıyordum, en iyilerden öğreniyordum. Evimden kaç adam kovaladın?"

"Touché."

Hiçbir parçası bana dokunmuyor ama parlak mavi bakışlarının sıcaklığı kalbimin kontrolden çıkmasına yetiyor.

Sandalyesini çevirip vücudunu bana bakacak şekilde eğiyor. "Duygularını çoktan kanıtladın, Danni. Ayrıldığım gün yüzündeki yıkım beni neredeyse mahvediyordu. Cole ile bunu tekrar yaşamamanın senin için ne kadar zor olduğunu hayal etmeme gerek yok. Bunu beni sevdiğin için yaptığını bilmek bile yeterli."

"Bunu olduğundan çok daha zor hale getirdim."

"Kapa çeneni ve dinle." Çenesi esniyor. "Kim olduğunu ve ne istediğini keşfetmek için bu yolculuğa ihtiyacın vardı." Doğruldu. "Yeterince acı çektin. Seni seviyorum ve sana bir dakika daha cehennemi yaşatmayacağım."

"Bana cehennemi yaşatmadın."

"Öyle değil mi?" Nefesini içine çeker ve yavaşça bırakır. "Cole'un geri dönebileceğini bilerek sana evlenme teklif ettim. Sen iki yöne çekilirken o ve ben seni manipüle ettik ve kandırdık." Sesini alçaltıyor. "Gitmek için cesaretini topladığında, seni isteğin dışında yasadışı bir şekilde geri sürükledik. Bunu unuttun mu?"

Başımı salladım. "Ben de hatalar yaptım."

"Hata mı? Hayır, Danni. Sahip olduğun her şeyle seviyorsun. Tanrım, beni kaç kez affettin? En azından son yedi ay için seni affedebilirim. Ama mesele de bu. Sen yanlış bir şey yapmadın. Cole ve ben bu işe nasıl biteceğini bilerek girdik. Seni korkunç bir duruma soktuk ve sen burada oturmuş bana sana yumuşak davranmamamı mı söylüyorsun?"

O kadar olgun ve mantıklı ki neden daha azını beklediğimi bilmiyorum. Onun akliselimliği güvendiğim sayısız şeyden biri.

"Bunu arkamızda bırakıyoruz," diyor kararlı bir şekilde. "Artık geçmiş hakkında kavga etmek yok. Artık pişmanlık yok. İlerliyoruz."

Her şey kafama dank ettikçe aklım başımdan gidiyor.

"Bekârsın." Kelimeleri yüksek sesle söylemek yeni doğmuş bir nefes gibi hissettiriyor.

"Kalbimi uzun zaman önce verdim." Aylar süren pişmanlık, sesindeki ham şefkatin altında geri çekiliyor. "Kendimi çok adadım."

Göğsüm sıkışıyor. "Söylemem gereken şeyler var."

"Söyle onları." Eğiliyor, bir eli sandalyemin arkasında, diğeri masanın üzerinde, varlığının gücüyle beni çevreliyor.

"Mükemmel değilim. Dağınığım. Her yere pislik saçarım ve özdenetiminizi darmadağın ederim. Seni sinirlendireceğim, düşüncesizce şeyler yapacağım, seni kızdıracağım ve af dileyeceğim." Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımla savaşıyorum. "Cole'u her zaman seveceğim."

Sessizliği o kadar derin ki, restoran müşterilerinin fısıltıları bizi havasız bir baloncuğun içine hapsediyor; burada nefesini tutan iki kişilik bir evreniz.

Sonunda konuştuğunda sesi sertti. "Ben de onu her zaman seveceğim."

Yüzüm buruşuyor ve kucağındaki elini tutuyorum. "Ben *seninim*. Seni benim kadar seven bir kadını asla bulamazsın.

"Bu sabah Cole ile konuştum ve o da bana aynı şeyi söyledi."

"Sen mi yaptın?" Yüzünde cevap ararken midem çalkalanıyor. "Neden telefonuna cevap vermiyordu? O...?" *İyi mi? Hiç iyi olacak mı?*

"Ona dün gece ortaya çıkışınızdan bahseden bir mesaj gönderdim. Bu sabahki aramasının tetikleyicisi buydu. Siz iletişime geçene kadar benimle konuşmak istemedi. Bana neler olduğunu anlatacak kişi olmak istemedi." Yaklaşıyor ve parmağını çenemde gezdirerek tüylerimi diken diken ediyor. "Onun isteği üzerine, sana onun hakkında bilgi vermeyeceğim. Yedi ay önce de aynı ricada bulunmuştum ve bunu yerine getirdiğine inanıyorum."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarıma karşı titriyorum.

"Salla gitsin," diyor sertçe. "Bana bir ay önce döndüğünü söyledi. Sanırım o bir ayı onun için ağlayarak geçirdin."

Tekrar başımı salladım. "Zamana ihtiyacım vardı." "Güzel. Şimdi bitiyor."

Pantolonunun cebine uzanıyor. Sol elimin yüzük parmağına gümüş bir bant taktığında nabzım patlıyor. Bir yıl önce bana verdiği sonsuzluk bandının aynısı.

"Sevgililer Günü'nde evleneceğiz." Bu bir emir, soru değil.

Ciğerlerim şaşkınlık ve heyecanla inliyor. "Bu sadece-"

"Otuz gün kaldı." Elimi kaldırıyor ve dudaklarını bileğimin iç kısmına değdiriyor. "Dansın koreografisini yapmak için bir ayın var. Elbise de dahil olmak üzere diğer her şeyden ben sorumluyum."

Olayların bu şekilde gelişmesi ve sesindeki katı talep karşısında sarsılarak, çenemin altındaki parmağıyla kapatana kadar ağzımın açık kalmasına izin veriyorum.

"Restorana sadece iki saat dans edeceğinizi bildirdim." Beni de yanına çekerek ayağa kalktı. "Vardıyan bitti."

Şaşkın bir sessizlik içinde Bissara'dan çıkıp koridordan geçerek özel asansörüne doğru onu takip ediyorum.

Onu geri kazanma konusunda o kadar endişeliydim ki, bırakın çatı katında bir gece geçirmeyi, onun ağzının benimkine değmesini bile düşünemedim.

Asansöre binene kadar bana dokunmuyor, yüzüme bakmıyor. 31'inci katın düğmesine basarak geri çekiliyor, elleri arkasında, aramızda asansörün genişliği var. Sonra bakışlarını tüm gücüyle bana yöneltiyor.

"Yedi aydır seks yapmadım ve bu..." Çenesi düştü. "Cole bizimle birlikteydi. Ondan önce, o-"

"Yedi hafta." O geceyi, öfkeli seksi, acı verici bir utançla hatırlıyorum. "İçime boşalmadın."

Asansörün karşısından ona bakıyorum, affedilmek için yalvarıyorum. "Bir yılı aşkın süredir birlikte olmadık, *gerçekten* birlikte olmadık."

Başını sallıyor, gözleri sert ve kırpmadan fermuarının arkasına bastıran acı verici görünümlü ereksiyona bakıyor. "Ben... heyecanlıyım."

Böylesine kendine hakim bir adamdan duymak tuhaf ve harika bir şekilde sevimli bir şey. "Ben istiyorum ki..." Tereddütle ona doğru bir adım attım. "Seni öpmem gerek."

Asansör çalışıyor. Kapılar açılıyor ve ben gözlerinin sıcaklığına kapılmış bir şekilde bekliyorum. "İçeri gir." Boğuk hırıltısı içimi ürpertiyor.

Çatı katına adımımı attığım anda beni döndürerek yüzünü ona çevirdi ve yerden kaldırdı.

Uzun gövdesi beni duvara yapııştırıyor, güç ve kuvvetle titreşiyor. Elleri saçlarıma dolanıyor ve ağzı soluğumu yutuyor. Vücudundaki acil gerilime rağmen öpücüğü şefkatli. Dudaklarımı yalıyor, diliyle ayırıyor ve yavaşça içime giriyor.

Söylenmemiş binlerce fısıltıyı paylaşıyor, her birinin tadına bakıyor ve tadını çıkarıyoruz. Ancak öpüşmelerin altında daha ilkel, cinsel bir şey gizleniyor. Aleti kalçama sertçe bastırıyor ve bir elimi boynunun sıcaklığına doğru kaydırıyorum, buna hazırlanıyor, bunu bekliyorum.

"Dizlerinin üzerine çök." Nefes nefese ayaklarımı indiriyor. "Gerginliği azaltmak için ağzını kullanacağım." Sıcak uyarı kulağımı okşuyor. "Sonra seni düzgünce becereceğim."

Bir ürpertiyle duvardan aşağı kayıyor, ellerimi gömleğinin üzerinde gezdiriyor ve altındaki çıkıntılı kasların izini sürüyorum. Dizlerim yere değdiğinde, kalçalarındaki esneyen gücü önden arkaya doğru okşuyor, kıcının sert şekliyle övünüyorum.

"Benimle oyun oynama." Avuçlarını duvara dayamış, başını kollarının arasına indirmiş, kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

Titreyen ellerimle kemerini çözüyorum, fermuarını indiriyorum ve şişmiş boyunu serbest bırakıyorum. O kadar tahrik olmuş ki külotunun üzerinde nemli bir nokta var.

"Çok güzelsin." Kıyafetlerini kalçalarından aşağı çekerek her bir santimini ortaya çıkarıyorum.

"Em beni, Danni."

Dudaklarımı geniş tepesine değdirip hafifçe yudumlarken bacakları titriyor. İnliyor, alçak sesle ve sertçe ve nefesleri daha yüksek, daha kısa. Ağzımın içine girmesini bekliyorum ama girmiyor.

Kontrolü bana veriyor. Elleri duvarda kalıyor. İtmiyor, başımı tutmuyor ve ağzımı ona doğru zorlamıyor. Sadece önümde duruyor, aç ve arzuyla kıvrılmış bir şekilde ve ondan zevk almama izin veriyor.

Çenemi gererek onu tamamen ağzıma alıyorum ve boğazımın arkasına kadar emiyorum.

"Siktir." Homurdanıyor, göğsü kabarıyor ve yerdeki ayaklarını ayarlıyor.

Onun tepkileri beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyor. Uyluklarımı sıkarak sikinin tabanını kavriyorum ve emerken okşuyorum. Diğer elim taşaklarıyla ilgileniyor, yoğuruyor, ovuyor ve onu ilkel bir ihtiyaçla inlemeye sevk ediyor. Saniyeler içinde patlıyor, adım haykırırken boğazımdan aşağı boşalıyor.

Vücudu gevşerken ve nefes alış verişi normale dönerken tükenmiş sikini yalıyor ve ağzıma alıyorum. "Teşekkür ederim." Yüzümü avuçluyor, gözleri uykulu, mutlu bir adam gibi görünüyor. "Daha iyi misin?"

"Bana birkaç gün içinde sor. Sistemimden atmam gereken daha çok şey var. Yıllar sürebilir."

"Sadece beni susuz bırakma." Vücudunu yukarı kaydırıp takım elbisesinin ceketini çıkarıyorum.

"Tamamen seninim."

"Şaka yaptığımı sanıyorsun." Sırtımı kavriyor, ellerini yukarı doğru uzatıyor ve kalçalarımı, belimi, göğüslerimi şekillendiriyor. Sert bir sıkma beni inletiyor ve daha da yaklaştırıyor.

"Kıyafetlerini çıkar." Nefesi boğazımı öpüyor, ısırp kemirirken ağzı ıslanıyor. Titreyerek geri çekiliyorum. Sonra dönüp yavaşça yatak odasına doğru yürüyorum.

Kalçalar.

Ayak sesleri beni koridorda takip ediyor. Boncuklu sütyenin düğmelerini açıyorum ve uzanmış parmağımdan sarkmasına izin verdikten sonra bırakıp omzumun üzerinden bakıyorum.

Arkamdan sinsice yaklaşıyor, kollarının manşetlerini yavaşça açarken yüzünde için için yanan bir ifade var. Pantolonu tekrar yerine oturmuş, fermuarı açılmış ve kalçalarında tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Kapaklı gözler, öpüşmelerimizden şişmiş dudaklar, o kadar güçlü, baştan çıkarıcı bir yakışıklılığı var ki ona her baktığımda beynim duracak gibi oluyor.

Yatak odasına doğru yöneldim ve eteğimi tuttum. Eteğimi aşağı doğru itmeye başladığımda, kendime yavaş gitmem gerektiğini, bunu onun için olabildiğince mükemmel hale getirmek için alay etmeyi ve baştan çıkarmayı hatırlatıyorum.

Kalçalarımı döndürerek dantelli kumaşı aşağı doğru kaydırıyorum ve külotu da beraberinde götürüyorum. Çıplaklığımın her santimi ortaya çıktıkça, arkamdan nefes alıp verışı daha da artıyor. Tamamen çıplak kalana kadar arkama bakma isteğime boyun eğmiyorum. Sonra başımı çeviriyorum.

Gömleği ayaklarının dibinde yerde yatıyor, vücudunun üst kısmı boğazından kasıklarına kadar yağsız kaslarla yırtılmış.

"Kımıldama." Mesafeyi üç yavaş adımda kapatıyor ve kanımın gergin bir arzuyla yanmasına neden oluyor.

Ağzı omzuma değiyor ve tenim cızırdıyor. Dili kulak mememin etrafında kıvrılıyor ve inliyorum.

"Çok narin ama çok güçlü." Parmak uçlarını sırtımda gezdiriyor.

"Çok yakışıklı ama çok zalim." Arkaya uzandım ve sert kalçasını kavradım. "Dalga geçmeyi bırak ve pantolonunu çıkar."

Beni şaşırtarak itaat ediyor, beni kaldırıp yatağa atmadan önce hızla soyunuyor. Sırt üstü dönüyorum, o da vücuduma tırmanıyor, öpüyor ve yalayarak ağzıma kadar geliyor. Sonra belime sarılıyor ve dilini dudaklarımın arasından geçiriyor.

Tekrar sertleşti, beni derin, açgözlü tatlarla öperken sikinin ağırlığı karın kaslarıma çarpıyor. Tam bir alaycı saniyeye daha katlanamayacağımı düşündüğümde, vücuduma geri dönüyor, elleri ve dili her eğime ve kıvrıma tapıyor.

"Geri dön," diye inliyorum, kolunu çekiyor ve gıdıklayan dudaklarının altında kıvranıyorum.

"Senin seksiliğini solumak istiyorum."

"Kıpırdama." Kalça kemiğimi ısıyor ve omuzlarını bacaklarımın arasına sıkıştırarak beni iyice açıyor.

Bakışları amıma indiğinde nefesini içine çekiyor. "Piercing yok mu?" Gözlerini benimkilere dikti.

"Onu çıkardım. Düşündüm ki..." Piercingi Cole'a yaptırmıştım ve onu hatırlatan şeyler kalbimi acıtiyordu. "Sorun değil." Bir elini göğsümde gezdiriyor ve bir meme ucumu çimdikliyor. "Bir sürü başka yer var

taki takmak için."

"Seni seviyorum." Parmaklarımı sarı saçlarının yumuşak dokusunda gezdiriyorum. "Ben de seni seviyorum." Göbeğime bir öpücük konduruyor.

Sonra amıma dönüyor ve beni kıvranan, inleyen, akılsız bir sıvı kemik bloğuna göndermek için parmağını ve dilini kullanıyor. Bir orgazm yeterli değil. Bir on dakika daha geçirip beni tekrar uçurumun kenarına itiyor.

Sarhoş edici nadir bir gülümsemeyle vücudumda ilerliyor ve yüzümü sıcak elleriyle çerçevesiyor. O kadar ıslağım ki, kendi kendine çalışmasına gerek yok.

Kalçalarını oynatarak bizi hizalıyor ve beni gözlerinin parlak coşkısına hapsediyor. Sonra içime giriyor, bedenlerimizi acı verici bir yavaşlıkla birbirine uyduruyor. Yavaşça, ağır ağır, iç duvarlarım boyunca okşuyor. Birlikte inliyoruz, dudaklar birbirini arıyor ve çarpışıyor. Sinir uçlarım kıpırdıyor ve göğsüm

Dillerimiz dans edip çiftleşirken karıncalanıyor, vahşileşmeden önce yalıyor ve sürtünüyor.

Öpüşmeyi kestiğinde gözlerimin içine bakıyor. Sonra beni tekrar öpüyor, ileri geri gidiyor, bana bakıyor, beni öpüyor, sanki yeterince yaklaşıyor, yeterince derine inmiyor. Bu esnada kalçalarının yuvarlanması son derece yavaş bir tempoda devam ediyor.

Benimle daha önce hiç böyle sevişmemiştii. Her şeyi hissediyorum. Sadece fiziksel bağı değil, ruhumun derinliklerindeki bağı da. İçimde, kalbimde, tam da olması gerektiği yerde.

Zirveye doğru tırmandığı anı hissediyorum. Ritmi hızlanıyor ve bir kolunu dizimin altından geçirip bacağımı yukarı ve dışarı iterek beni daha da geriyor.

"Benimle," diye dudaklarıma doğru soluyor ve daha agresif, aceleci bir şekilde itiyor.

"Seninleyim." Sürükleyici kalçalarına karşı eğiliyor, zevkin peşinden koşuyor ve kabaran dalgalanmaya karşı titriyorum. "Becer beni. Daha sert. Daha sert."

Bana lanet bir şeytan gibi biniyor, sürtünüyor, girip çıkıyor. Çok iyi, inanılmaz derecede mükemmel. Ama onun sarsılmaz göz teması beni kendimden geçiriyor. İsmi boğazımdan yırtılırcasına boşalıyorum ve o da benimle birlikte patlıyor, bakışları çıplak ve vahşi, homurdanıyor ve tamamlamak için itiyor.

Tek dayanağım kalbinin gümbürtüsüyken, gevşek ve nefessiz bir şekilde yatağa doğru sarkıyorum. Bu bir rüya değil. Gerçekten oluyor.

Orgazm olmasına rağmen içimde hareket etmeye devam ediyor. Sonra ağzımı alıyor, bana seks kadar çiğ ve tatmin edici bir öpücük hediye ediyor.

"Seninle işim bitmedi." Dudaklarımı ısıırıyor. "Söz mü?"

Ben de onu öpüyorum.

"Söz veriyorum, bunlar uykuya dalmadan önce duyduğun son sözler olacak." "Her gece mi?"

"Hayatımın geri kalanı için."

twenty-four

"Balayınız için sizi Fransız Rivierası'na götüreceğine inanamıyorum." Kız kardeşim hülyalı bir iç geçiriyor ve dirseğini mutfağındaki masaya dayıyor.

"Hayır işleri yapmak için kumarhane operasyonlarının kontrolünü bıraktığına inanamıyorum." Göğsüm üç hafta içinde bininci kez şişiyor.

Trace'in yatağında, sahnesinde ve kollarında üç haftalık mutlak mutluluk. Beni fiziksel ve ruhsal olarak besliyor. Her türlü mutluluk onun yanında önemsiz kalıyor.

"O ne?" Bree'nin çenesi düşüyor, sesi kulaklarımda tizleşiyor. "Şşş."

Ona ters ters bakıyorum.

İkimiz de başımızı kapıya doğru çevirip oturma odasının uzak köşesine bakıyoruz. Beş yaşındaki yeğenim Angel, çocuk aktivite masasındaki küçük bir sandalyeye tünemiş. Onun yanında, Trace bacaklarını masanın altına uzatmış yerde oturuyor. O kadar büyük bir adam ki kucağında plastik bir tepsi varmış gibi görünüyor.

Sırtları mutfığa dönük, boya kalemleriyle boyama yaparken konsantrasyon içinde başlarını eğiyorlar.

Anlamadığım esrarengiz bir düzeyde birbirlerine bağlanıyorlar. Karşı konulamaz derecede büyüleyici.

Tekrar Bree'ye dönüyorum ve sessizce konuşuyorum. "Evsiz insanların iş bulmalarına yardımcı olmak için özel bir vakıf kurdu, ancak bu sadece iş bulmakla ilgili değil. Bağışlar aracılığıyla, iş becerileri öğreten eğitim programlarına fon sağlıyor. Evsizlikten kurtulduklarında kazançlarını artıracak beceriler."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "O kadar heyecanlısın ki bundan bahsederken sesin bir oktav yükseliyor."

"Çok heyecanlıyım. Büyük bağışlardan bahsediyoruz, Bree. İş ortaklarından oluşan ağıyla, hayır yemekleri ve galalar gibi etkinlikler için yüksek profilli sponsorlar çekebilecek."

"Eskiden sahne aldığınız türden yemekler ve galalar mı? Onlarda dans edecek misin?"

"Planımız bu." Mutluluk, göğsümdeki kocaman duyguyu tarif etmeye yetmez. "Her şeyi olduğu gibi bunu da yürüteceğinden hiç şüphem yok."

"Bir patron gibi." Bree gülümsüyor.

Titiz, zorba bir kontrolör diyecektim ama evet... "Patron gibi." "Bu kariyer değişikliğini senin için mi yaptı?"

Başımı sallıyorum. "Altı ay önce peşinden koşmaya başladı. Ben Cole'la birlikteyken."

"Bunu kesinlikle senin için yaptı." Bana bilmiş bir bakış attı. "Sen bunun bir parçası olsan da olmasan da ona ilham verdin."

Sessizliğe gömülüyoruz, dikkatimiz oturma odasındaki sessiz, heybetli adama ve onun küçük şeytani yardımcısına dönüyor.

Bir hafta içinde Trace Savoy ile evleneceğim. Salon dansı ya da şarkı seçmedim, koreografi de olmayacak. Tıpkı aşk gibi, ilk dansımız da bir seçim değil. Onu kontrol etmeyeceğim. Sadece olacak ve ben de her saniyesine dört elle sarılacağım.

Bunu ona söylediğimde, kendimi mutfağındaki tezgahın üzerinde çırlıçıplak ve zevkten dört köşe olmuş bir halde buldum.

Mutfagımız.

Hemen onun yanına taşındım ve zamanımızın çoğunu yatakta birlikte geçiriyoruz. Her sabah onun bedenine sarılmış bir şekilde uyanıyorum, kaslı kolu sırtıma dolanmış ve kalçası benimkinin arasına girmiş. Günümün en güzel kısmı o uykulu mavi gözlerin bana günaydın fısıldamasını izlemek.

Çalışmadığım zamanlarda ayak işlerini yapıyoruz, yemeğe gidiyoruz, film izliyoruz. Gerçekten, zaman geçirmek için bir şey yapmamıza gerek yok. Sadece birbirimize ihtiyacımız var.

Evimi satmadım. Satmayacağım da. Cole'un geride bıraktığı sivri deliği iyileştirme konusunda ne kadar ilerleme kaydetsem de, benim için satın aldığı evden, benim için inşa ettiği dans odasından ya da duvarlara yapışan anılardan vazgeçemem. Bu yüzden Nikolai'ye kiraliyorum. Yaşadığı berbat dairenin iki katı büyüklüğünde ve artık dans öğrencilerine ders vermek için başka bir okuldan yer ödünç almak zorunda değil.

Dans şirketimi yeniden açmak gibi bir planım yok. Öğretmenlik faturaları ödemek için bir araçtı ve asla tutkum olmadı. Bununla birlikte, geçtiğimiz üç hafta boyunca pek çalışmadım. O gece evimde iş sözleşmesini müzakere ederken, ince yazılara bakmayı ihmal ettim. Trace, gecede en fazla iki saat çalışabileceğimi belirten bir kısıtlama koymuş. Programı haftada yedi gün olarak değiştirdiğimde itiraz etmemesine şaşmamalı.

Sapkınlığı mümkün olan en iyi şekilde rahatsız edici. Bana sürekli meydan okuyor, bana sonuna kadar hükmediyor ve daha fazlası için geri gelmemi sağlıyor.

"Tuvaleti kullanmam gerek." Bree masadan kalkıyor ve köşede gözden kayboluyor. Ben de ayağa kalkıyorum ve oturma odasına doğru ilerliyorum.

Trace'in arkasına çömelerek ellerimi tişörtünün keskin kumaşına sürüyorum. "Bunu kolaladın mı?"

"Belki." Omzunun üzerinden bana bakıyor.

Ne hakkında konuştuğumuzu hemen unutuyorum çünkü o yıkıcı sırtış, duyularımı harap ediyor ve kalbimi yakalıyor.

Yanağımı omzuna yaslayarak ona arkadan sarılıyorum ve erkeksi sıcaklığını içime çekiyorum. Boya kalemlerine geri dönüyor, göğsünü okşamama ve ensesine öpücükler kondurmama izin veriyor. Güçlü bedeninde o kadar çok cinsel enerji var ki, serbest bıraktığında kemik eritiyor. Ve eve gider gitmez onu serbest bırakacak.

Onunla Angel'in arasına eğilip boya kaleminin altındaki çizimi inceliyorum. Karikatür gibi çizgiler bir çocuk tarafından kazanmış - oldukça sanatsal bir çocuk - ama neden boynuzlu, köpeğe benzeyen, alev alev yanan kırmızı gözleri olan bir canavarın resmini çizmiş? Trace'in onu boyarken ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim.

"Bunu Trace çizdi. Gördün mü?" Angel parmak uçlarında dans eden çubuk figürlü bir kadın tutuyor. "Çok seksi Danni Teyze."

Seksi mi? Bu kelimeyi nereden biliyor? Trace'e bakıyorum ve dumanlı gözlerinin ağzıma

sabitlendiğini görüyorum.

"Bunu ona öğretemezsin." Gülümsememi bastırıyorum.

"Az önce yaptım." Sesi, yatak odasının hırçınlığı ve saf yaramazlığı nefesimi kesiyor.

"Sana benzediğini sanmıyorum." Angel resmi inceler. "Yüzün daha çok bir köpeğe benziyor." "Ne tür bir köpek?" *Lütfen kırmızı gözlü, boynuzlu bir canavar deme.*

"Ölü bir köpek."

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Angel." Trace uyarmak için sesini alçaltır. "Bunu konuşmuştuk. İkna etmek ve gözünü korkutmak istiyorsan, bunu sözlerinle değil tavırlarınla yap."

"Ben de senin gibi olmak istiyorum." Çenesini kaldırıyor, ona hayranlıkla bakıyor. "Sana öğreteceğim." Adam kızın başını okşuyor ve saç örgülerini zıplatıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Tanrı diye bir şey yok. Sadece Zuul var." Gülümsüyor ama kocaman, kahverengi şeytani gözlerine dokunmuyor. Ağzım açık kalıyor. Kendimi bildim bileli hep Tanrı'yla ilgiliydi. Ne değişti? "Zuul'un kim olduğunu sormaya korkuyorum," diyorum tam Bree odaya girerken.

Kız kardeşim boynuzlu köpek resmine bakıyor ve yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor.

"Hristiyanlığa olan takıntısı *Hayalet Avcıları*'na geçti." Angel'ı sandalyeden kaldırıyor ve koridora doğru itiyor. "Banyo zamanı, genç bayan."

"Onu daha çok seviyorum." Angel yanından geçerken Trace'i işaret ediyor. "Diğerinin yanaklarında delikler vardı."

Gamzeler.

Cole.

Kalbim göğsümde donuyor, tüm bedenim bir azap dalgasının altında felç oluyor.

Bree ve Angel koridorda gözden kaybolurken, Trace bir elini boynuma doluyor ve beni kucağına oturtmak için kullanıyor.

"Konuş benimle." Boyama masasını kenara itiyor ve kanepenin kenarına yaslanıyor.

"Ben iyiyim." Göğsüne doğru kıvrılıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Sadece... Bazen acı verecek kadar dürüst oluyor."

"O beş yaşında." Başparmağıyla boğazımı okşuyor, dokunuşu sahiplenici ve rahatlatıcı. "Ve mantıklı. Tabii ki beni daha çok seviyor. Yanaklarımda delik yok." Kesik kesik iç çekişim üzerine bir tutam saçımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. "Konuşmaya devam et."

"O öldüğünde içimde kalıcı bir yara açıldı. Sanırım yıllardır bilinçaltımda ondan uzaklaşıyordum ama en ufak bir şey yarayı yeniden açabilir ve bir kez açıldığında kanamayı durdurmak biraz zaman alır." Doğruluyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Pişman değilim ama onu sık sık düşünüyorum ve üzüntüyle doluyorum. Onu özlüyorum."

"Biliyorum." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Ben de onu özlüyorum." "Ama onunla konuşuyorsun."

"Evet."

"Bilmem gerek." Kucağında kayıyorum, yüzümü onunkine koyuyorum ve omuzlarını kavriyorum. "Nasıl olduğunu söylemelisin."

"O iyi, Danni." Kalın kirpikleri iniyor, tekrar kalkıyor ve şefkatle ısınmış gözleri ortaya çıkıyor.

"Kendini işe geri verdi."

"İş teklifleri..." Nefesim kesiliyor ve midem buza dönüyor. "Tehlikeli olduğunu söyledi."

"Onun işi her zaman tehlikeli olmuştur. Bu işte iyi. Yeterince iyi ki onun hakkında endişelenmiyorum"

Güvenlik." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, beni yatıştırıyor. "Beni bu kadar kolay bıraktı çünkü-?"

"Onu tekrar çalışmaya ikna ettim. Sen gittikten *sonra*." Eli kafa derimde sıkılaşılarak sözlerini nokt alıyor. "Onu tanıyorum. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı var. Anladın mı?"

"Evet." Bundan hoşlanmıyorum ama onun hayatında söz sahibi olmak için tüm haklarımdan vazgeçtim. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Ve onun yanında olduğun için."

"O benim için oradaydı. Bunun işe yaraması komik, değil mi? Her şeye rağmen arkadaşlığımızı kurtardık."

İsteyebileceğimden çok daha fazlası ve çok minnettarım. "Git kız kardeşine hoşça kal de." Beni kucağından kaldırdı. "Biz gidiyoruz."

Ve böylece konuşma sona eriyor. İhtiyacım olduğunda beni dinleyeceğine ve tekrarlayıcı ve verimsiz hale gelmeden önce konuyu kapatacağına güvenebilmeyi seviyorum.

Eve dönerken Maserati'de onun yanında oturuyorum, düşünceli bir sessizlik içinde geleceğe odaklanıyorum.

Bir hafta içinde evleniyorum. Trace evsizler için bir vakfın öncülüğünü yapıyor ki bu benim kalbime çok yakın ve değerli bir amaç. Ve ben de sadece bir bakışıyla bile tenimi ateşleyen bir adamın yanında oturuyorum. Şimdi olduğu gibi.

"Muhtemelen gözlerini yoldan ayırmamalısın." Onu tekrar içimde hissetme düşüncesi, tüm o şişmiş sıcaklık ve açlık, kalçalarımı sıkıyor.

"O zaman elimi kullanmam gerekecek." Sesini kasıtlı olarak seks perdesine indirerek bir elini kalçamda gezdiriyor ve kot pantolonumun fermuarını yokluyor. "Sana etek giymeni söylemiştim."

"Ve sana çok soğuk olduğunu söylemiştim."

Vites değiştirmek için dokunuşunu kaydırıyor ve bu sportif sıcak metal parçasını sürerken ne kadar çarpıcı derecede çekici görüldüğü bir an için dikkatimi dağıtıyor. Kendinden emin erkek güzelliğini büyüten bir vahşilikle trafikte hızla ilerlerken, elleri direksiyon simidinin üzerinde geziniyor, deri koltuk tüm o güçlü kasların etrafında şekilleniyor.

Gece etrafımızda ışıltıyor, ileride kumarhanenin ufukta yükseldiği yerde daha da parlıyor. Bir sonraki sokağa sapıyor ve çatı katının aksi yönüne doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyorsun?" El bacaklarımla arasına geri döndüğünde alt bedenim eriyor.

"Bu bir sürpriz."

"Ne tür bir sürpriz?"

"Sana anlatmayacağım türden, o yüzden bir daha sorma."

Köprüden Illinois'e geçiyor ve Belleville kasabasına yirmi dakika sürüyor. Bu bölgede pek bir şey yok, ama devasa *Skyview Drive-In* tabelasına yanaştığı anda koltukta zıplıyorum.

"Açık mı?" Otoparkta sadece birkaç araba görüyorum.

"Yılın 365 günü." Arabaya servis penceresindeki görevliye parasını öder ve otoparkın en ucuna, diğer iki arabadan uzağa park eder.

Film fragmanları dev ekranda titreyerek heyecanımı artırıyor. Daha önce hiç açık hava sinemasına gitmemiştim, özellikle de Ocak ayında. Film izleyicilerinin arabalarının tepesinde oturup yıldızların altında bu eşsiz Amerikan deneyiminin tadını çıkarabildikleri yaz aylarında çok daha yoğun olduğundan şüpheleniyorum.

"Hoparlör direkleri nerede?" Filmi nasıl dinleyeceğimizi merak ederek boş otoparkı tarıyorum.

"Arabaların camlarına asılan küçük kutular olduğunu sanıyordum."

"FM yayın sistemi ile değiştirildiler." Motoru çalışır halde bırakır ve kaloriferi açar.

Radyoyu doğru FM istasyonuna ayarladığında, ekran aksayan bir film girişiyle aydınlanır

nefesim.

"Dirty Dancing." Sırıtarak başımı sallıyorum. "Nasıl yaptın-?"

"Birkaç hafta önce bir istekte bulundum." Koltuğunu gidebildiği kadar geriye çeken bir düğmeye basıyor. Sonra bakışlarını benimkilere dikeyor. "Kıyafetlerini çıkar."

Derinden ve çakıllı bir sesle verdiği emir meme uçlarımı sütyenimin satenine karşı sıkıyor. Adam çiğ, sert, ısırılabilir mükemmellikte ve bedenimde ateşlediği zevk acımasız.

Renkli camlar çıplaklığımı gizlemeseydi bile, sırf onu memnun ettiği için itaat ederdim. Kot pantolon, kazak, botlar, iç çamaşırları... Hepsini çıkarıp koltuğa diz çöküyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Kirpikleri erkek onayıyla parlayan gözlerini örtüyor. "Buraya gel."

Konsolun üzerinde sürünürken tenimde kırılğan titremeler geziniyor. Alan o kadar dar ki direksiyonun arkasına nasıl sığacağımızı bilmiyorum.

Ellerimi denge için omuzlarına koyuyorum, bir dizimi kalçalarının arasındaki koltuğa yerleştiriyorum. Dudaklarım ona bu kadar yakinken beni öpüyor, ağzı sıcak ve nemli, dili benimkine sürtünüyor ve çıplak popomdaki eli her zamanki gibi sahiplenici.

Vücudunun sıcaklığı öpücüğün şiddetini artırıyor, içimin en derin kısımlarını karıştırıyor ve ısıtıyor. Sırtımı okşuyor ve ağzımın içinde tembelce yalıyor. Gerilim yok. Zaman çizgisi yok. Aramızda uğuldayan birlikteliğin memnuniyetinden başka bir şey yok.

Film müziği arabanın hoparlörlerinden akıyor ve nefes alış verişlerimizin sesini bastırıyor. Beni kendine çekiyor, öpüşmeyi kesip vücudumu kucağına, sırtımı göğsüne yaslıyor.

"Ağzını istiyorum." Ona doğru döndüm.

"Filmi izle." Belimi kavıyor ve beni geri döndürüyor.

Dişlerimi sıkarak bir öpücük daha çalma dürtümü dizginliyorum. Bana eziyet etmeye niyetli, elleri çoktan çıplak tenimin üzerinde dolaşmaya başladı. Tüm zamanların en iyi filmi ön camı dolduruyor ama ona konsantre olamıyorum. Kalçalarımı kavıyor, beni açıyor ve bacaklarımı onunkilerin etrafına doluyor.

Vücuduma tam erişime sahip ve bundan yararlanıyor. Göğsüyle sırtımı kavıyor, boğazımı dişliyor ve zevk kemiklerime kadar inene kadar parmaklarını ıslak sıcaklığında gezdiriyor.

O hınzır dokunuşunu içime bastırırken boynumdaki dudaklar acımasız. En derin boğuma kadar batıyor, içeri giriyor ve başparmağı klitorisimle oynarken leğen kemiğimin arkasındaki noktayı ovuyor.

İlk orgazm sert ve hızlı bir şekilde vuruyor, beni bir başkası için hazırlıyor. Kucağında kıvranıyordum ve o da beni kendisine doğru sıkıca tutuyor, elini itiyor ve beni uçurumun kenarında tutuyor.

"Boşaldığını hissetmeyi seviyorum." Sesinin kalınlığı bedenimi acıtıyor, ama daha derin ve daha uzun süreli olan, kalbimi kavrayışı.

Beni parmaklamaya devam ediyor ve yüzünü boynuma gömüyor, yanağını yanağıma doğru kaydırıyor, kalçaları beni ne kadar çok istediğini hissettirecek kadar hareket ediyor.

Arzu damarlarımda sıcak, tekrar boşalıyorum, bu seferki daha sert, daha sıkı, nefesimi kesiyor.

"Trace!" Elinin üzerinde kıvranıyordum, meme uçlarım gökyüzünü işaret ediyor, o da acımasız bir çimdikle işkence etmekten çekinmiyor.

Sonunda parmaklarını çektiğinde, bir elini boğazıma doluyor ve ağzıma saldırmak için başımı geriye doğru eğiyor.

Kendini pantolonundan kurtarıırken öpücüğü çiğ ve agresif. "Sikimin üstüne otur."

Nefes nefese ve titreyerek altıma uzanıyorum, parmaklarımı ereksiyonunun sıcak uzunluğunun etrafında kıvırıyorum ve okşuyorum. Beni kolayca aşağı çekip köküne kadar sokabilirdi ama öpücüğün içinde tamamen kaybolmuş görünüyor. Dudakları çiğ ve dili derin, tüm dikkatini ağzıma odaklıyor.

Öpüşürken sikini okşuyorum ama sonunda daha fazla bekleyemiyorum. Başımı kaslı omzuna yaslayarak onu kendime doğru yaklaşıtıyorum ve sertliğinin üzerine kayıyorum. İkimiz de inliyoruz ve elleri göğsümün, kalçalarımın ve amımın üzerinde geziniyor.

Kalçalarımı genişletiyor ve derinlere doğru itiyor, içimde sallanıyor, vücudu sıkılaşıyor ve etrafımda titriyor. Bacaklarımızın arasına uzanıyorum ve o daha derine, daha hızlı iterken taşaklarıyla oynuyorum. Bir iniltiyle dudaklarını boynuma götürüyor, ısıırıyor, yalıyor ve beni unutulmaya daha da yaklaşıtıyor.

Kalçalarının her sürtünmesinde boğazımın arkasında inliyorum. Mutluluk dolu tatmin zirvede bekliyor, beni cezbediyor, teslim olmamı talep ediyor. Ama boğazımı saran parmakları, demir yumruğunun mükemmel baskısı beni çözüyor.

Bacaklarım onun sikinin kalın, amansız kayışına açılıyor ve ben çığlık atıyorum, coşkuyla titriyorum.

Bana katıldığında, nefesinde adım, kasları sıkılıp gevşiyor ve parmakları dizginlenemez bir tutkuyla tenime bastırıyor.

Sonra, kucağına oturmak için dönerek üzerinden kalkıyorum. Sonra onu istediğim gibi, şakacı ve şefkatli bir şekilde öpüyorum, ellerimi tişörtünün altından kaydırarak çelik gibi kaslarının üzerindeki sıcak tenini okşuyorum. Dudaklarının tadı evcilleşmemiş aşk gibi ve nefesleri ciğerlerimi mutluluğunun gücüyle dolduruyor.

"Hep böyle olacak, değil mi?" Alt dudağının üzerinde bir öpücük yolu çiziyorum. "Evet."

Cesur ve dokunulmaz, onun güveni benim kutsallığım.

"Seni her zaman, her zaman seveceğim." Onu tekrar öpüyorum. "En derinlerine kadar. Bana tekrar nasıl gülümseyeceğimi gösterdiğin için teşekkür ederim."

twenty-five

Trace yemek salonunun ortasındaki sahnede beni uzun ve sert bir şekilde öperken restoran gürültülü tezahüratlarla patlıyor. *Gelini öpebilirsin* sözleri kalbimin odacıklarında yankılanıyor ve göğsüm, duyguların ezici kabarışını karşılamak için genişliyor.

Başardık.

Evlendik.

O kadar gerçeküstü ki, yere atlayıp elini kaldırdığında olduğum yerde durmaya devam ediyorum.

Parmağındaki sert, parlak platin bant, onu seçtiğim adam gibi zarif, bükülmez bir güçten yapılmış.

Alyans takıyor.

Özel dikim siyah smokin giyen ve mavi gözleriyle dikkat çeken bu muhteşem adam benim kocam. Gerçek olduğundan emin olmak için kendimi çimdikliyorum.

Bissara'yı düğün töreni için gösterişli bir oturma odasına dönüştürdü ve yeminlerimizi ederken ışık huzmesiyle kaplı sahnede yanımda durdu. Dünyada evlenmeyi tercih edeceğim başka bir yer yok. Beni restoranda ilk gördüğünde bana aşık oldu. Ben bu sahnede dans ederken ona aşık oldum. Bana tam burada, bu yemek salonunda evlenme teklif etti.

Burası bizim evimiz.

"Bayan Savoy." Elimi tuttu ve beni kenara çekti. "Seni yukarı çıkarıp o elbiseyi o küçük ateşli vücudundan sökmeden önce bana bir dans borçlusun."

Bu elbiseyi mahvetmesine asla izin vermeyeceğim. Kolsuz tatlı yakası ve yoğun süslemeli korsajı vücudumu bir rüya gibi sarıyor. Beyaz dantel firfırlar romantik bir A kesimiyle belimden sarkıyor. Eteğin kat kat olması, arkada şapel treni yanılsamasıyla bohem bir his veriyor. Bacaklarımın etrafında dolanmadan akıyor ve dans etmek için ideal. İyi iş çıkardı. İyiden de öte. Daha mükemmel bir elbise seçemezdim.

Ona doğru eğildim ve o da belimi kavrayarak beni sahneden aşağı salladı. Sonra hareket ediyoruz, iki yüz düğün davetlisi balo salonuna doğru ilerlerken kaotik bir kasırgaya yakalanıyoruz.

Oyun alanını kapatmadı, bu yüzden her yerde tanıdık olmayan gülümsemeler var, insanlar heyecanı kontrol etmek için etrafta toplanıyor.

Şingirdayan, yanıp sönen slot makinelerinin labirentinde dolanıyoruz, düğün konukları ve kumarhane müşterilerinin el sıkışmaları, sarılmaları ve gözyaşları içinde tebrikleri için birkaç adımda bir duruyoruz. Sonsuza kadar sürüyor

ama Trace tüm bu süre boyunca elimi sıkıca tuttu.

Yapmayana kadar.

Benden uzaklaşıyor, dikkati kalabalığın içindeki bir şeyde.

"Trace?" Kolunu tutuyorum, bakışlarını takip ediyorum ama aradığı şeyi göremiyorum.

"Yapmam gereken..." Acelesiyle insan kalabalığını yararak koşar adım uzaklaşır.

Midem sertleşiyor ve bir ürperti omurgamdan aşağı kayıyor. Ne haltlar dönüyor?

Boynumu büküp nefesimi tutuyorum. İşte o zaman onu gördüm.

Siyah deri ceketin arkası.

Tanıdık kahverengi saçların askeri tarzda

kesimi. Trace, Cole'u kovalıyor.

Kalbim acı verici bir gümbürtüyle düşüyor. Fırfırlı dantel katmanları ile birlikte onu topladım ve kovaladım

Onlar.

Belli ki, kaçak bir gelinin görüntüsü insanların dağılmasına neden oluyor, çünkü kalabalık ben eteklerimi kalçalarımın sararak ilerliyorum. Trace'i yirmi adım ötedeki girişte görüyorum. Kapıdan ite kaka giriyor ve gecenin içinde kayboluyor.

Hızımı artırıyorum, nabzım hızla atıyor ve ciğerlerim yanıyor. Oraya vardığımda ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yok ama gözlerim şimdiden yaşlarla doldu.

Lobinin hemen içinde, dış cam kapıya ulaşıyorum ve çarparak duruyorum, onları anında fark ediyorum.

Elim ağzıma gidiyor, bir iniltiyi bastırıyorum.

Cole'un motosikleti daire şeklindeki yolun kenarına park edilmiştir. O ve Trace motosikletin yanında durmuş, birbirlerine sarılmışlardır. Trace'in başı eğiktir, Cole başını sallayıp ona daha sıkı sarılırken ağzı Cole'un kulağında hareket etmektedir.

Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Avucumu cama bastırıyorum, onlara gitmek için can atıyorum. Ama gitmeyeceğim.

Bir daha asla aralarına girmek istemiyorum.

Cole'un saçları daha kısa, kasları inanılmaz derecede daha belirgin. Daha sert, daha yaşlı ama sağlıklı görünüyor. Mutlu olduğunu söylemeye cüret edemem ama omuzlarının duruşu bir amacı olduğunu gösteriyor, duruşu kararlılık yayıyor. Gözleri... göremiyorum...

Başını kaldırıyor ve doğrudan bana bakıyor. Nefes almayı bırakıyorum ve elim camdan kayarak yanıma düşüyor.

Trace onu bırakıyor ve geri çekiliyorlar. Cole parmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokuyor, gelinliğimi göğsümden ayak parmaklarıma kadar tarıyor ve gözlerime dönüyor.

"Mutlu ol," diyor ve bana yumuşak, gamzeli bir gülümseme veriyor.

Çenemdeki korkunç titremeye rağmen dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor. "Dikkatli ol."

Ben ona bakarken o da bana bakıyor, tanıştığımız gün kadar belirleyici bir anın içinde asılı kalıyor. Hikâyemiz bir gülümsemeyle başladı ve bitti, aradaki her saniye aşkla işaretlendi.

Önce gözlerini kaçırıyor ve Trace'e dönüyor. Duruşları rahat ve gözleri parlak bir şekilde daha fazla kelime alışverişinde bulunurlar.

Cole bana bir kez daha bakmadan motosiklete biniyor ve hayatıma nasıl girdiyse öylece çıkıp gidiyor.

Kayıbı yeniden hissediyorum, ama açıklanamaz bir huzur duygusuyla kundaklanmış durumda. Karanlık onu yuttuktan uzun süre sonra arka lambasının soluşunu izliyorum, Trace de öyle.

Sonunda Trace bana dönüyor ve yüzünde endişeli bir ifadeyle başını sallıyor. Bana doğru adım atıyor ve içeri giriyor.

"Seni orada bıraktığım için özür dilerim." Cebinden bir mendil çıkarıp yanaklarımı siliyor.

"Makyajını bozmuşsun."

"Makyaj umurumda değil." Bileğini kavrayıp elini oyalıyorum. "Onu sen mi davet ettin?"

"Evet. İkinizin de kapanışa ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Bana hala arkadaş olduğunuzu söylediğini biliyorum ama kendi gözlerimle şahit oldum..."

Göğsüm hırıltılı bir nefesle sıkışıyor. "Bu bana verebileceğin en güzel düğün hediyesi. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Peçeteyi cebine koyup beni dikkatle inceliyor. "Ne konuştuğumuzu bana sorabilirsin."

"Bilmem gerekirse, bana söyleyeceęinize güveniyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Seni seviyorum, Danni Savoy."

"Seni seviyorum-"

Kalbimin dansının koreografisini yapan bir tutkuyla ağızımdan çıkan kelimeleri öpüyor.

Saatler sonra, akşam yemeğinden, konuşmalardan ve pastadan sonra dans pistinin ortasında duruyoruz,

Arkadaşlarım ve ailemle çevriliyim. Bree ve ailem, iş arkadaşlarım ve eski komşularım, herkes burada.

"İşte bu, benim minik dansçım." Parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor. "Tarihin en iyi ilk dansları arasına girmek için tek şansın. Baskı yok."

"Terlemiyorum." Terliyor olabilirim.

Birkaç dakika önce DJ'e düşünmek zorunda kalmadığım bir şarkı adı verdim. DJ'in gözlerine

bakarak hazır olduğumu belli ediyorum. Sonra Trace'e dönüp gülümsedim.

Ella Henderson'dan *Yours*'un piyano armonisi etrafımızda dönüyor, bizi daha yakına çekiyor, göğüs göğüse, el ele, kalpler çarpıyor.

"Sen benim valsimsin." Boynunu öpüyorum, kulağına fısıldıyorum, "Ben seninim."

Göğsü derin bir nefesle yükselip alçalıyor. Sonra birlikte hareket ediyoruz, aşkımız adımlara

öncülük ediyor, nefeslerimize rehberlik ediyor, bizi zarifçe, akıcı bir şekilde zeminde süpürme dönüşleriyle taşıyor.

Geniş omuzları ve kutup gözleriyle ona sarılıyorum, derinliklerinde kayboluyorum. Bu dans, her

zaman hatırlayacağım bir dans. İzleyen herkes için bu bir vals; kontrollü, belirgin, dalga gibi yükseliş ve düşüş. Ama bizim için bu sonsuzluğun başlangıcı, tutkunun şişmesi ve büzülmesi, kalplerimizin dönüşlerin merkezinde gürlemesi.

"Seninle işim asla bitmeyecek." Beni kendine çekiyor, nefesi kulağımda.

"İyi ki bu sonsuza dek sürececek bir şey."

Anlar, anılar, acılar ve mutluluklar... Hepsi için minnettarım. Her şey beni ona götürdü.

now what?

Tangled Lies spoiler grubuna katılın:

[BURAYA TIKLAYIN](#)

Okuyucu grubuma katılın, Read Between the

Wines: [BURAYA TIKLAYIN](#)

Karmakarışık Yalanlar serisini arkadaşlarınıza tavsiye edin ve bir yorum bırakın. Kulaktan kulağa yayılma, kitapları keşfetmenin en güçlü yoludur.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.